

U S T A W A

z dnia <data wydania aktu> r.

o Państwowej Służbie Ochrony¹⁾

- ¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, ustawę z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, ustawę z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej, ustawę z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach, ustawę z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, ustawę z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, ustawę z dnia 21 czerwca 1996 r. o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez ministra, ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, ustawę z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustawę z dnia 7 maja 1999 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej i Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, ustawę z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, ustawę z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, ustawę z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym, ustawę z dnia 6 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawę z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, ustawę z dnia 6 lipca 2001 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, ustawę z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, ustawę z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, ustawę z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowych, ustawę z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych, ustawę z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, ustawę z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, ustawę z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy, ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa, ustawę z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, ustawę z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, ustawę z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, ustawie z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, ustawę z dnia 13 kwietnia 2016 r. o bezpieczeństwie obrotu prekursorami materiałów

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) uprawnienia oraz zasady organizacji Państwowej Służby Ochrony, zwanej dalej "PSO";
- 2) obowiązki osób ochraniających oraz uprawnienia funkcjonariuszy PSO względem osób ochraniających;
- 3) zakres oraz sposób ochrony Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej oraz obiektów służących Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej oraz członkom Rady Ministrów;
- 4) uprawnienia oraz zasady organizacji Straży Marszałkowskiej.

Art. 2 1. Państwowa Służba Ochrony jest jednolitą, umundurowaną, uzbrojoną formacją wykonującą zadania z zakresu ochrony osób i obiektów o szczególnym znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa.

2. Nazwa „Państwowa Służba Ochrony” i jej skrót „PSO” przysługuje wyłącznie formacji, o której mowa w ust. 1.

Art. 3. Do zadań PSO, należy:

- 1) ochrona:
 - a) Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Marszałka Sejmu, Marszałka Senatu, Prezesa Rady Ministrów, wiceprezesa Rady Ministrów, ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz ministra właściwego do spraw zagranicznych,
 - b) byłych prezydentów Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie ustawy z dnia 30 maja 1996 r. o uposażeniu byłego Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 356, z 1998 poz. 1065, z 2011 r. poz. 407 i 654 oraz z 2016 r. poz. 2003),
 - c) osób posiadających status głowy państwa, szefa rządu lub ministra spraw zagranicznych wchodzących w skład delegacji państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - d) innych osób ze względu na dobro państwa,
 - e) obiektów służących Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesowi Rady Ministrów, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych oraz innym obiektów stanowiących siedziby

członków Rady Ministrów, z wyłączeniem obiektów służących Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Sprawiedliwości;

- 2) zapobieganie przestępstwom przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwom przeciwko wolności, przestępstwom naruszających nietykalność cielesną skierowanych przeciwko osobom, o których mowa w pkt 1 lit. a-d, oraz przestępstwom przeciwko bezpieczeństwu obiektów, o których mowa w pkt 1 lit. e;
- 3) prowadzenie rozpoznania pirotechniczno-radiologicznego obiektów Sejmu i Senatu.

Art. 4. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, podejmuje decyzję o objęciu ochroną osób, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. d.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, podejmuje decyzję o objęciu ochroną obiektów, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. e, oraz zakresie ich ochrony, z uwzględnieniem sił i środków pozostających w dyspozycji PSO, oceny zagrożenia oraz przystosowania danego obiektu do objęcia ochroną.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może polecić ministrowi – członkowi Rady Ministrów, z wyłączeniem Ministra Obrony Narodowej i Ministra Sprawiedliwości, objęcie obowiązkową ochroną siedziby urzędu obsługującego tego ministra przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne, o których mowa w ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1432 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60), o ile siedziby te nie są objęte ochroną PSO ani ochroną Policji zgodnie z ustawą z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 201 r. poz. 1782, 1948 i 1955 oraz z 2017 r. poz. 60 i 244).

4. Komendant Państwowej Służby Ochrony, zwany dalej "Komendantem PSO", z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych określa, dla każdej z osób, o których mowa art. 3 pkt 1 lit. a-d, poziom zagrożenia, biorąc pod uwagę posiadane informacje dotyczące przewidywanych i bezpośrednich zagrożeń względem każdej z tych osób, zajmowane stanowisko oraz poziom bezpieczeństwa w miejscu jej przebywania. Poziomy określone są jako niski, umiarkowany, wysoki albo bardzo wysoki.

5. Komendant PSO, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, podejmuje decyzję o zakresie działań, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a-d, informując o tym ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, podejmuje decyzję o zakresie prowadzenia rozpoznania

pirotechniczno-radiologicznego obiektów, o których mowa w art. 3 pkt 3, w uzgodnieniu z Szefem Kancelarii Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i Szefem Kancelarii Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 5. 1. Osoby objęte ochroną PSO, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a-d, mogą, informując o tym PSO, czasowo zrezygnować z realizowanej wobec nich ochrony, z wyłączeniem działań mających na celu pozyskanie informacji dotyczących bezpośrednich zagrożeń względem osób objętych ochroną.

2. Komendant PSO informację o czasowej rezygnacji z ochrony, o której mowa w ust. 1, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

3. Podczas pobytu na obszarze lub w obiekcie w stosunku do których wprowadzono trzeci lub czwarty stopień alarmowy w trybie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych (Dz. U poz. 904 i 1948), osoby, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a, nie mogą czasowo zrezygnować z realizowanej wobec nich ochrony.

4. Podczas pobytu na obszarze, na którym wprowadzono stan wyjątkowy w trybie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o stanie wyjątkowym (Dz. U z 2016 r. poz. 886 i 1954), osoby, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a, nie mogą czasowo zrezygnować z realizowanej wobec nich ochrony.

5. W przypadku określenia przez Komendanta PSO poziomu zagrożenia dotyczącego osoby czasowo rezygnującej z ochrony jako wysokiego lub bardzo wysokiego, Komendant PSO informuje o poziomie zagrożenia tę osobę oraz ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

6. W przypadku braku możliwości realizacji ochrony w zakresie określonym w decyzji Komendanta PSO, o której mowa w art. 4 ust. 5, wynikającego ze zdarzeń losowych lub innych nieprzewidzianych okoliczności, Komendant PSO informuje o tym ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

7. Komendant PSO określi w drodze zarządzenia, niepodlegającego opublikowaniu, sposób i tryb przekazywania informacji:

- 1) o czasowej rezygnacji z ochrony przez osobę objętą ochroną PSO, o której mowa w ust. 1,
 - 2) o poziomie zagrożenia, o którym mowa w ust. 5,
 - 3) o braku możliwości realizacji ochrony, o którym mowa w ust. 6
- uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawnego przepływu informacji.

Art. 6. 1. Organy administracji rządowej, samorządu terytorialnego oraz państwowe i inne jednostki organizacyjne zapewniają PSO niezbędne warunki do wykonywania zadań określonych w ustawie.

2. Osoby, których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a, b i d, przyjmujący delegacje określone w art. 3 pkt 1 lit. c oraz podmioty zarządzające lub administrujące obiektami wymienionymi w art. 3 pkt 1 lit. e niezwłocznie:

- 1) przekazują PSO wszelkie informacje mogące mieć wpływ na bezpieczeństwo ochraniających osób lub obiektów;
- 2) stosują się do zaleceń związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa ochrańnianym osobom i obiektom wydawanych przez PSO.

Art. 7. Dzień 12 czerwca ustanawia się świętem PSO.

Art. 8. 1. Sztandar PSO nadaje minister właściwy do spraw wewnętrznych, na wniosek Komendanta PSO.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wymagania dotyczące sztandaru oraz jego wzór, wzór aktu nadania sztandaru oraz wzór aktu wręczenia sztandaru, tryb i warunki nadania sztandaru oraz sposób jego wręczenia, a także sposób przechowywania sztandaru uwzględniając tradycje służb publicznych zajmujących się ochroną.

Rozdział 2

Organizacja PSO

Art. 9. 1. Komendant PSO jest centralnym organem administracji rządowej podległym ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

2. Komendant PSO jest przełożonym funkcjonariuszy PSO, zwanych dalej "funkcjonariuszami", oraz pracowników zatrudnionych w PSO.

Art. 10. 1. Komendant PSO wykonuje zadania przy pomocy podległego mu urzędu – PSO.

2. Komendanta PSO w czasie jego nieobecności zastępuje wyznaczony przez niego jeden z jego zastępów.

Art. 11. 1. Komendanta PSO powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

2. Zastępców Komendanta PSO, na wniosek Komendanta PSO, powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Art. 12. 1. W razie opróżnienia stanowiska Komendanta PSO, minister właściwy do spraw wewnętrznych, do czasu powołania nowego Komendanta, powierza pełnienie obowiązków Komendanta PSO jednemu z jego zastępców, na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.

2. W razie czasowej niemożności sprawowania funkcji przez Komendanta PSO, minister właściwy do spraw wewnętrznych, do czasu ustania przeszkody w sprawowaniu tej funkcji przez dotychczasowego Komendanta PSO, nie dłużej jednak niż na 6 miesięcy, powierza pełnienie obowiązków Komendanta PSO jednemu z jego zastępców.

Art. 13. Funkcjonariusze PSO oraz osoby powoływane na stanowiska, o których mowa w art. 11 ustawy mogą zostać poddani weryfikacji, o której mowa w art. 11a ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. poz. 491, z późn. zm.²⁾).

Art. 14. Komendant PSO kieruje PSO i zapewnia sprawne oraz efektywne wykonywanie jego zadań, w szczególności poprzez:

- 1) organizowanie ochrony oraz działań, o których mowa w art. 3 pkt 2 i 3;
- 2) prowadzenie polityki kadrowej;
- 3) określanie oraz zapewnienie realizacji programu szkolenia funkcjonariuszy i doskonalenia zawodowego pracowników, a także zapewnianie właściwych warunków i sposobu szkolenia;
- 4) współdziałanie z centralnymi organami administracji rządowej podległymi ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, jednostkami organizacyjnymi podporządkowanymi, podległymi lub nadzorowanymi przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub Ministra Obrony Narodowej oraz innymi organami administracji rządowej i samorządu terytorialnego w zakresie zadań realizowanych przez PSO i te organy;
- 5) współdziałanie z organami i służbami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi na podstawie umów i porozumień oraz odrębnych przepisów;
- 6) zapewnienie przestrzegania zasad etyki zawodowej funkcjonariuszy PSO.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. poz. 443 i 943, z 1998 r. poz. 860, z 2006 r. poz. 1592, z 2007 r. poz. 162, z 2010 r. poz. 1228 oraz z 2012 r. poz. 908.

Art. 15. 1. Komendant PSO może upoważnić swoich zastępców, a także innych funkcjonariuszy oraz pracowników, do załatwiania w jego imieniu spraw w określonym zakresie.

2. Zastępcy Komendanta PSO oraz kierownicy komórek organizacyjnych wykonują zadania zgodnie z zakresami zadań określonymi przez Komendanta PSO.

Art. 16. Komendant PSO, w drodze zarządzenia niepodlegającego ogłoszeniu, określa sposoby, metody i formy podejmowanych czynności i działań przez PSO w zakresie nieobjętym innymi przepisami.

Art. 17 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze zarządzenia, statut PSO określający jej organizację wewnętrzną.

2. Komendant PSO, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze zarządzenia niepodlegającego ogłoszeniu, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, regulamin organizacyjny, określający w szczególności:

- 1) wewnętrzną strukturę poszczególnych komórek organizacyjnych PSO;
- 2) szczegółowy zakres zadań poszczególnych komórek organizacyjnych PSO;
- 3) liczbę i rodzaj etatów w poszczególnych komórkach organizacyjnych PSO.

Art. 18. Wydatki związane z funkcjonowaniem PSO są pokrywane z budżetu państwa w części dotyczącej urzędu ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Rozdział 3

Formy działania i zakres uprawnień PSO

Art. 19. 1. W zakresie zadań, o których mowa w art. 3, funkcjonariusze PSO wykonują czynności:

- 1) administracyjno-porządkowe, w celu zapewnienia ochrony, o której mowa w art. 3 pkt 1;
- 2) **operacyjno-rozpoznawcze, w celu pozyskiwania informacji dotyczących zagrożeń względem osób i obiektów, o których mowa w art. 3 pkt 1, a także zapobiegania przestępstwom, o których mowa w art. 3 pkt 2.**

2. Funkcjonariusz w toku wykonywania czynności służbowych jest obowiązany do respektowania godności ludzkiej oraz przestrzegania i ochrony praw człowieka.

Art. 20. W celu zapewnienia ochrony osób i obiektów, o których mowa w art. 3 pkt 1, PSO w szczególności:

- 1) planuje zabezpieczenie osób lub obiektów;
- 2) rozpoznaje i analizuje potencjalne zagrożenia;
- 3) zapobiega powstawaniu zagrożeń;
- 4) koordynuje realizację działań ochronnych;
- 5) wykonuje bezpośrednią ochronę;
- 6) zabezpiecza obiekty;
- 7) doskonali metody pracy.

Art. 21. Funkcjonariusz, wykonując zadania, o których mowa w art. 3, ma prawo:

- 1) wydawać polecenia osobom, których zachowanie może stworzyć zagrożenie dla bezpieczeństwa osób lub obiektów podlegających ochronie PSO, a w szczególności wydawać polecenia:
 - a) opuszczenia przez osoby miejsca, w którym przebywanie może stanowić zagrożenie dla realizacji zadania,
 - b) zatrzymania pojazdu,
 - c) usunięcia pojazdu z miejsca postoju,
 - d) usunięcia innych urządzeń;
- 2) legitymować osoby w celu ustalenia ich tożsamości, a w szczególności identyfikacji osób:
 - a) podejrzanych o popełnienie przestępstwa lub wykroczenia,
 - b) wskazanych jako sprawcy przestępstw lub wykroczeń,
 - c) które mogą stworzyć bezpośrednie zagrożenie dla osób lub obiektów, o których mowa w art. 3 pkt 1, podlegających ochronie PSO;
- 3) dokonywać kontroli osobistej, a także przeglądać zawartość bagaży i sprawdzać ładunki i pomieszczenia, w sytuacjach, jeżeli jest to niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa ochraniających osób lub obiektów;
- 4) zatrzymywać osoby stwarzające w sposób oczywisty bezpośrednie zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz dla mienia, a także osoby w sposób rażąco naruszające porządek publiczny;
- 5) żądać niezbędnej pomocy od instytucji państwowych, organów administracji rządowej i samorządu terytorialnego oraz jednostek gospodarczych prowadzących działalność w zakresie użyteczności publicznej; wymienione instytucje, organy i jednostki są obowiązane, w zakresie swojego działania, do udzielenia tej pomocy;

- 6) zwracać się o niezbędną pomoc do innych jednostek gospodarczych i organizacji społecznych, jak również zwracać się w nagłych wypadkach do każdej osoby o udzielenie doraźnej pomocy;
- 7) obserwować i rejestrować przy użyciu środków technicznych obraz zdarzeń w miejscach publicznych, a także w obiektach objętych ochroną, w uzgodnieniu z ich administratorami, lub obiektach, w których znajdują się osoby ochraniane, za zgodą tych osób, oraz rejestrować dźwięk towarzyszący tym zdarzeniom w trakcie wykonywania czynności administracyjno-porządkowych albo operacyjno-rozpoznawczych podejmowanych na podstawie ustawy.

Art. 22. 1. Funkcjonariusz nie wykonuje zadań, o których mowa w art. 21 pkt 3 i 4 w stosunku do:

- 1) członków personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi;
- 2) innych osób korzystających z immunitetów dyplomatycznych lub konsularnych na mocy ustaw, umów międzynarodowych albo powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych.
- 3) osoby, która w sposób niebudzący wątpliwości wykaże, że korzysta z immunitetu parlamentarnego, sędziowskiego lub prokuratorskiego.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy działań podejmowanych w obronie koniecznej lub stanie wyższej konieczności.

3. O podjęciu działań, o których mowa w ust. 2, wobec osób, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, należy niezwłocznie powiadomić właściwe przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny oraz urząd obsługujący ministra właściwego do spraw zagranicznych.

Art. 23. 1. Czynności, o których mowa w art. 21, powinny być wykonywane w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste osoby, wobec której zostają podjęte.

2. Na sposób prowadzenia czynności, o których mowa w art. 21, przysługuje zażalenie do miejscowo właściwego prokuratora w terminie 7 dni od dnia dokonania czynności. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego dotyczące postępowania odwoławczego.

3. Czynności, o których mowa w art. 21, mogą być wykonywane w sposób inny niż określony w ust. 1, jeśli ich realizacja mogłaby spowodować bezpośrednie zagrożenie dla osób, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a-d, podlegających ochronie PSO.

Art. 24. 1. Funkcjonariusz przystępując do czynności służbowych, o których mowa w art. 21 pkt 1-6, jest obowiązany:

- 1) podać stopień oraz imię i nazwisko; funkcjonariusz nieumundurowany okazuje ponadto legitymację służbową w sposób umożliwiający odczytanie i zanotowanie nazwiska funkcjonariusza i nazwy organu, który wydał legitymację;
- 2) podać podstawę prawną oraz przyczynę podjęcia czynności służbowej.

2. Funkcjonariusz może odstąpić od obowiązku, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy jego realizacja mogłaby spowodować bezpośrednie zagrożenie dla osób lub obiektów, o których mowa w art. 3 pkt 1, podlegających ochronie PSO.

Art. 25. 1. W razie legitymowania osób znajdujących się w pojeździe, gdy uzasadniają to względy bezpieczeństwa, funkcjonariusz ma prawo żądać opuszczenia pojazdu przez te osoby.

2. Funkcjonariusz może odstąpić od legitymowania osoby, która jest mu znana.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) dokumenty, na podstawie których funkcjonariusz ustala tożsamość osoby legitymowanej,
 - 2) inne sposoby ustalania tożsamości osób legitymowanych
- mając na względzie zapewnienie prawidłowego ustalenia tożsamości osoby oraz sprawnego przebiegu procesu legitymowania.

Art. 26. 1. Osoba, która ma być poddana kontroli osobistej, może żądać obecności przy tej czynności osoby wskazanej przez siebie oraz osoby przybranej przez prowadzącego czynności, jeżeli obecność tych osób nie utrudni lub nie uniemożliwi dokonania kontroli.

2. Kontroli osobistej powinno dokonywać się, w miarę możliwości, za pośrednictwem osób tej samej płci, w pomieszczeniu niedostępnym na czas kontroli dla osób postronnych.

Art. 27. 1. Przeglądanie zawartości bagażu lub sprawdzanie ładunku i pomieszczeń przeprowadza się w obecności właściciela bagażu, ładunku i pomieszczenia albo przedstawiciela przewoźnika lub spedytora, albo użytkownika pomieszczenia, a gdy jest to niemożliwe – w obecności osoby przybranej przez funkcjonariusza.

2. Przeglądania zawartości bagażu lub sprawdzania ładunku przyjętego do przewozu dokonuje się wyłącznie w obecności przedstawiciela przewoźnika lub spedytora.

3. W razie nieobecności właściciela, użytkownika, przewoźnika lub spedytora, przeglądania zawartości bagażu lub sprawdzania ładunku i pomieszczenia dokonuje się, gdy z ustaleń PSO wynika, że zwłoka może spowodować zagrożenie życia, zdrowia ludzkiego lub mienia.

Art. 28. 1. Zatrzymanie osoby, o którym mowa w art. 21 pkt 4, może nastąpić tylko wówczas, gdy czynności, o których mowa w art. 21 pkt 1, 2 i 3 okazały się bezcelowe lub nieskuteczne.

2. Osobie zatrzymanej na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 4 przysługują uprawnienia przewidziane w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

3. Funkcjonariusz o każdym przypadku zatrzymania osoby jest obowiązany powiadomić swojego przełożonego pisemnym meldunkiem.

Art. 29. 1. Dokonując zatrzymania osoby, funkcjonariusz jest obowiązany:

- 1) sprawdzić, czy osoba zatrzymana posiada broń lub inne niebezpieczne przedmioty mogące służyć do popełnienia przestępstwa lub wykroczenia albo stanowić dowody rzeczowe lub podlegać przepadkowi;
- 2) odebrać broń i przedmioty, o których mowa w pkt 1;
- 3) poinformować osobę o zatrzymaniu i jego przyczynach oraz uprzedzić o obowiązku zastosowania się do wydanych poleceń.

2. Osobę zatrzymaną funkcjonariusz doprowadza do najbliższej jednostki Policji lub przekazuje ją asystującemu policjantowi. Funkcjonariusz przekazuje także policjantowi odebrane zatrzymanej osobie broń i przedmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

Art. 30. 1. Czynności, o których mowa w art. 26-28, dokumentuje się odpowiednio w protokole kontroli osobistej, przeglądania zawartości bagażu lub sprawdzenia ładunku lub zatrzymania, odnotowując rodzaj, czas, miejsce i wynik czynności oraz nazwiska, imiona i funkcje osób w niej uczestniczących.

2. W przypadku gdy przedmioty ujawnione w wyniku czynności służbowych stwarzają niebezpieczeństwo dla życia, zdrowia ludzkiego lub mienia, funkcjonariusz jest obowiązany podjąć działania zmierzające do usunięcia niebezpieczeństwa.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi zakres informacji, w tym pouczenia o przysługujących prawach, oraz wzory protokołów, o których mowa w 1, mając

na względzie zapewnienie identyfikacji osób, bagaży, ładunków i pomieszczeń, wobec których dokonano czynności oraz prawidłowe pouczenie o przysługujących prawach osobie kontrolowanej albo zatrzymanej.

Art. 31. 1. Osobę zatrzymaną należy niezwłocznie poddać, w przypadku uzasadnionej potrzeby lub na prośbę tej osoby, badaniu lekarskiemu lub udzielić jej pierwszej pomocy.

2. Funkcjonariusz ma obowiązek udzielenia pierwszej pomocy, w granicach dostępnych środków, osobie zatrzymanej, która ma widoczne obrażenia ciała lub utraciła przytomność.

3. Osobie zatrzymanej należy zapewnić pomoc lekarską zawsze, gdy będzie potrzebna, a w szczególności w przypadkach:

- 1) wymienionych w ust. 2;
- 2) żądania przez osobę zatrzymaną niezwłocznego zbadania przez lekarza;
- 3) oświadczenia osoby zatrzymanej, że cierpi ona na schorzenia wymagające stałego lub okresowego leczenia, którego przerwanie zagrażałoby życiu lub zdrowiu;
- 4) jeżeli z posiadanych przez zatrzymującego informacji lub z okoliczności zatrzymania wynika, że osoba zatrzymana jest chora zakaźnie.

4. Funkcjonariusz odstępuje od wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 2, w przypadku gdy:

- 1) udzielenie pomocy zagroziłoby w sposób bezpośredni bezpieczeństwu funkcjonariusza lub osób lub obiektów podlegających ochronie PSO oraz
- 2) udzielenie pomocy zostanie zapewnione przez inne właściwe podmioty, które są obowiązane do udzielenia pomocy na podstawie odrębnych przepisów.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb przeprowadzania badań lekarskich, o których mowa w ust. 1, w sposób zapewniający ochronę zdrowia osoby zatrzymanej,
- 2) osoby właściwe do przeprowadzenia badań,
- 3) przypadki użycia specjalnego środka transportu,
- 4) sposób dokumentowania przypadków uniemożliwienia przeprowadzenia badania

– mając na względzie zapewnienie właściwej pomocy medycznej.

Art. 32. 1. Funkcjonariusz może zwracać się z żądaniem lub prośbą o udzielenie pomocy, jeżeli wykonanie czynności służbowej byłoby bez tej pomocy niemożliwe lub znacznie utrudnione.

2. O wystąpieniu o pomoc lub skorzystaniu z pomocy, jej zakresie i rodzaju oraz o osobie udzielającej pomocy funkcjonariusz jest obowiązany powiadomić przełożonego pisemnym meldunkiem.

Art. 33. 1. Warunkiem skorzystania przez funkcjonariusza z pomocy podmiotów i osób, o których mowa w art. 21 pkt 6 ustawy, jest wyrażenie przez nie zgody na piśmie.

2. Funkcjonariusz może odstąpić od uzyskania zgody, o której mowa w ust. 1, w przypadku gdy jej uzyskanie mogłoby spowodować bezpośrednie zagrożenie dla osób lub obiektów podlegających ochronie PSO lub w przypadku zwracania się o udzielenie doraźnej pomocy w nagłych wypadkach.

Art. 34. 1. Z żądaniem lub prośbą o udzielenie pomocy występuje na piśmie kierownik właściwej komórki organizacyjnej PSO lub upoważniony przez niego funkcjonariusz.

2. Wystąpienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać określenie podstawy prawnej, rodzaju i zakresu pomocy, uzasadnienie faktyczne oraz upoważnienie dla funkcjonariusza.

3. Z wystąpieniem, o którym mowa w ust. 1, funkcjonariusze zwracają się do kierowników podmiotów, o których mowa w art. 21 pkt 5 i 6 ustawy, a w przypadku ich nieobecności – do osób aktualnie dysponujących możliwościami udzielenia pomocy.

Art. 35. 1. W przypadkach uzasadnionych koniecznością niezwłocznego działania, w szczególności w celu zapewnienia bezpieczeństwa osób lub obiektów podlegających ochronie PSO, wystąpienie, o którym mowa w art. 32 ust. 2, nie jest wymagane.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, do żądania lub zwracania się z prośbą o udzielenie pomocy jest upoważniony każdy funkcjonariusz.

3. Funkcjonariusz, występując z żądaniem lub prośbą o udzielenie pomocy, jest obowiązany ustnie poinformować osobę, do której zwraca się, o istnieniu sytuacji, o której mowa w ust. 1, oraz o podstawie prawnej, rodzaju i zakresie pomocy.

Art. 36. 1. Żądanie lub prośba o udzielenie pomocy może obejmować użyczenie rzeczy lub dokumentu.

2. Zwrot rzeczy lub dokumentu odbywa się protokolarnie, w terminie i miejscu uzgodnionym z posiadaczem lub właścicielem rzeczy lub dokumentu. Posiadacz lub właściciel otrzymuje pokwitowanie na użyczone w ramach pomocy rzeczy lub dokumenty.

3. W razie wykonania czynności służbowych przed uzgodnionym terminem albo ustania potrzeby korzystania z rzeczy lub dokumentu, należy je niezwłocznie zwrócić posiadaczowi lub właścicielowi.

4. W przypadkach uzasadnionych koniecznością niezwłocznego działania, w szczególności w celu zapewnienia bezpieczeństwa osób lub obiektów podlegających ochronie PSO, funkcjonariusz może odstąpić od wydania pokwitowania.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres informacji, jakie powinny zawierać protokół oraz pokwitowanie, o których mowa w ust. 2,
- 2) zakres informacji, przekazywanych posiadaczowi lub właścicielowi, w przypadkach, o których mowa w ust. 4,
- 3) sposób postępowania w rzeczami i dokumentami nieodebranymi przez posiadacza lub właściciela,
- 4) sposób ustalania utraty wartości rzeczy lub dokumentów użyczonych funkcjonariuszowi – mając na względzie zapewnienie prawidłowej organizacji oraz udokumentowania uzyskania, postępowania z rzeczami lub dokumentami oraz zwrotu tych rzeczy lub dokumentów.

Art. 37. 1. Materiały z czynności, o których mowa w art. 21, które nie stanowią informacji potwierdzających popełnienie przestępstwa albo nie są istotne dla zapewnienia bezpieczeństwa ochranianym osobom lub obiektom, podlegają protokolarnemu, komisijnemu zniszczeniu. Weryfikacji tych materiałów dokonuje się co 3 lata od dnia ich uzyskania.

2. Materiały uzyskane z czynności, o których mowa w art. 21 pkt 7 są przechowywane przez okres co najmniej 30 dni, ale nie dłużej niż 60 dni.

3. Komendant PSO zarządza protokolarne, komisyjne zniszczenie materiałów uzyskanych z czynności, o których mowa w art. 21.

Art. 38. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6 i 9-13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628 i 1165, z 2014 r. poz. 24 i 1199 oraz z 2016 r. poz. 1948 i 2149), funkcjonariusz może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 5, 7, 9, 11, pkt 12 lit. a, c i d, pkt 13, 17 i 18 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2 i pkt 3 lit. a oraz w art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3 i 5-7 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz może użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

Art. 39. 1. W przypadku zagrożenia realizacji zadań, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. e, jeżeli użycie sił PSO okaże się niewystarczające lub może okazać się niewystarczające, do pomocy PSO mogą być użyte oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej "oddziałami i pododdziałami Sił Zbrojnych".

2. Użycie oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych w przypadkach, o których mowa w ust. 1, następuje na podstawie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wydanego na wniosek Prezesa Rady Ministrów.

3. W przypadku niecierpiącym zwłoki decyzję o udzieleniu pomocy, o której mowa w ust. 1, podejmuje Minister Obrony Narodowej, na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych, określający zakres i formę pomocy, zawiadamiając o niej niezwłocznie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej i Prezesa Rady Ministrów.

4. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej niezwłocznie wydaje postanowienie o zatwierdzeniu lub uchyleniu decyzji, o której mowa w ust. 3.

5. Żołnierzom oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych kierowanych do pomocy PSO przysługują w zakresie niezbędnym do wykonywania ich zadań, wobec wszystkich osób, uprawnienia funkcjonariuszy PSO określone w art. 21 i 38. Korzystanie z tych uprawnień następuje na zasadach i w trybie określonych dla funkcjonariuszy PSO.

6. Organem koordynującym działania podejmowane przez PSO oraz oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych jest Komendant PSO.

7. Komendant PSO koordynuje działania podejmowane przez PSO oraz oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych w porozumieniu z Dowódcą Operacyjnym Rodzajów Sił Zbrojnych.

8. Oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych użyte do pomocy PSO pozostają w systemie dowodzenia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

9. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, podmioty organizujące współdziałanie oraz sposób:

1) organizacji współdziałania PSO oraz oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych;

- 2) koordynowania działań podejmowanych przez PSO oraz oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych;
- 3) wymiany informacji i logistycznego wsparcia działań PSO prowadzonych z pomocą oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych

- w przypadkach, o których mowa w ust. 1.

10. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 9, Rada Ministrów uwzględni:

- 1) stopień zagrożenia bezpieczeństwa publicznego lub zakłócenia porządku publicznego, w tym przestępstwem o charakterze terrorystycznym, oraz przewidywany rozwój sytuacji;
- 2) zachowanie ciągłości dowodzenia, w tym oddziałami i pododdziałami Sił Zbrojnych;
- 3) ochronę wymienianych informacji oraz zakres logistycznego wsparcia.

Art. 40. 1. W przypadku zagrożenia realizacji zadań, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. c-e, jeżeli siły PSO są niewystarczające lub mogą okazać się niewystarczające do wykonania swoich zadań, do udzielenia pomocy PSO:

- 1) Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych uzgodniony z Ministrem Obrony Narodowej, może zarządzić użycie żołnierzy Żandarmerii Wojskowej;
- 2) minister właściwy do spraw wewnętrznych może zarządzić użycie funkcjonariuszy Policji lub Straży Granicznej.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, może zostać udzielona przez żołnierzy Żandarmerii Wojskowej oraz funkcjonariuszy Policji i Straży Granicznej również w formie samodzielnych działań.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, żołnierzom Żandarmerii Wojskowej oraz funkcjonariuszom Policji i Straży Granicznej przysługują, w zakresie niezbędnym do wykonania ich zadań, wobec wszystkich osób, uprawnienia funkcjonariuszy PSO określone w art. 21 i 38.

4. Korzystanie z tych uprawnień następuje na zasadach i w trybie określonych dla funkcjonariuszy PSO.

Art. 41. 1. Komendant PSO, w celu realizacji zadań określonych w art. 3, może zarządzić o zastosowaniu urządzeń uniemożliwiających telekomunikację na określonym obszarze, przez czas niezbędny do wykonywania czynności przez PSO, z uwzględnieniem konieczności minimalizacji skutków braku możliwości korzystania z usług telekomunikacyjnych.

2. O zastosowaniu urządzeń, o których mowa w ust. 1, Komendant PSO niezwłocznie informuje Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Art. 42. 1. PSO, w zakresie koniecznym do wykonywania zadań, o których mowa w art. 3, korzysta z pomocy i informacji uzyskanych przez inne podmioty, w szczególności przez: Policję, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Straż Graniczną, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego, Żandarmerię Wojskową, Służbę Więzienną oraz Państwową Straż Pożarną.

2. W zakresie, o którym mowa w ust. 1, PSO może nieodpłatnie uzyskiwać dane ze zbiorów danych, w tym zbiorów danych osobowych, prowadzonych przez organy władzy publicznej oraz państwowe lub samorządowe jednostki organizacyjne.

Art. 43. 1. Jeżeli przepisy odrębnych ustaw nie stanowią inaczej, administratorzy zbiorów danych podmiotów, o których mowa w art. 42 ust. 1, udostępniają PSO przetwarzane w nich dane na podstawie pisemnego wniosku Komendanta PSO lub osoby przez niego upoważnionej.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie sprawy;
- 2) określenie zbioru danych, z którego te dane mają zostać udostępnione;
- 3) wskazanie danych podlegających udostępnieniu.

3. Administratorzy zbiorów danych podmiotów, o których mowa w art. 42 ust. 1, na wniosek Komendanta PSO, mogą udostępniać PSO informacje zgromadzone w zbiorach w drodze teletransmisji bez konieczności składania każdorazowo pisemnych wniosków o udostępnienie danych, jeżeli właściwe do ich otrzymania komórki organizacyjne PSO spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;
- 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;
- 3) specyfika lub zakres wykonywanych przez nie zadań uzasadnia takie udostępnienie.

4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres, warunki i tryb przekazywania PSO informacji uzyskanych przez podmioty, o których mowa w ust. 3, z uwzględnieniem:

- 1) sytuacji, w których informacje są przekazywane;

- 2) przypadków nieprzekazania informacji lub ograniczenia ich zakresu;
- 3) sposobu udokumentowania tych informacji;
- 4) podmiotów upoważnionych do ich przekazywania.

Art. 44. 1. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez PSO w celu zapobieżenia ściganych z oskarżenia publicznego, umyślnych przestępstw określonych w art. 134, art. 135 § 1, art. 136 § 1, art. 148, art. 156 § 1 i 3, art. 157. § 1, art. 163 § 1 i 3, art. 164 § 1, art. 165 § 1 i 3, art. 166, art. 167, art. 173 § 1 i 3, art. 189, art. 223, art. 252 § 1-3, art. 258, art. 280-282 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 244) i skierowanych przeciwko osobom, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a-d niniejszej ustawy lub przeciwko bezpieczeństwu obiektów wymienionych w art. 3 pkt 1 lit. e niniejszej ustawy, gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, sąd okręgowy może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną, na pisemny wniosek Komendanta PSO, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego.

2. Wniosek Komendanta PSO, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać w szczególności:

- 1) numer sprawy i jej kryptonim, jeżeli został jej nadany;
- 2) opis przestępstwa z podaniem, w miarę możliwości, jego kwalifikacji prawnej;
- 3) okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzonej bezskuteczności lub nieprzydatności innych środków;
- 4) dane osoby lub inne dane, pozwalające na jednoznaczne określenie podmiotu lub przedmiotu, wobec którego stosowana będzie kontrola operacyjna, ze wskazaniem miejsca lub sposobu jej stosowania;
- 5) cel, czas i rodzaj prowadzonej kontroli operacyjnej.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia się wraz z materiałami uzasadniającymi potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej.

4. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, wydaje Sąd Okręgowy w Warszawie.

5. W przypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli mogłoby to spowodować utratę informacji lub zatarcie albo zniszczenie dowodów przestępstwa, Komendant PSO może zarządzić, po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, kontrolę operacyjną, zwracając się jednocześnie do Sądu Okręgowego w Warszawie z wnioskiem o wydanie postanowienia w tej sprawie. W razie nieudzielenia przez Sąd Okręgowy w Warszawie zgody w terminie 5 dni od dnia zarządzenia kontroli operacyjnej Komendant PSO wstrzymuje

kontrolę operacyjną oraz dokonuje protokolarnego, komisyjnego zniszczenia materiałów zgromadzonych podczas jej stosowania.

6. W przypadku potrzeby zarządzenia kontroli operacyjnej wobec osoby podejrzanej, we wniosku Komendanta PSO, o którym mowa w ust. 1, o zarządzenie kontroli operacyjnej zamieszcza się informację o toczącym się wobec tej osoby postępowaniu.

Art. 45. Kontrola operacyjna prowadzona jest niejawnie i polega na:

- 1) uzyskiwaniu i utrwalaniu treści rozmów prowadzonych przy użyciu środków technicznych, w tym za pomocą sieci telekomunikacyjnych;
- 2) uzyskiwaniu i utrwalaniu obrazu lub dźwięku osób z pomieszczeń, środków transportu lub miejsc innych niż miejsca publiczne;
- 3) uzyskiwaniu i utrwalaniu treści korespondencji, w tym korespondencji prowadzonej za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
- 4) uzyskiwaniu i utrwalaniu danych zawartych w informatycznych nośnikach danych, telekomunikacyjnych urządzeniach końcowych, systemach informatycznych i teleinformatycznych;
- 5) uzyskiwaniu dostępu i kontroli zawartości przesyłek.

Art. 46. 1. Kontrolę operacyjną zarządza się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Sąd Okręgowy w Warszawie może, na pisemny wniosek Komendanta PSO, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, na okres nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, wydać postanowienie o jednorazowym przedłużeniu kontroli operacyjnej, jeżeli nie ustały przyczyny tej kontroli.

2. W uzasadnionych przypadkach, gdy podczas stosowania kontroli operacyjnej pojawiają się nowe okoliczności istotne dla zapobieżenia lub wykrycia przestępstwa albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, Sąd Okręgowy w Warszawie, na pisemny wniosek Komendanta PSO, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może, również po upływie okresów, o których mowa w ust. 1, wydawać kolejne postanowienia o przedłużeniu kontroli operacyjnej na następujące po sobie okresy, których łączna długość nie może przekraczać 12 miesięcy.

Art. 47. 1. Komendant PSO może upoważnić swojego zastępcę do składania wniosków, o których mowa w art. 44 ust. 1 i 5 oraz art. 46 lub do zarządzania kontroli operacyjnej w trybie 44 ust. 5.

2. Do wniosków, o których mowa art. 44 ust. 5 oraz art. 46 stosuje się odpowiednio art. 44 ust. 2 i 3.

Art. 48. 1. Sąd Okręgowy w Warszawie przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w art. 44 ust. 1 i 5 oraz art. 46, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek, w szczególności zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej zarządzanej w tej sprawie.

2. Wnioski, o których mowa w art. 44 ust. 1 i 5 oraz art. 46, Sąd Okręgowy w Warszawie rozpoznaje jednoosobowo, przy czym czynności sądu związane z rozpoznawaniem tych wniosków powinny być realizowane w warunkach przewidzianych dla przekazywania, przechowywania i udostępniania informacji niejawnych oraz z odpowiednim zastosowaniem przepisów wydanych na podstawie art. 181 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego. W posiedzeniu sądu może wziąć udział wyłącznie prokurator i przedstawiciel Komendanta PSO.

Art. 49. 1. Przedsiębiorca telekomunikacyjny, operator pocztowy oraz usługodawca świadczący usługi drogą elektroniczną są obowiązani do zapewnienia na własny koszt warunków technicznych i organizacyjnych umożliwiających prowadzenie przez PSO kontroli operacyjnej.

2. Usługodawca świadczący usługi drogą elektroniczną będący mikro- lub małym przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 poz. 1829, 1948, 1997 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 460) zapewnia warunki techniczne i organizacyjne umożliwiające prowadzenie przez PSO kontroli operacyjnej stosownie do posiadanej infrastruktury.

Art. 50. 1. Kontrola operacyjna powinna być zakończona niezwłocznie po ustaniu przyczyn jej zarządzenia, najpóźniej jednak z upływem okresu, na który została wprowadzona.

2. Komendant PSO informuje właściwego prokuratora o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na jego żądanie również o przebiegu tej kontroli.

Art. 51. 1. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant PSO przekazuje Prokuratorowi Generalnemu, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do

tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego.

2. W przypadku, gdy materiały, o których mowa w ust. 1:

- 1) zawierają informacje, o których mowa w art. 178 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, Komendant PSO zarządza ich niezwłoczne, komisyjne i protokolarne zniszczenie;
- 2) mogą zawierać informacje, o których mowa w art. 178a i art. 180 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, z wyłączeniem informacji o przestępstwach, o których mowa w art. 240 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, albo informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, Komendant PSO przekazuje Prokuratorowi Generalnemu te materiały.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, Prokurator Generalny niezwłocznie po otrzymaniu materiałów kieruje je do Sadu Okręgowego w Warszawie, wraz z wnioskiem o:

- 1) stwierdzenie, które z przekazanych materiałów zawierają informacje, o których mowa w ust. 2 pkt 2;
- 2) dopuszczenie do wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów zawierających informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, nieobjęte zakazami, określonymi w art. 178a i art. 180 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego z wyłączeniem informacji o przestępstwach, o których mowa w art. 240 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny.

4. Sąd Okręgowy w Warszawie, niezwłocznie po złożeniu wniosku przez prokuratora, wydaje postanowienie o dopuszczeniu do wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów, o których mowa w ust. 3 pkt 2, gdy jest to niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości, a okoliczność nie może być ustalona na podstawie innego dowodu, a także zarządza niezwłoczne zniszczenie materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne.

5. Na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczenia do wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów, o których mowa w ust. 3 pkt 2, Prokuratorowi

Generalnemu przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

Art. 52. Komendant PSO jest obowiązany do wykonania zarządzenia sądu o zniszczeniu materiałów, o którym mowa w art. 51 ust. 4, oraz niezwłocznego, komisyjnego i protokolarnego zniszczenia materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne. Komendant PSO niezwłocznie informuje Prokuratora Generalnego o zniszczeniu tych materiałów.

Art. 53. Osobie, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, nie udostępnia się materiałów zgromadzonych podczas trwania tej kontroli. Przepis nie narusza uprawnień wynikających z art. 321 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

Art. 54. 1. Sąd Okręgowy w Warszawie, Prokurator Generalny, Komendant PSO prowadzą rejestry postanowień, pisemnych zgód, wniosków i zarządzeń dotyczących kontroli operacyjnej.

2. Komendant PSO prowadzi rejestr centralny wniosków i zarządzeń dotyczących kontroli operacyjnej prowadzonej przez PSO w zakresie przewidzianym dla prowadzonych przez nią rejestrów.

3. W komórkach organizacyjnych PSO wykonujących zarządzenia w sprawie kontroli operacyjnej można odrębnie rejestrować dane zawarte w dokumentacji z kontroli operacyjnej w zakresie przewidzianym dla prowadzonych przez PSO rejestrów, o których mowa w ust. 1.

4. Rejestry, o których mowa w ust. 1-3, prowadzi się w formie elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych.

Art. 55. 1. Zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej materiały niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub dowodów mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego podlegają niezwłocznemu, protokolarnemu i komisijnemu zniszczeniu. Zniszczenie materiałów zarządza Komendant PSO.

2. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 1, Komendant PSO jest obowiązany do niezwłocznego poinformowania Prokuratora Generalnego.

Art. 56. 1. Na postanowienia sądu, o których mowa w:

- 1) art. 44 ust. 1 i 5 oraz art. 46 – przysługuje zażalenie Komendantowi PSO;
- 2) art. 44 ust. 5 - przysługuje zażalenie Prokuratorowi Generalnemu.

Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, ministrem właściwym do spraw łączności oraz ministrem właściwym do spraw informatyzacji, określi, w drodze rozporządzenia, sposób dokumentowania kontroli operacyjnej oraz przechowywania i przekazywania wniosków i zarządzeń, a także przechowywania, przekazywania oraz przetwarzania i niszczenia materiałów uzyskanych podczas stosowania tej kontroli, uwzględniając potrzebę zapewnienia niejawnego charakteru podejmowanych czynności i uzyskanych materiałów oraz wzory stosowanych druków i rejestrów.

Art. 57. Minister właściwy do spraw wewnętrznych przedstawia corocznie Sejmowi i Senatowi informację o działalności określonej w art. 44-55. Informacja powinna być przedstawiona Sejmowi i Senatowi do dnia 30 czerwca roku następnego po roku nią objętym.

Art. 58. 1. PSO, z zachowaniem ograniczeń wynikających z art. 44 – 56, może uzyskiwać informacje, w tym także niejawnie, gromadzić je, sprawdzać oraz przetwarzać.

2. PSO może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać w celu realizacji zadań ustawowych informacje, w tym dane osobowe, o następujących osobach, także bez ich wiedzy i zgody:

- 1) osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego;
- 2) osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swoją tożsamość;
- 3) osobach stwarzających zagrożenie, o których mowa w ustawie z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (Dz. U. z 2014 r. poz. 24, z 2015 r. poz. 396 oraz z 2016 r. poz. 2205);
- 4) osobach poszukiwanych;
- 5) innych osobach, o ile służy to realizacji zadań, o których mowa w art. 3 pkt 1 i 2.

3. PSO, w celu realizacji zadań ustawowych, może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać, sprawdzać i wykorzystywać informacje, w tym dane osobowe, uzyskane lub przetwarzane przez organy innych państw.

4. PSO może przekazywać informacje, w tym dane osobowe, służące zapobieganiu lub zwalczaniu przestępczości organom innych państw, o których mowa w ust. 3, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami

ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 1371, z 2013 r. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 1199), w prawie Unii Europejskiej i w postanowieniach umów międzynarodowych.

5. PSO może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać w celu realizacji zadań ustawowych informacje, w tym dane osobowe, o osobach, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych, także bez wiedzy i zgody tych osób, a także udostępnia i przekazuje te informacje uprawnionym służbom, organom lub podmiotom na zasadach i w trybie określonym w tej ustawie.

6. Informacje, o których mowa w ust. 1-5, dotyczą osób, o których mowa w ust. 2 i 5 i mogą obejmować:

- 1) dane osobowe, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922), z tym że dane dotyczące kodu genetycznego obejmują informacje wyłącznie o niekodującej części DNA;
- 2) odciski linii papilarnych;
- 3) zdjęcia, szkice i opisy wizerunku;
- 4) cechy i znaki szczególne, pseudonimy;
- 5) informacje o:
 - a) miejscu zamieszkania lub pobytu,
 - b) wykształceniu, zawodzie, miejscu i stanowisku pracy oraz sytuacji materialnej i stanie majątku,
 - c) dokumentach i przedmiotach, którymi sprawca się posługuje,
 - d) sposobie działania sprawcy, jego środowisku i kontaktach,
 - e) sposobie zachowania się sprawcy wobec osób pokrzywdzonych.

7. Informacji, o których mowa w ust. 2, nie pobiera się, w przypadku gdy nie mają one przydatności wykrywczej, dowodowej lub identyfikacyjnej w prowadzonym postępowaniu lub o ile nie służy to realizacji zadań, o których mowa w art. 3 pkt 1.

8. PSO w celu zapobieżenia lub wykrycia przestępstw oraz identyfikacji osób może uzyskiwać, gromadzić i przetwarzać informacje, w tym również dane osobowe ze zbiorów prowadzonych na podstawie odrębnych przepisów przez organy władzy publicznej, a w szczególności z Krajowego Rejestru Karnego oraz rejestru PESEL, w tym również ze zbiorów, w których przetwarza się informacje, obejmujące dane osobowe, uzyskane w wyniku wykonywania przez te organy czynności operacyjno-rozpoznawczych.

Administratorzy danych gromadzonych w tych rejestrach są obowiązani do nieodpłatnego ich udostępniania.

9. Organy władzy publicznej prowadzące rejestry, o których mowa w ust. 8, mogą, w drodze decyzji, wyrazić zgodę na udostępnianie za pomocą urządzeń telekomunikacyjnych informacji zgromadzonych w rejestrach komórkom organizacyjnym PSO, bez konieczności składania pisemnych wniosków, jeżeli komórki te:

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;
- 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;
- 3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywania zadań albo prowadzonej działalności.

10. Dane osobowe, o których mowa w ust. 2–4 i ust. 8, z wyjątkiem danych osobowych, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, PSO może przetwarzać:

- 1) w innym celu niż ten, w którym dane te zostały pobrane, uzyskane, przekazane, udostępnione lub zgromadzone - jeżeli jest to niezbędne do realizacji zadań ustawowych PSO;
- 2) w celach historycznych, statystycznych lub innych naukowych – jeżeli dane te zostały zmodyfikowane w sposób uniemożliwiający przyporządkowanie numeru identyfikacyjnego albo określonych cech fizycznych, fizjologicznych, umysłowych, ekonomicznych, kulturowych lub społecznych określonej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej albo przyporządkowanie takie wymagałoby niewspółmiernych kosztów, czasu lub działań.

11. Dane osobowe zebrane w celu realizacji zadań, o których mowa w art. 3 pkt 1 i 2, przechowuje się przez okres niezbędny do realizacji ustawowych zadań PSO. Komendant PSO dokonuje weryfikacji tych danych po zakończeniu sprawy, w ramach której dane te zostały wprowadzone do zbioru, a ponadto nie rzadziej niż co 3 lata od dnia uzyskania lub pobrania informacji, usuwając zbędne dane.

12. Dane osobowe uznane za zbędne można przekształcić w sposób uniemożliwiający przyporządkowanie poszczególnych informacji osobistych lub rzeczowych do określonej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej albo w taki sposób, iż przyporządkowanie takie wymagałoby niewspółmiernych kosztów, czasu lub działań.

13. Dane osobowe, o których mowa w ust. 11, usuwa się, jeżeli Komendant PSO powziął wiarygodną informację, że:

- 1) czynu stanowiącego podstawę wprowadzenia informacji do zbioru nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia;
- 2) zdarzenie lub okoliczność, w związku z którymi wprowadzono informacje do zbioru, nie ma znamion czynu zabronionego;
- 3) osoba, której dane dotyczą, została uniewinniona prawomocnym wyrokiem sądu;
- 4) przestały one mieć znaczenie dla realizacji zadań, o których mowa w art. 3 pkt 1.

14. Dane osobowe ujawniające pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową oraz dane o stanie zdrowia, nałogach lub życiu seksualnym osób podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, które nie zostały skazane za te przestępstwa, podlegają komisijnemu i protokolarnemu zniszczeniu niezwłocznie po uprawomocnieniu się stosownego orzeczenia.

15. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb gromadzenia, sposoby przetwarzania informacji, w tym danych osobowych, o których mowa w ust. 2-5, w zbiorach danych, komórki organizacyjne PSO uprawnione do korzystania z tych zbiorów, wzory dokumentów obowiązujących przy przetwarzaniu danych oraz sposób oceny danych pod kątem ich przydatności w prowadzonych postępowaniach, uwzględniając potrzebę ochrony danych przed nieuprawnionym dostępem i przesłanki zaniechania zbierania określonych rodzajów informacji, a w przypadku informacji, o których mowa w ust. 3 i 4, uwzględniając konieczność dostosowania się do wymogów określonych przez organy innych państw wskazane w ust. 3 w związku z pobieraniem lub uzyskiwaniem tych informacji.

Art. 59. 1. W celu zapobieżenia, przestępstwom, o których mowa w art. 44 ust. 1, PSO może uzyskiwać dane niestanowiące treści odpowiednio, przekazu telekomunikacyjnego, przesyłki pocztowej albo przekazu w ramach usługi świadczonej drogą elektroniczną, określone w:

- 1) art. 180c i art. 180d ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016 r. poz. 1489, 1579, 1823, 1948, 1954 i 2003), zwane dalej "danymi telekomunikacyjnymi";
- 2) art. 82 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1113, 1250, 1823 i 1948), zwane dalej "danymi pocztowymi";

3) art. 18 ust. 1-5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2016 poz. 1030 i 1579), zwane dalej "danymi internetowymi"

– oraz może je przetwarzać bez wiedzy i zgody osoby, której dotyczą.

2. Przedsiębiorca telekomunikacyjny, operator pocztowy lub usługodawca świadczący usługi drogą elektroniczną udostępnia nieodpłatnie dane, o których mowa w ust. 1:

- 1) funkcjonariuszowi wskazanemu w pisemnym wniosku Komendanta PSO albo osoby przez niego upoważnionej;
- 2) na ustne żądanie funkcjonariusza posiadającego pisemne upoważnienie osób, o których mowa w pkt 1;
- 3) za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej funkcjonariuszowi posiadającemu pisemne upoważnienie osób, o których mowa w pkt 1.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, udostępnianie danych, o których mowa w ust. 1, odbywa się bez udziału pracowników przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, operatora pocztowego lub usługodawcy świadczącego usługi drogą elektroniczną lub przy niezbędnym ich udziale, jeżeli możliwość taka jest przewidziana w porozumieniu zawartym pomiędzy Komendantem PSO a tym podmiotem.

4. Udostępnienie PSO danych, o których mowa w ust. 1, może nastąpić za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej, jeżeli:

- 1) wykorzystywane sieci telekomunikacyjne zapewniają:
 - a) możliwość ustalenia osoby uzyskującej dane, ich rodzaju oraz czasu, w którym zostały uzyskane,
 - b) zabezpieczenie techniczne i organizacyjne uniemożliwiające osobie nieuprawnionej dostęp do danych;
- 2) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem zadań wykonywanych przez komórki organizacyjne PSO albo prowadzonych przez nie czynności.

5. Komendant PSO prowadzi rejestr wystąpień o uzyskanie danych telekomunikacyjnych, pocztowych i internetowych zawierający informacje identyfikujące komórkę organizacyjną PSO i funkcjonariusza uzyskującego te dane, ich rodzaj, cel uzyskania oraz czas, w którym zostały uzyskane. Rejestry prowadzi się w formie elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych.

6. Dane, o których mowa w ust. 1, które mają znaczenie dla postępowania karnego, Komendant PSO przekazuje prokuratorowi właściwemu miejscowo lub rzeczowo. Prokurator podejmuje decyzję o zakresie i sposobie wykorzystania przekazanych danych.

7. Dane, o których mowa w ust. 1, które nie mają znaczenia dla postępowania karnego albo nie są istotne dla zapewnienia bezpieczeństwa ochranianym osobom lub obiektom, podlegają niezwłocznemu, komisyjnemu i protokolarnemu zniszczeniu.

Art. 60. 1. Kontrolę nad uzyskiwaniem przez PSO danych telekomunikacyjnych, pocztowych lub internetowych sprawuje Sąd Okręgowy w Warszawie.

2. Komendant PSO, przekazując, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, sądowi okręgowemu, o którym mowa w ust. 1, w okresach półrocznych, sprawozdanie obejmujące:

- 1) liczbę przypadków pozyskania w okresie sprawozdawczym danych telekomunikacyjnych, pocztowych lub internetowych oraz rodzaj tych danych;
- 2) kwalifikacje prawne czynów, w związku z zaistnieniem których wystąpiono o dane telekomunikacyjne, pocztowe lub internetowe.

3. W ramach kontroli, o której mowa w ust. 1, sąd okręgowy może zapoznać się z materiałami uzasadniającymi udostępnienie PSO danych telekomunikacyjnych, pocztowych lub internetowych.

4. Sąd okręgowy informuje Komendanta PSO o wyniku kontroli w terminie 30 dni od jej zakończenia.

5. Kontroli, o której mowa w ust. 1, nie podlega uzyskiwanie danych na podstawie art. 59 ust. 1.

Art. 61. 1. W celu zapobieżenia przestępstwom, o których mowa w art. 44 ust. 1, PSO może uzyskiwać dane:

- 1) z wykazu, o którym mowa w art. 179 ust. 9 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne,
- 2) o których mowa w art. 161 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne,
- 3) w przypadku użytkownika, który nie jest osobą fizyczną numer zakończenia sieci oraz siedzibę lub miejsce wykonywania działalności gospodarczej, firmę lub nazwę i formę organizacyjną tego użytkownika,
- 4) w przypadku stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej – także nazwę miejscowości oraz ulicy, przy której znajduje się zakończenie sieci, udostępnione użytkownikowi

– oraz może je przetwarzać bez wiedzy i zgody osoby, której dotyczą.

2. Do udostępniania i przetwarzania danych, o których mowa w ust. 1, stosuje się art. 59 ust. 2-7.

Art. 62. 1. Nadzór nad zgodnością przetwarzania danych osobowych gromadzonych przez PSO z przepisami ustawy oraz przepisami o ochronie danych osobowych sprawuje pełnomocnik do spraw kontroli przetwarzania przez PSO danych osobowych, zwany dalej "pełnomocnikiem".

2. Pełnomocnikowi przysługują również uprawnienia i wykonuje obowiązki administratora bezpieczeństwa informacji, o którym mowa w art. 36 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

3. Komendant PSO powołuje pełnomocnika spośród funkcjonariuszy PSO. Zwolnienie ze służby, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 108 ust. 1 pkt 1, 5 i 6 lub odwołanie pełnomocnika z pełnionej funkcji następuje za zgodą ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

4. W ramach nadzoru pełnomocnik prowadzi rzetelną, obiektywną i niezależną kontrolę prawidłowości przetwarzania przez PSO danych osobowych, a w szczególności ich przechowywania, weryfikacji i usuwania.

5. Pełnomocnik ma prawo w szczególności do:

- 1) wglądu do wszelkich dokumentów związanych z wykonywaną kontrolą;
- 2) swobodnego wstępu do pomieszczeń i obiektów kontrolowanej jednostki organizacyjnej PSO;
- 3) żądania pisemnych wyjaśnień.

6. Kierownik komórki organizacyjnej PSO, któremu pełnomocnik wydał pisemne polecenie usunięcia stwierdzonych uchybień, informuje Komendanta PSO w terminie 7 dni od dnia wydania polecenia, o jego wykonaniu albo przyczynie jego niewykonania.

7. W przypadku naruszenia przepisów ustawy oraz przepisów o ochronie danych osobowych pełnomocnik podejmuje działania zmierzające do wyjaśnienia okoliczności tego naruszenia, zawiadamiając o tym niezwłocznie ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

8. Pełnomocnik przedstawia corocznie do dnia 31 marca ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych za pośrednictwem Komendanta PSO sprawozdanie za poprzedni rok kalendarzowy, w którym omawia stan ochrony danych osobowych w PSO oraz wszystkie przypadki naruszenia przepisów w tym zakresie.

Art. 63. Szefowie komórek organizacyjnych PSO są zobowiązani współdziałać z Biurem Nadzoru Wewnętrznego, w zakresie realizacji jego zadań, a w szczególności:

- 1) udostępniać, na wniosek Dyrektora Biura Nadzoru Wewnętrznego, niezbędne uzbrojenie, wyposażenie, urządzenia i środki techniczne;
- 2) zapewniać warunki niezbędne do sprawnej realizacji zadań przez inspektorów Biura Nadzoru Wewnętrznego, w szczególności przez zapewnienie swobodnego wstępu na teren komórki organizacyjnej PSO, niezwłocznego przedstawiania żądanych informacji i dokumentów, terminowego udzielania ustnych i pisemnych wyjaśnień, a także udostępnianie niezbędnych urządzeń technicznych i zapewnienie dostępu do Internetu oraz, w miarę możliwości, oddzielnego pomieszczenia z odpowiednim wyposażeniem;
- 3) przekazywać dane funkcjonariuszy PSO objętych weryfikacją, o której mowa w art. 11a ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, najpóźniej w terminie 14 dni przed planowanym:
 - a) powołaniem na stanowiska Komendantów i ich zastępców, dyrektorów i zastępców komórek organizacyjnych oraz naczelników,
 - b) oddelegowaniem do pełnienia służby lub wykonywaniem zadań poza granicami kraju na okres przekraczający 14 dni,
 - c) mianowaniem na stopnie generała brygady i generała dywizji w PSO,
 - d) przedterminowym mianowaniem w korpusie oficerów PSO,
 - e) wyróżnieniem, na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych, orderami i odznaczeniami, o których mowa w ustawie z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. z 2015 r. poz. 475, 1266 i 1948),
 - f) oddelegowaniem do wykonywania zadań w Biurze Nadzoru Wewnętrznego.

Art. 64. 1. W związku z wykonywaniem zadań wymienionych w art. 3 PSO zapewnia ochronę form i metod realizacji zadań, informacji oraz własnych obiektów i danych identyfikujących funkcjonariuszy.

2. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych funkcjonariusze mogą posługiwać się dokumentami, które uniemożliwiają ustalenie danych identyfikujących funkcjonariusza PSO oraz środków, którymi posługują się przy wykonywaniu zadań służbowych.

3. Organy administracji rządowej i organy jednostek samorządu terytorialnego są obowiązane do udzielania PSO, w granicach swojej właściwości niezbędnej pomocy, w zakresie wydawania i zabezpieczania dokumentów, o których mowa w ust. 2.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze zarządzenia, niepodlegającego publikacji, tryb wydawania dokumentów, o których mowa w ust. 2, sposób posługiwania się nimi, a także ich przechowywania, uwzględniając rodzaje dokumentów i cel, w jakim są wydawane, organy i osoby uprawnione do ich wydawania, posługiwania się nimi i ich przechowywania, czas, na jaki są wydawane dokumenty, czynności zapewniające ich ochronę oraz sposób ich przechowywania i ewidencji.

Art. 65. 1. PSO przy wykonywaniu swoich zadań w szczególnie uzasadnionych przypadkach może korzystać z pomocy osób niebędących funkcjonariuszami. Zabronione jest ujawnianie danych o osobach udzielających pomocy PSO.

2. Dane o osobach, o których mowa w ust. 1, mogą być ujawnione na żądanie prokuratora lub sądu, w razie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez te osoby przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego w związku z podejmowaniem działań, o których mowa w art. 19 ust. 1 oraz w przypadku ujawnienia przez te osoby faktu udzielania pomocy dla PSO w zakresie działań, o których mowa w art. 19 ust. 1. Ujawnienie tych danych następuje w trybie określonym w art. 9 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

3. Za udzielenie pomocy, o której mowa w ust. 1, osobom niebędącym funkcjonariuszami może być przyznane wynagrodzenie.

4. Do wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 3, stosuje się odpowiednio art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2032 i 2048 oraz z 2017 r. poz. 60).

Art. 66. 1. Koszty podejmowanych przez PSO czynności operacyjno-rozpoznawczych, prowadzonych szkoleń dla funkcjonariuszy PSO dotyczących wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz wynagrodzenia osób, o których mowa w art. 65 ust. 1, w zakresie, w jakim, ze względu na wyłączenie ich jawności - nie mogą być stosowane przepisy o finansach publicznych, rachunkowości i zamówieniach publicznych, pokrywane są z tworzonego na ten cel funduszu operacyjnego.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, określi, w drodze zarządzenia, sposób tworzenia funduszu operacyjnego i gospodarowania nim oraz podmioty właściwe w tych sprawach.

Art. 67. 1. PSO nie może przy wykonywaniu swoich zadań korzystać z tajnej współpracy:

- 1) posłów i senatorów;
- 2) osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. z 2011 r. poz. 430 i 654, z 2015 r. poz. 1348 i 1960 oraz z 2016 r. poz. 2261);
- 3) dyrektorów generalnych w ministerstwach, urzędach centralnych lub urzędach wojewódzkich;
- 4) sędziów, asesorów sądowych, prokuratorów, adwokatów i radców prawnych;
- 5) członków rady nadzorczej, członków zarządu oraz dyrektorów programów "Telewizji Polskiej – Spółka Akcyjna" i "Polskiego Radia - Spółka Akcyjna", a także dyrektorów terenowych oddziałów "Telewizji Polskiej - Spółka Akcyjna";
- 6) dyrektora generalnego, dyrektorów biur oraz kierowników oddziałów regionalnych "Polskiej Agencji Prasowej - Spółka Akcyjna";
- 7) nadawców w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2016 r. poz. 639, 929 i 2260);
- 8) redaktorów naczelnych, dziennikarzy lub osób prowadzących działalność wydawniczą, o których mowa w ustawie z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (Dz. U. poz. 24, z późn. zm.2));
- 9) rektorów, prorektorów i kierowników podstawowych jednostek organizacyjnych w publicznych i niepublicznych szkołach wyższych;
- 10) członków Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Polskiej Komisji Akredytacyjnej i Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów.

2. Komendant PSO w celu realizacji zadań PSO może po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw wewnętrznych wyrazić zgodę na korzystanie z tajnej współpracy z

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1988 r. poz. 324, z 1989 r. poz. 187, z 1990 r. poz. 173, z 1991 r. poz. 442, z 1996 r. poz. 542, z 1997 r. poz. 55 i 770, z 1999 r. poz. 999, z 2001 r. poz. 1198, z 2002 r. poz. 1271, z 2004 r. poz. 1181, z 2005 r. poz. 377, z 2007 r. poz. 590, z 2010 r. poz. 1228 i 1551, z 2011 r. poz. 459, 934, 1204 i 1660, z 2012 r. poz. 1136 oraz z 2013 r. poz. 771.

osobami, o których mowa w ust. 1 pkt 7 i 8, jeżeli jest to uzasadnione względami bezpieczeństwa ochraniających osób lub obiektów.

Art. 68. 1. Udzielenie informacji o prowadzonych czynnościach operacyjno-rozpoznawczych oraz o stosowanych środkach i metodach ich realizacji może nastąpić:

- 1) w przypadku, gdy istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego w związku z wykonywaniem tych czynności;
- 2) w związku z współpracą prowadzoną z innymi organami, służbami lub instytucjami państwowymi uprawnionymi do wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, w tym także w związku z prowadzoną współpracą z organami i służbami innych państw w trybie i zakresie określonym w umowach i porozumieniach międzynarodowych.

2. Udzielenie informacji o szczegółowych formach, zasadach i organizacji czynności operacyjno-rozpoznawczych może nastąpić w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

3. W przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 udzielenie informacji następuje w trybie określonym w art. 9 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Art. 69. W przypadku uzyskania w wyniku prowadzonych czynności operacyjno-rozpoznawczych informacji lub dowodów, które mają znaczenie dla postępowania karnego, Komendant PSO przekazuje je prokuratorowi właściwemu miejscowo lub rzeczowo. Prokurator podejmuje decyzję o zakresie i sposobie wykorzystania przekazanych informacji lub dowodów. PSO przekazywane są informacje o dalszym przebiegu postępowania.

Rozdział 4

Służba w PSO

Art. 70. Służbę w PSO może pełnić osoba posiadająca wyłącznie obywatelstwo polskie, nieposzlakowaną opinię, niekarana za popełnienie przestępstwa, korzystająca z pełni praw publicznych, posiadająca co najmniej średnie wykształcenie oraz zdolność fizyczną i psychiczną do służby w formacji uzbrojonej i gotowa podporządkować się dyscyplinie służbowej.

Art. 71. 1. Postępowanie kwalifikacyjne jest prowadzone w dwóch etapach.

2. Komendant PSO odmawia poddania kandydata postępowaniu kwalifikacyjnemu albo odstępuje od jego prowadzenia w przypadku uzyskania dodatniego wyniku badania na

zawartość w organizmie środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka albo odmowy poddania się tym badaniom.

3. Etap pierwszy obejmuje przeprowadzenie rozmowy kwalifikacyjnej z kandydatem, pozwalającej na ustalenie jego predyspozycji do służby w PSO..

4. Etap drugi obejmuje:

- 1) przeprowadzenie testów psychologicznych określających warunki intelektualne oraz cechy osobowościowe kandydata;
- 2) przeprowadzenie egzaminu sprawności fizycznej kandydata;
- 3) sprawdzenie w rejestrach, ewidencjach i kartotekach prawdziwości danych zawartych w kwestionariuszu;
- 4) uzyskanie poświadczenia bezpieczeństwa określonego w przepisach ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych;
- 5) ustalenie zdolności fizycznej i psychicznej kandydata do służby na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

5. Kandydaci do służby kandydackiej nie podlegają testom psychologicznym, egzaminom sprawności fizycznej, ustaleniu zdolności fizycznej i psychicznej do służby.

6. Informacje uzyskane w poszczególnych etapach postępowania, o których mowa w ust. 3 i 4, wpisuje się do kwestionariusza osobowego kandydata.

7. Negatywny wynik lub niepoddanie się badaniom lub czynnościom, o których mowa w ust. 3 i 4, powoduje odstąpienie przez Komendanta PSO od prowadzenia dalszego postępowania kwalifikacyjnego.

8. Postępowanie kwalifikacyjne kończy się oceną predyspozycji kandydata do służby w PSO.

9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres informacji o planowanym postępowaniu kwalifikacyjnym oraz sposób podawania ich do wiadomości,
- 2) dokumenty, które należy złożyć w związku z postępowaniem kwalifikacyjnym oraz wzór kwestionariusza osobowego,
- 3) zakres tematyczny testu wiedzy oraz zakres i sposób przeprowadzania egzaminu sprawności fizycznej i testu psychologicznego,
- 4) sposób ustalania tożsamości osoby biorącej udział w postępowaniu kwalifikacyjnym,
- 5) sposób dokonywania oceny kandydatów oraz preferencje z tytułu posiadanego przez nich wykształcenia lub posiadanych umiejętności,

- 6) sposób zakończenia postępowania kwalifikacyjnego oraz minimalny okres, po którym kandydat do służby może ponownie przystąpić do postępowania kwalifikacyjnego lub poszczególnych jego etapów,
 - 7) zakres informacji o wyniku postępowania kwalifikacyjnego
- mając na względzie zapewnienie sprawnego przebiegu postępowania kwalifikacyjnego oraz wyłonienia osób spełniających wymogi do pełnienia służby w PSO.

Art. 72. 1. Funkcjonariusz Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Więziennej, Służby Celno-Skarbowej lub Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub żołnierz Żandarmerii Wojskowej może być na własną prośbę przeniesiony do służby w PSO, jeżeli wykazuje on predyspozycje do jej pełnienia.

2. Funkcjonariusza lub żołnierza, o których mowa w ust. 1, do służby w PSO przenosi Komendant PSO w porozumieniu odpowiednio z Komendantem Głównym Policji, Komendantem Głównym Straży Granicznej, Komendantem Głównym Państwowej Straży Pożarnej, Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefem Agencji Wywiadu, Szefem Służby Wywiadu Wojskowego, Szefem Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Dyrektorem Generalnym Służby Więziennej, Szefem Służby Celno-Skarbowej, Szefem Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub Komendantem Głównym Żandarmerii Wojskowej.

3. Funkcjonariusz Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Więziennej, Służby Celno-Skarbowej lub Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub żołnierz Żandarmerii Wojskowej przeniesiony do służby w PSO zachowuje ciągłość służby.

4. Funkcjonariuszowi lub żołnierzowi przenoszonemu w trybie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje odprawa ani inne należności przewidziane dla funkcjonariuszy odchodzących ze służby.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb prowadzenia postępowania w stosunku do funkcjonariuszy i żołnierzy, o których mowa w ust. 1, uwzględniając kwalifikacje predestynujące do służby w PSO, równorzędność okresów służby i stażu, należności oraz uzyskanych w dotychczasowych jednostkach kwalifikacji zawodowych z obowiązującymi w PSO.

Art. 73. O zdolności fizycznej i psychicznej do służby w PSO orzekają komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

Art. 74. 1. Komendant PSO w celu sprawdzenia przydatności do służby lub pracy w PSO może skierować na przeprowadzenie badania psychofizjologicznego:

- 1) kandydata ubiegającego się o przyjęcie do służby w PSO;
- 2) funkcjonariusza PSO;
- 3) pracownika PSO.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi w drodze rozporządzenia, sposób organizowania, przeprowadzania i dokumentowania badań psychofizjologicznych w PSO, mając na względzie zapewnienie sprawnego przebiegu tych badań.

Art. 75. Komendant PSO w celu sprawdzenia przydatności do służby lub pracy w PSO może skierować kandydata ubiegającego się o przyjęcie do służby w PSO na badanie na zawartość środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka.

Art. 76. 1. Funkcjonariusz na stanowisku szefa komórki organizacyjnej lub innym stanowisku służbowym musi spełniać wymagania w zakresie wykształcenia, kwalifikacji zawodowych i stażu służby.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wymagania, o których mowa w ust. 1 oraz przypadki, w których wymagania te mogą być obniżone, mając na względzie sposób ustalania kwalifikacji zawodowych i zaliczania ich do poszczególnych grup i specjalności.

Art. 77. Przed podjęciem służby funkcjonariusz składa ślubowanie według następującej roty:

"Ja, obywatel Rzeczypospolitej Polskiej, świadom podejmowanych obowiązków funkcjonariusza Państwowej Służby Ochrony ślubuję służyć wiernie Narodowi Polskiemu, mając zawsze na względzie interes Państwa Polskiego, nawet z narażeniem własnego życia.

Ślubuję przestrzegać Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i obowiązującego porządku prawnego oraz ofiarnie i sumiennie wykonywać powierzone mi obowiązki, przestrzegać dyscypliny służbowej, wykonywać polecenia przełożonych, dochować tajemnic związanych ze służbą, strzec dobrego imienia służby, honoru i godności."

Funkcjonariusz składający ślubowanie, po jego zakończeniu, może dodać wyrazy "Tak mi dopomóż Bóg".

Art. 78. 1. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny PSO może być objęty militaryzacją, o której mowa w art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1534 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 60).

2. Funkcjonariusze pozostający w stosunku służbowym w chwili ogłoszenia mobilizacji lub wybuchu wojny stają się z mocy prawa funkcjonariuszami pełniącymi służbę w czasie wojny i pozostają w tej służbie do czasu zwolnienia.

3. Osoby przybyłe na uzupełnienie potrzeb osobowych, które otrzymały przydziały organizacyjno-mobilizacyjne na stanowiska przewidziane dla funkcjonariuszy PSO otrzymują uprawnienia funkcjonariuszy PSO, o których mowa w art. 21 i 38.

Art. 79. 1. Stosunek służbowy funkcjonariusza powstaje w drodze mianowania na podstawie dobrowolnego zgłoszenia się do służby.

2. Początek służby liczy się od dnia określonego w rozkazie personalnym o mianowaniu funkcjonariusza.

3. Mianowanie może nastąpić po odbyciu zasadniczej służby wojskowej albo po przeniesieniu do rezerwy.

4. Warunku, o którym mowa w ust. 3, nie stosuje się do funkcjonariusza - kobiety w służbie przygotowawczej oraz absolwentów szkół wyższych.

5. Mianowanie może nastąpić po uzyskaniu poświadczenia bezpieczeństwa upoważniającego do dostępu do informacji niejawnych, wymaganego na określonym stanowisku służbowym.

6. Funkcjonariuszowi wydaje się legitymację służbową i identyfikator służbowy PSO.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje i wzory legitymacji służbowych funkcjonariusza oraz organy właściwe do ich wydawania i dokonywania wpisów, z uwzględnieniem informacji w nich zawartych oraz postępowania w przypadku utraty lub odnalezienia legitymacji.

Art. 80. 1. Osobę zgłaszającą się do podjęcia służby w PSO mianuje się funkcjonariuszem w służbie przygotowawczej na okres 3 lat.

2. Po upływie okresu służby przygotowawczej i uzyskaniu pozytywnej opinii służbowej funkcjonariusza mianuje się na stałe.

3. W przypadkach uzasadnionych szczególnymi kwalifikacjami funkcjonariusza, Komendant PSO może skrócić okres służby przygotowawczej funkcjonariusza albo zwolnić go od odbywania tej służby.

4. Komendant PSO może przedłużyć okres służby przygotowawczej o okres przerwy w wykonywaniu przez funkcjonariusza obowiązków służbowych w przypadku przerwy trwającej ponad 3 miesiące.

Art. 81. Do mianowania funkcjonariusza na stanowisko służbowe, przenoszenia oraz zwalniania z tych stanowisk właściwy jest Komendant PSO.

Art. 82. Funkcjonariusza zwalnia się albo odwołuje się ze stanowiska służbowego i przenosi do dyspozycji Komendanta PSO w przypadku odmowy wydania mu poświadczenia bezpieczeństwa zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. poz. 1228 oraz z 2015 r. poz. 21, 1224 i 2281).

Art. 83. 1. Funkcjonariusz, zwolniony albo odwołany z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego, może być przeniesiony do dyspozycji Komendanta PSO, jeżeli przewiduje się mianowanie go na inne stanowisko służbowe lub zwolnienie ze służby.

2. Zwolnienie ze służby funkcjonariusza przeniesionego do dyspozycji następuje, w przypadku gdy brak jest możliwości mianowania go na równorzędne stanowisko służbowe oraz nieprzyjęcia przez funkcjonariusza innego stanowiska służbowego.

3. Równorzędnym stanowiskiem służbowym jest stanowisko o tym samym stopniu etatowym i grupie uposażenia.

4. Okres pozostawania funkcjonariusza w dyspozycji nie może być dłuższy niż 6 miesięcy.

5. W okresie pozostawania funkcjonariusza w dyspozycji Komendant PSO może zwolnić go z wykonywania obowiązków służbowych lub:

- 1) skierować do wykonywania określonych zadań służbowych we wskazanej komórce organizacyjnej PSO, jeżeli charakter tych zadań odpowiada posiadanym przez funkcjonariusza kwalifikacjom;
- 2) skierować do odbycia kursów lub szkoleń.

6. Zakres obowiązków służbowych funkcjonariusza przeniesionego do dyspozycji, skierowanego do wykonywania określonych zadań służbowych, określa Komendant PSO lub wyznaczony przez niego szef komórki organizacyjnej.

7. Właściwym do przeniesienia funkcjonariusza do dyspozycji jest:

- 1) minister właściwy do spraw wewnętrznych w stosunku do Komendanta PSO i jego zastępców;
- 2) Komendant PSO w stosunku do pozostałych funkcjonariuszy.

Art. 84. 1. Czas pełnienia służby funkcjonariusza jest określony wymiarem jego obowiązków, z uwzględnieniem prawa do wypoczynku.

2. Czas pełnienia służby funkcjonariusza wynosi 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym, nieprzekraczającym 6 miesięcy.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do funkcjonariuszy skierowanych na szkolenie w systemie skoszarowanym, przebywających w podróży służbowej albo pełniących dyżury domowe.

4. W zamian za czas służby przekraczający normę określoną w ust. 2 funkcjonariuszowi przysługuje czas wolny od służby w tym samym wymiarze.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, rozkład czasu służby, tryb udzielania czasu wolnego w zamian za służbę w wymiarze przekraczającym 40 godzin tygodniowo, uwzględniając:

- 1) rodzaj i organizację służby, sposób pełnienia dyżurów domowych oraz właściwość położonych do określenia harmonogramu służby;
- 2) okoliczności uzasadniające przedłużenie czasu służby ponad ustawowy wymiar, jak również niezbędny czas na wypoczynek funkcjonariusza po służbie oraz sposób prowadzenia ewidencji czasu służby;
- 3) możliwość wprowadzenia w PSO odmiennego rozkładu czasu służby i trybu udzielania czasu wolnego w przypadku ogłoszenia mobilizacji lub w czasie wojny.

6. W przypadku ogłoszenia mobilizacji lub w czasie wojny Komendant PSO może wprowadzić, w zakresie określonym w ust. 2, odmienny od obowiązującego rozkład czasu służby i tryb udzielania czasu wolnego w zamian za służbę w wymiarze przekraczającym 40 godzin tygodniowo w PSO, z zachowaniem przepisu ust. 4.

Art. 85. 1. Funkcjonariusz podlega okresowemu opiniowaniu służbowemu. Funkcjonariusz w służbie przygotowawczej podlega opiniowaniu służbowemu nie rzadziej niż co roku. Funkcjonariusz w służbie stałej podlega opiniowaniu służbowemu nie rzadziej niż co trzy lata.

2. W wydanej opinii służbowej przełożony zamieszcza ogólną ocenę o opiniowanym funkcjonariuszu wyrażoną w skali od 1 do 6 (niedostateczna, mierna, dostateczna, dobra, bardzo dobra, wzorowa).

3. Przełożony jest obowiązany zapoznać funkcjonariusza z wydaną o nim opinią służbową w ciągu 30 dni od dnia jej sporządzenia.

4. W przypadku gdy niemożliwe jest zapoznanie funkcjonariusza z opinią służbową w terminie, o którym mowa w ust. 3, termin ten biegnie od dnia ustania przeszkody.

5. Funkcjonariuszowi przysługuje prawo wniesienia odwołania od wydanej o nim opinii służbowej do wyższego przełożonego w terminie 14 dni od dnia zapoznania się z opinią.

6. Od opinii wydanej przez Komendanta PSO przysługuje funkcjonariuszowi odwołanie do ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

7. Opinia służbowa wydana wskutek odwołania, w trybie określonym w ust. 5 i 6, jest ostateczna.

8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb opiniowania służbowego funkcjonariuszy, zapoznania się ich z opinią służbową oraz przypadki, w których zapoznanie się nie jest możliwe w terminie, o którym mowa w ust. 3, a także tryb wnoszenia i rozpatrywania odwołań od opinii służbowych.

Art. 86. 1. Funkcjonariusz jest obowiązany utrzymywać sprawność fizyczną zapewniającą wykonywanie przez niego zadań służbowych, w szczególności poprzez uczestnictwo w zajęciach z wychowania fizycznego oraz zajęciach sportowych.

2. Sprawność fizyczną, o której mowa w ust. 1, ocenia się na podstawie wyników testu sprawności fizycznej funkcjonariuszy.

3. Komendant PSO określi, w drodze zarządzenia, zakres, szczegółowe warunki i tryb przeprowadzania oraz szczegółowy sposób oceniania testu sprawności fizycznej funkcjonariuszy, uwzględniając charakter służby w PSO.

4. Komendant PSO może określić, w drodze zarządzenia, zadania z zakresu wychowania fizycznego realizowane w PSO oraz formy organizacyjne wychowania fizycznego i sposób ich finansowania, uwzględniając charakter służby w PSO.

5. Komendant PSO może określić, w drodze zarządzenia, wymagania wobec osób prowadzących zajęcia, mając na celu utrzymanie sprawności fizycznej funkcjonariuszy zapewniającej wykonywanie przez nich zadań służbowych, uwzględniając charakter służby w PSO.

Art. 87. 1. Funkcjonariusz może być oddelegowany do pełnienia służby w innej miejscowości na okres do 12 miesięcy, z urzędu lub na własną prośbę. Za zgodą funkcjonariusza okres oddelegowania może zostać przedłużony.

2. W sprawach oddelegowania funkcjonariusza właściwy jest Komendant PSO.

Art. 88. 1. Do funkcjonariuszy stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, z wyjątkiem art. 186⁷, dotyczące uprawnień pracowników związanych z rodzicielstwem, jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej.

2. Jeżeli oboje rodzice są funkcjonariuszami z uprawnień może korzystać tylko jedno z nich.

Art. 89. Jeżeli zachodzi konieczność zastępstwa funkcjonariusza w czasie jego nieobecności w służbie w związku z przebywaniem na urlopie macierzyńskim, urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie ojcowskim, urlopie rodzicielskim lub urlopie wychowawczym, można w tym celu zatrudnić pracownika na podstawie umowy o pracę na czas określony, obejmujący czas tej nieobecności.

Art. 90. 1. Funkcjonariuszowi można powierzyć pełnienie obowiązków służbowych na innym stanowisku na czas nieprzekraczający 12 miesięcy.

2. W trakcie pełnienia obowiązków uposażenie funkcjonariusza nie może być obniżone.

Art. 91. 1. Komendant PSO może oddelegować funkcjonariusza, za jego pisemną zgodą, do pełnienia obowiązków poza PSO.

2. Oddelegowanie, o którym mowa ust. 1, następuje po zwolnieniu lub odwołaniu funkcjonariusza z dotychczas zajmowanego stanowiska i przeniesieniu do dyspozycji Komendanta PSO.

3. Komendant PSO przyznaje uposażenie oraz inne świadczenia przysługujące w czasie oddelegowania.

4. Okresu oddelegowania, o którym mowa w ust. 1, nie wlicza się do okresu pozostawania funkcjonariusza w dyspozycji określonego w art. 83 ust. 4. Podczas tego oddelegowania nie stosuje się wobec funkcjonariusza przepisów art. 83

Art. 92. 1. Z wnioskiem o oddelegowanie funkcjonariusza do pełnienia zadań służbowych poza PSO, zwanym dalej „wnioskiem”, mogą wystąpić kierownicy urzędów, jednostek lub służb, do których funkcjonariusz ma zostać oddelegowany.

2. Wniosek powinien określać nazwę urzędu, jednostki lub służby, stanowisko służbowe wyznaczone dla funkcjonariusza, kwalifikacje zawodowe wymagane do zajmowania tego stanowiska oraz zakres wykonywanych na tym stanowisku zadań i obowiązków.

3. Komendant PSO może odmówić uwzględnienia wniosku, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami PSO, za wyjątkiem oddelegowania do Biura Nadzoru Wewnętrznego.

Art. 93. 1. Komendant PSO przedstawia kierownikowi urzędu, jednostki lub służby imienną propozycję obsady stanowiska służbowego określonego we wniosku, po uprzednim uzyskaniu od tego funkcjonariusza oświadczenia, o którym mowa w art. 94.

2. Imienną propozycję obsady stanowiska służbowego określonego we wniosku, może przedstawić Komendantowi PSO również kierownik urzędu, jednostki lub służby.

3. W razie uzgodnienia obsady stanowiska służbowego z kierownikiem urzędu, jednostki lub służby Komendant PSO na podstawie rozkazu personalnego zwalnia wytypowanego funkcjonariusza z zajmowanego stanowiska i oddelegowuje go do urzędu, jednostki lub służby w celu wyznaczenia na uzgodnione stanowisko służbowe.

Art. 94. Oddelegowanie do pełnienia zadań służbowych poza PSO następuje po wyrażeniu zgody przez funkcjonariusza w formie pisemnego oświadczenia, wskazującego nazwę urzędu, jednostki lub służby i stanowisko służbowe, na którym funkcjonariusz godzi się wykonywać zadania służbowe.

Art. 95. W razie uwzględnienia wniosku Komendant PSO zalicza do celów związanych z pełnieniem służby w PSO oraz obliczania uposażenia i innych należności pieniężnych funkcjonariuszy – stanowisko służbowe, określone we wniosku, do odpowiedniej grupy uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy oraz ustala etatowy stopień, do którego zaszeregowuje to stanowisko, stosownie do zaszeregowania stanowisk służbowych do grup uposażenia zasadniczego.

Art. 96. Rozkaz personalny o oddelegowaniu funkcjonariusza powinien zawierać:

- 1) datę przeniesienia funkcjonariusza oraz wysokość przysługującego funkcjonariuszowi uposażenia przyznanego przez Komendanta PSO;
- 2) nazwę urzędu, jednostki lub służby, do którego następuje oddelegowanie;
- 3) określenie stanowiska przeznaczonego dla funkcjonariusza ze wskazaniem składników uposażenia ustalonych zgodnie z art. 95.

Art. 97. 1. Oddelegowanego funkcjonariusza wyznacza na stanowisko służbowe, zgodnie z wnioskiem, kierownik urzędu, jednostki lub służby.

2. Kierownik urzędu, jednostki lub służby może przenieść oddelegowanego funkcjonariusza na inne stanowisko służbowe niż określone we wniosku o oddelegowanie. Do przeniesienia konieczna jest zmiana rozkazu personalnego przez Komendanta PSO oraz zgoda funkcjonariusza, wyrażona w formie pisemnego oświadczenia.

Art. 98. W razie reorganizacji urzędu, jednostki lub służby powodującej zmianę stanowiska służbowego, na którym oddelegowany funkcjonariusz wykonuje zadania służbowe, kierownik urzędu może wystąpić do Komendanta PSO z wnioskiem o oddelegowanie funkcjonariusza na inne stanowisko służbowe lub o jego odwołanie z oddelegowania. Przepisy art. 92, 94 i 96 stosuje się odpowiednio.

Art. 99. 1. Do oddelegowanego funkcjonariusza stosuje się przepisy, które mają zastosowanie do pracowników zatrudnionych na stanowiskach służbowych zajmowanych przez funkcjonariuszy, w szczególności dotyczące obowiązków pracodawcy i pracownika, regulaminów pracy, wyróżnień i kar, czasu pracy, bezpieczeństwa i higieny pracy, dodatkowego wynagrodzenia rocznego, a także przyznawania nagród.

2. Oddelegowanemu funkcjonariuszowi urlopu wypoczynkowego udziela kierownik urzędu, na zasadach i w wymiarze określonych w art. 153 i 155-159 ustawy.

Art. 100. 1. Urząd, jednostka lub służba, do którego oddelegowano funkcjonariusza, wypłaca oddelegowanemu funkcjonariuszowi:

- 1) uposażenie;
- 2) dodatkowe wynagrodzenie roczne;
- 3) nagrody uznaniowe.

2. Komórka organizacyjna PSO właściwa w sprawach finansowych wypłaca oddelegowanemu funkcjonariuszowi:

- 1) świadczenia w naturze i ich ekwiwalenty oraz niewymienione w ust. 1 należności i świadczenia przysługujące z tytułu pełnienia służby;
- 2) nagrody jubileuszowe;
- 3) należności z tytułu doznania uszczerbku na zdrowiu i należności pośmiertne;
- 4) należności z tytułu zwolnienia ze służby;
- 5) wyrównanie z tytułu wypłaty dodatkowego wynagrodzenia rocznego w wysokości niższej niż wysokość nagrody rocznej obliczonej na podstawie przepisów ustawy.

Art. 101. 1. Komendant PSO, w przypadku gdy jest to uzasadnione potrzebami PSO, może odwołać funkcjonariusza z oddelegowania, nawet bez jego zgody, zawiadamiając o tym

na piśmie kierownika urzędu, jednostki lub służby i oddelegowanego funkcjonariusza. Odwołanie następuje nie wcześniej niż z upływem 30 dni od dnia złożenia zawiadomienia.

2. Kierownik urzędu, jednostki lub służby w przypadku gdy jest to uzasadnione interesem urzędu, może skierować oddelegowanego funkcjonariusza, nawet bez jego zgody, do dyspozycji Komendanta PSO, zawiadamiając o tym na piśmie Komendanta PSO i oddelegowanego funkcjonariusza. Skierowanie oddelegowanego funkcjonariusza do dyspozycji Komendanta PSO następuje nie wcześniej niż z upływem 30 dni od dnia złożenia zawiadomienia.

3. Komendant PSO może odwołać funkcjonariusza z oddelegowania, na jego wniosek złożony na piśmie, jeżeli kierownik urzędu, jednostki lub służby wyrazi zgodę na odwołanie. Odwołanie następuje nie wcześniej niż z upływem 30 dni od dnia złożenia zawiadomienia.

4. Terminy, o których mowa w ust. 1-3, mogą być skracane za porozumieniem Komendanta PSO, kierownika urzędu, jednostki lub służby oraz zainteresowanego funkcjonariusza.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 1-3, kierownik urzędu, jednostki lub służby kieruje funkcjonariusza do dyspozycji Komendanta PSO.

Art. 102. 1. Komendant PSO może skierować funkcjonariusza do czasowego wykonywania obowiązków, innych niż wynikające z zajmowanego stanowiska, zgodnych z posiadanymi kwalifikacjami i umiejętnościami.

2. Okres skierowania, o którym mowa w ust. 1, nie może być nie dłuższy niż 3 miesiące w ciągu roku.

3. Zakres obowiązków, o których mowa w ust.1, określa Komendant PSO lub wyznaczony przez niego szef komórki organizacyjnej.

Art. 103. 1. Funkcjonariusza przenosi się na niższe stanowisko służbowe w przypadku wymierzenia kary dyscyplinarnej wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe.

2. Funkcjonariusza można przenieść na niższe stanowisko służbowe w przypadku:

- 1) orzeczenia przez komisję lekarską trwałej niezdolności do pełnienia służby na zajmowanym stanowisku, jeżeli nie ma możliwości mianowania go na stanowisko równorzędne;
- 2) otrzymania miernej ogólnej oceny w opinii służbowej w okresie służby przygotowawczej;

- 3) otrzymania miernych ogólnych ocen w dwóch kolejnych opiniach służbowych w okresie służby stałej;
- 4) likwidacji zajmowanego przez niego stanowiska służbowego, jeżeli nie ma możliwości mianowania go na inne równorzędne stanowisko.

3. Funkcjonariusza można przenieść na niższe stanowisko służbowe również na jego prośbę.

4. Funkcjonariusz, który nie wyraził zgody na przeniesienie na niższe stanowisko z przyczyn, o których mowa w ust. 2, może być zwolniony ze służby.

5. Niższym stanowiskiem służbowym jest stanowisko służbowe o niższym stopniu etatowym lub grupie uposażenia.

Art. 104. 1. Funkcjonariusza zawiesza się w czynnościach służbowych w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego o przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego, na czas nie dłuższy niż 3 miesiące.

2. Funkcjonariusza można zawiesić w czynnościach służbowych w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego o przestępstwo nieumyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub postępowania dyscyplinarnego, jeżeli jest to celowe z uwagi na dobro postępowania lub dobro służby, na czas nie dłuższy niż 3 miesiące.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach okres zawieszenia w czynnościach służbowych można przedłużyć do czasu ukończenia postępowania karnego.

4. Funkcjonariusza zawiesza w czynnościach służbowych Komendant PSO. Od decyzji o zawieszeniu przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw wewnętrznych w terminie 7 dni od dnia doręczenia. Złożenie odwołania nie wstrzymuje decyzji o zawieszeniu.

5. Funkcjonariusza zawieszono w czynnościach służbowych odsuwa się od pełnienia obowiązków służbowych oraz odbiera się mu legitymację służbową, broń służbową i identyfikator służbowy PSO.

Art. 105. Funkcjonariusz może być skierowany do komisji lekarskiej podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych:

- 1) z urzędu lub na jego wniosek – w celu określenia stanu zdrowia oraz ustalenia zdolności fizycznej i psychicznej do służby, jak również związku poszczególnych chorób ze służbą;
- 2) z urzędu – w celu sprawdzenia prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby lub prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego.

Art. 106. 1. Funkcjonariusz jest obowiązany do zgłoszenia się do komisji lekarskiej w wyznaczonym przez nią terminie oraz poddania się zleconym przez nią badaniom specjalistycznym, psychologicznym i dodatkowym.

2. W przypadku gdy przeprowadzone badania i zgromadzona dokumentacja nie pozwalają na wydanie orzeczenia, funkcjonariusz może zostać skierowany na obserwację w podmiocie leczniczym, jeżeli wyraża na to zgodę.

Art. 107. Funkcjonariusz podlega obowiązkowym szczepieniom ochronnym w przypadku wystąpienia lub możliwości wystąpienia na stanowisku służbowym szkodliwego czynnika biologicznego.

Art. 108. 1. Funkcjonariusza zwalnia się ze służby w przypadku:

- 1) orzeczenia trwałej niezdolności do służby przez komisję lekarską;
- 2) otrzymania niedostatecznej ogólnej oceny w opinii służbowej w okresie służby przygotowawczej;
- 3) otrzymania niedostatecznych ocen w dwóch kolejnych opiniach służbowych w okresie służby stałej;
- 4) wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby;
- 5) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z urzędu;
- 6) utraty obywatelstwa polskiego lub nabycia obywatelstwa innego państwa;
- 7) prawomocnej odmowy wydania poświadczenia bezpieczeństwa zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych;
- 8) z dniem zakończenia sześciomiesięcznego okresu pozostawania w dyspozycji.

2. Funkcjonariusza można zwolnić ze służby w przypadku:

- 1) otrzymania niedostatecznej ogólnej oceny w opinii służbowej w okresie służby stałej;
- 2) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo inne niż określone w ust. 1 pkt 5;
- 3) powołania do innej służby państwowej, a także objęcia funkcji z wyboru w organach samorządu terytorialnego lub stowarzyszeniach;
- 4) nabycia prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia 30 lat wysługi emerytalnej;
- 5) dwukrotnego niezgłoszenia się do komisji lekarskiej lub niepoddania się badaniom, o których mowa w art. 106 ust. 1, albo w przypadku dwukrotnego nieusprawiedliwionego niestawienia się na obserwację w podmiocie leczniczym, w przypadku wyrażenia zgody przez funkcjonariusza, chyba że skierowanie do komisji lekarskiej nastąpiło na wniosek funkcjonariusza;

- 6) likwidacji komórki organizacyjnej, w której funkcjonariusz pełni służbę, lub zmniejszenia jej stanu etatowego, jeżeli przeniesienie funkcjonariusza do innej komórki lub na inne stanowisko nie jest możliwe;
- 7) popełnienia czynu o znamionach przestępstwa albo przestępstwa skarbowego, jeżeli popełnienie czynu jest oczywiste i uniemożliwia jego pozostanie w służbie;
- 8) upływu 12 miesięcy od dnia zaprzestania służby z powodu choroby;
- 9) upływu 12 miesięcy zawieszenia w czynnościach służbowych, jeżeli nie ustały przyczyny będące podstawą zawieszenia;
- 10) uzyskania dodatniego wyniku badania na zawartość w organizmie środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka albo odmowy poddania się tym badaniom.

3. Funkcjonariusza zwalnia się ze służby w terminie 3 miesięcy od dnia pisemnego zgłoszenia przez niego wystąpienia ze służby.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 5, zwolnienie następuje po upływie 9 miesięcy, a w przypadku służby przygotowawczej - po upływie 3 miesięcy od dnia podjęcia decyzji o likwidacji komórki organizacyjnej lub zmniejszenia stanu etatowego.

5. Terminy, o których mowa w ust. 3 i 4, mogą być skracane za zgodą stron.

Art. 109. Przepisu art. 104 ust. 3 nie stosuje się do funkcjonariusza pełniącego służbę w czasie wojny.

Art. 110. 1. Uchylenie lub stwierdzenie nieważności decyzji o zwolnieniu funkcjonariusza ze służby z powodu jej wadliwości stanowi podstawę przywrócenia go do służby na stanowisko równorzędne.

2. Jeżeli zwolniony funkcjonariusz w ciągu 7 dni od przywrócenia do służby nie zgłosi gotowości niezwłocznego jej podjęcia stosunek służbowy wygasa.

3. Jeżeli po przywróceniu do służby okaże się, że mimo zgłoszenia gotowości niezwłocznego podjęcia służby funkcjonariusz nie może zostać do niej dopuszczony, gdyż po zwolnieniu zaistniały okoliczności powodujące niemożność jej pełnienia, stosunek służbowy wygasa.

4. Prawo do uposażenia powstaje z dniem podjęcia służby, chyba że po zgłoszeniu do służby zaistniały okoliczności usprawiedliwiające niepodjęcie tej służby.

5. Funkcjonariuszowi przywróconemu do służby przysługuje za okres pozostawania poza służbą świadczenie pieniężne równe uposażeniu na stanowisku zajmowanym przed

zwolnieniem, nie więcej jednak niż za okres 6 miesięcy i nie mniej niż za 1 miesiąc. Takie samo świadczenie przysługuje osobie, o której mowa w ust. 3.

6. Okres, za który funkcjonariuszowi przysługuje świadczenie pieniężne, wlicza się do okresu służby uwzględnianego przy ustalaniu okresu, od którego zależą uprawnienia określone w art. 80 ust. 2, art. 85 ust. 2, art. 122 ust. 2, art. 154 ust. 1 i 2, art. 167 ust. 2 pkt 1, art. 180 ust. 1 i art. 183 ust. 1 i 2. Okresu pozostawania poza służbą, za który funkcjonariusz nie otrzymał świadczenia, nie uważa się za przerwę w służbie w zakresie uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego jej biegu.

Art. 111. 1. W przypadku uchylenia prawomocnego wyroku skazującego lub prawomocnego orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego i wydania orzeczenia o umorzeniu postępowania karnego albo w razie uchylenia kary dyscyplinarnej wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, obniżenia stopnia lub kary wydalenia ze służby, ulegają uchyleniu skutki, jakie wynikły dla funkcjonariusza w związku z wyznaczeniem na niższe stanowisko lub obniżeniem stopnia. O uchyleniu innych skutków decyzję podejmuje Komendant PSO.

2. W przypadku uchylenia prawomocnego wyroku skazującego lub prawomocnego postanowienia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego albo wydania prawomocnego wyroku uniewinniającego, ulegają uchyleniu wszystkie skutki, jakie wynikły dla funkcjonariusza w postępowaniu dyscyplinarnym, przeprowadzonym w związku z orzeczeniem sądu lub postanowieniem prokuratora.

3. W przypadku gdy podstawę orzeczenia kary dyscyplinarnej stanowiły inne przewinienia niż określone w ust. 2, decyzję o uchyleniu skutków, jakie wynikły dla funkcjonariusza w wyniku postępowania dyscyplinarnego, podejmuje minister właściwy do spraw wewnętrznych. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

4. Przepisy art. 110 ust. 2-6 stosuje się odpowiednio.

Art. 112. 1. Zwolnienie funkcjonariusza ze służby nie może nastąpić przed upływem 12 miesięcy od dnia zaprzestania wykonywania obowiązków służbowych z powodu choroby, chyba że funkcjonariusz zgłosi pisemnie wystąpienie ze służby.

2. Zwolnienie funkcjonariusza ze służby na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz ust. 2 pkt 2 nie może nastąpić przed upływem 3 miesięcy od dnia zaprzestania służby z powodu choroby, chyba że funkcjonariusz zgłosi pisemnie wystąpienie ze służby.

Art. 113. 1. Funkcjonariusza nie można zwolnić ze służby w okresie ciąży, w czasie urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego, urlopu rodzicielskiego lub urlopu wychowawczego, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 108 ust. 1 pkt 4, 5 i 7 oraz ust. 2 pkt 2, 3 i 5.

2. W razie zwolnienia funkcjonariusza ze służby na podstawie art. 108 ust. 2 pkt 5 w okresie ciąży, w czasie urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego lub urlopu rodzicielskiego przysługuje mu uposażenie do końca okresu ciąży oraz trwania wymienionego urlopu.

Art. 114. Funkcjonariusza zwalnia ze służby Komendant PSO.

Art. 115. 1. Funkcjonariusz zwolniony ze służby otrzymuje niezwłocznie świadectwo służby oraz, na swój wniosek, opinię służbową.

2. Funkcjonariusz może żądać sprostowania świadectwa służby oraz odwołać się do wyższego przełożonego od opinii służbowej w terminie 7 dni od dnia otrzymania opinii. Od opinii Komendanta PSO służy odwołanie do ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe dane, które należy podać w świadectwie służby oraz w opinii służbowej, z uwzględnieniem sposobu wydawania i prostowania świadectw służby oraz odwoływania się od opinii służbowej.

Art. 116. 1. Stosunek służbowy wygasa w przypadku, gdy funkcjonariusz:

- 1) zmarł;
- 2) został uznany za zmarłego;
- 3) zaginął.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, funkcjonariusza skreśla się z ewidencji.

Rozdział 5

Korpusy i stopnie funkcjonariuszy

Art. 117. W PSO obowiązują następujące korpusy i stopnie służbowe:

- 1) korpus szeregowych:
 - a) szeregowy,
 - b) starszy szeregowy;
- 2) korpus podoficerów:
 - a) kapral,

- b) plutonowy,
 - c) sierżant,
 - d) starszy sierżant;
- 3) korpus chorążych:
- a) młodszy chorąży,
 - b) chorąży,
 - c) starszy chorąży;
- 4) korpus oficerów:
- a) podporucznik,
 - b) porucznik,
 - c) kapitan,
 - d) major,
 - e) podpułkownik,
 - f) pułkownik,
 - g) generał brygady,
 - h) generał dywizji.

Art. 118. 1. Na stopień szeregowego mianuje się funkcjonariusza z dniem mianowania na stanowisko służbowe.

2. Na stopnie szeregowych oraz na stopnie podoficerskie i stopnie chorążych mianuje Komendant PSO lub upoważnieni przez niego szefowie komórek organizacyjnych.

Art. 119. Na pierwszy stopień oficerski oraz stopnie generalskie mianuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Na pozostałe stopnie oficerskie mianuje minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Art. 120. 1. Mianowanie na stopnie podoficerskie lub na stopnie chorążych jest uzależnione od opinii służbowej i zajmowanego stanowiska służbowego, a ponadto na pierwszy stopień:

- 1) podoficera – od zdania egzaminu podoficerskiego;
- 2) chorążego – od zdania egzaminu na stopień chorążego.

2. Na pierwszy stopień chorążego może być mianowany funkcjonariusz, który ukończył co najmniej studia wyższe pierwszego stopnia i uzyskał stopień licencjata lub równorzędny.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach można mianować na pierwszy stopień podoficerski lub na pierwszy stopień chorążego funkcjonariusza, który nie spełnia warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb przeprowadzania egzaminów, o których mowa w ust. 1, w sposób zapewniający poziom niezbędny do wykonywania obowiązków przez funkcjonariuszy, z uwzględnieniem rodzajów egzaminów, sposobu ich przeprowadzania, wyników oraz dokumentowania egzaminów.

Art. 121. Na pierwszy stopień oficerski może być mianowany funkcjonariusz, który:

- 1) ukończył co najmniej studia wyższe drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie i uzyskał stopień magistra lub równorzędny;
- 2) odbył przeszkolenie specjalistyczne zakończone zdaniem egzaminu oficerskiego przed komisją powołaną przez Komendanta PSO.

Art. 122. 1. Mianowanie na kolejny wyższy stopień następuje stosownie do zajmowanego stanowiska służbowego, posiadanych kwalifikacji zawodowych oraz w zależności od opinii służbowej.

2. Mianowanie na stopień nie może jednak nastąpić wcześniej niż po odslużeniu w stopniu:

- 1) kaprała - 2 lat;
- 2) plutonowego - 3 lat;
- 3) sierżanta - 4 lat;
- 4) młodszego chorążego - 3 lat;
- 5) chorążego - 4 lat;
- 6) podporucznika - 3 lat;
- 7) porucznika - 3 lat;
- 8) kapitana - 5 lat;
- 9) majora - 5 lat;
- 10) podpułkownika - 4 lat.

3. Mianowanie na kolejne wyższe stopnie odbywa się z okazji świąt państwowych oraz święta PSO. W wyjątkowych przypadkach mianowanie może nastąpić w innym terminie.

Art. 123. 1. W przypadkach zasługujących na szczególne wyróżnienie funkcjonariusza posiadającego wzorową opinię służbową oraz szczególne kwalifikacje zawodowe lub

umiejętności do pełnienia służby można mianować na wyższy stopień przed upływem okresów, o których mowa w art. 122 ust. 2. Okresy te nie mogą być jednak skrócone więcej niż o połowę.

2. Funkcjonariusza zwalnianego ze służby można mianować na kolejny wyższy stopień za szczególne zasługi podczas wykonywania obowiązków służbowych.

Art. 124. Funkcjonariusza można mianować pośmiertnie na kolejny, wyższy stopień, jeżeli poniósł śmierć wskutek dokonania czynu świadczącego o szczególnym męstwie lub w uznaniu jego szczególnych zasług podczas wykonywania obowiązków służbowych.

Art. 125. 1. Stopnie szeregowych, podoficerów, chorążych i oficerów PSO są dożywotnie.

2. Funkcjonariusze zwolnieni ze służby mogą używać posiadanych stopni, o których mowa w art. 117, z dodaniem określenia:

- 1) "rezerwy", jeżeli funkcjonariusz podlega obowiązkowi służby wojskowej i został uznany za zdolnego do tej służby;
- 2) "w stanie spoczynku", jeżeli funkcjonariusz nie podlega obowiązkowi służby wojskowej.

3. Utrata stopnia wymienionego w art. 117 następuje w przypadku:

- 1) utraty obywatelstwa polskiego;
- 2) prawomocnego orzeczenia sądu karnego pozbawienia praw publicznych;
- 3) skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności za przestępstwo popełnione w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie.

Art. 126. O pozbawieniu, obniżeniu lub utracie stopnia orzeka przełożony właściwy do mianowania na ten stopień. Stopnia podporucznika, a także stopnia generała pozbawia Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Art. 127. 1. Funkcjonariuszowi przywraca się stopień w przypadku uchylecia:

- 1) prawomocnego orzeczenia sądu karnego pozbawienia praw publicznych;
- 2) prawomocnego skazania na karę pozbawienia wolności za przestępstwo popełnione w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie;
- 3) decyzji, na której podstawie nastąpiło pozbawienie stopnia;
- 4) kary dyscyplinarnej obniżenia stopnia.

2. O przywróceniu stopnia orzeka przełożony właściwy do mianowania na stopień; o przywróceniu stopnia podporucznika oraz stopnia generała orzeka Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Art. 128. 1. Osobę, przyjmowaną do służby i posiadającą stopień wojskowy lub stopień uzyskany w Biurze Ochrony Rządu, Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Więziennej, Służbie Celnej oraz Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Więziennej czy Żandarmerii Wojskowej mianuje się na stopień obowiązujący w PSO, równorzędny z posiadanym stopniem.

2. Przy przyjmowaniu osób posiadających stopnie, o których mowa w ust. 1, na równorzędne stopnie funkcjonariuszy mianuje Komendant PSO.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, równorzędność stopni w formacjach, o których mowa w ust. 1, mając na względzie zapewnienie adekwatności tych stopni w służbach, o których mowa w ust. 1.

Art. 129. 1. Wnioski w sprawie mianowania funkcjonariuszy:

- 1) na stopnie szeregowych, podoficerskie oraz chorążych przedstawiają Komendantowi PSO drogą służbową bezpośredni przełożeni tych funkcjonariuszy;
- 2) na stopnie oficerskie przedstawiają drogą służbową bezpośredni przełożeni tych funkcjonariuszy Komendantowi PSO, który po zaopiniowaniu przedstawia je ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych;
- 3) na pierwszy stopień oficerski i stopnie generalskie przedstawia Komendant PSO ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, który po zaopiniowaniu przedstawia je Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 130. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób mianowania funkcjonariuszy na stopnie oraz osoby i sposób sporządzania i wręczania aktów mianowania, mając na względzie zapewnienie prawidłowego dokumentowania mianowania na stopnie.

Rozdział 6

Obowiązki i prawa funkcjonariusza

Art. 131. 1. Funkcjonariusz jest obowiązany wykonywać obowiązki wynikające z rotty złożonego ślubowania.

2. Funkcjonariusz jest obowiązany odmówić wykonania rozkazu lub polecenia, jeżeli ich wykonanie wiązałoby się z popełnieniem przestępstwa.

3. O odmowie wykonania rozkazu lub polecenia funkcjonariusz jest obowiązany zameldować Komendantowi PSO z pominięciem drogi służbowej.

Art. 132. 1. W celu ustalenia zdolności do wykonywania obowiązków służbowych funkcjonariusz jest obowiązany poddać się na żądanie Komendanta PSO lub kierownika komórki organizacyjnej PSO badaniu na zawartość środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka.

2. Komendant PSO lub kierownicy komórek organizacyjnych PSO mają obowiązek niedopuszczenia do służby lub pracy funkcjonariusza lub pracownika PSO, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że stawił się on do służby lub pracy po spożyciu środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka albo spożywał go w czasie służby lub pracy. Okoliczności stanowiące podstawę decyzji powinny być podane funkcjonariuszowi lub pracownikowi PSO do wiadomości.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do zdrowia, w drodze rozporządzenia, określa warunki i sposób dokonywania badań, o których mowa w ust. 2.

Art. 133. 1. Funkcjonariusz otrzymuje bezpłatne umundurowanie i wyposażenie.

2. Funkcjonariusz w czasie pełnienia służby jest obowiązany do noszenia przepisowego umundurowania i wyposażenia lub ubrania typu cywilnego.

3. Funkcjonariusze noszą ordery, odznaczenia i odznaki według zasad obowiązujących w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Funkcjonariusz zwolniony ze służby, z wyłączeniem funkcjonariusza zwolnionego ze służby na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 4-6 i ust. 2 pkt 2, ma prawo do noszenia umundurowania.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje, wzory, normy należności umundurowania oraz sposób jego noszenia;
- 2) normy ubrania typu cywilnego;
- 3) rodzaje, wzory oznak oraz sposób ich noszenia;
- 4) sposób realizacji norm należności oraz przypadki i sposób ich pomniejszania lub powiększania;

- 5) rodzaje umundurowania lub przedmioty umundurowania wydane w naturze lub formie równoważnika pieniężnego;
- 6) sposób ustalania i obliczania równowartości wydanego umundurowania, które podlega zwrotowi;
- 7) warunki noszenia umundurowania przez funkcjonariuszy zwolnionych ze służby – mając na względzie mając na względzie zapewnienie właściwego ubioru oraz identyfikacji funkcjonariuszy PSO. .

6. Komendant PSO może ustanowić, w drodze zarządzenia, odznaki i oznaki noszone na mundurze.

Art. 134. 1. Funkcjonariusz otrzymuje równoważnik pieniężny za przedmioty umundurowania niewydane w naturze, czyszczenie umundurowania i kwotę na zakup ubrania typu cywilnego.

2. Równoważnik pieniędzy oraz kwota na zakup ubrania typu cywilnego przysługuje za okres od 1 kwietnia danego roku kalendarzowego do dnia 31 marca roku następnego, zwany dalej „rokiem zaopatrzeniowym”.

3. Funkcjonariuszowi mianowanemu lub przeniesionemu do służby w PSO w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku kalendarzowego, któremu wydaje się z dniem mianowania lub przeniesienia przedmioty umundurowania w naturze, równoważnik pieniężny przysługuje od dnia 1 kwietnia następnego roku kalendarzowego.

4. Funkcjonariuszowi, o którym mowa w ust. 3, kwotę na zakup ubrania typu cywilnego wypłaca się na dany „rok zaopatrzeniowy”.

5. Równoważnik pieniężny i kwotę na zakup ubrania typu cywilnego wypłaca się w terminie nie dłuższym niż 2 miesiące, licząc od dnia powstania uprawnienia do ich wypłaty.

6. Równoważnik pieniężny i kwota na zakup nie przysługuje za okres nieobecności funkcjonariusza w służbie z powodu:

- 1) urlopu wychowawczego lub bezpłatnego, o ile suma nieobecności przekroczy 30 dni kalendarzowych w ciągu roku zaopatrzeniowego;
- 2) zawieszenia funkcjonariusza w czynnościach służbowych.

7. Równoważnik pieniężny i kwotę na zakup ubrania typu cywilnego pomniejsza się w przypadku:

- 1) nieobecności funkcjonariusza w służbie z powodów, o których mowa w ust. 6;
- 2) wydania przedmiotu umundurowania w naturze, z wyjątkiem przedmiotów umundurowania w związku mianowaniem do służby w PSO .

8. Wysokość równoważnika pieniężnego ulega jednorazowemu zwiększeniu w przypadku mianowania na stopień służbowy, o którym mowa w art. 117 pkt 3 lit. a, pkt. 4 lit. a, d, g i h.

9. Równoważnik pieniężny i kwota na zakup ubrania typu cywilnego podlega zwrotowi w przypadku:

- 1) zwolnienia funkcjonariusza ze służby w PSO w okresie służby przygotowawczej;
- 2) zwolnienia funkcjonariusza ze służby w PSO na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 4 i 5;
- 3) zaistnienia okoliczności wymienionych w ust. 6 i zwolnieniu funkcjonariusza ze służby w PSO przed pomniejszeniem równoważnika pieniężnego i kwoty na zakup ubrania typu cywilnego w przypadku, o którym mowa w ust. 7 pkt 1.

10. W sprawach zwrotu równoważnika pieniężnego i kwoty na zakup ubrania typu cywilnego, o których mowa w ust. 9, wydaje się decyzję administracyjną.

11. W przypadku nieobecności funkcjonariusza w służbie z powodu urlopu wychowawczego lub bezpłatnego w dniu rozpoczęcia roku zaopatrzeniowego, wypłatę równoważnika pieniężnego i kwoty na zakup ubrania typu cywilnego zawiesza się.

12. Wznowienie wypłaty równoważnika pieniężnego i kwoty na zakup ubrania typu cywilnego następuje w terminie 30 dni po ustaniu przyczyn nieobecności funkcjonariusza w służbie.

13. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość równoważnika pieniężnego w zamian za przedmioty nie wydane w naturze, czyszczenie umundurowania oraz kwot na zakup ubrania typu cywilnego, a także podstawę i sposób ich obliczania,
- 2) sposób obliczania kwoty pomniejszania równoważnika pieniężnego i kwoty na zakup ubrania typu cywilnego,
- 3) sposób obliczania kwoty podwyższania równoważnika pieniężnego,
- 4) wartości pieniężne elementów umundurowania i ubrania typu cywilnego stanowiące podstawę do określenia wysokości równoważnika pieniężnego i kwoty na zakup ubrania typu cywilnego,
- 5) tryb i termin zwracania równoważnika pieniężnego i kwoty na zakup ubrania typu cywilnego oraz sposób obliczania kwoty należnej do zwrotu.

Art. 135. 1. Za stan bezpieczeństwa i higieny służby w stosunku do podległych funkcjonariuszy odpowiada Komendant PSO.

2. Za pracodawcę, w rozumieniu przepisów działu dziesiątego ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, , w stosunku do podległych funkcjonariuszy uważa się Komendanta PSO.

3. Za osobę kierującą pracownikami, w rozumieniu przepisów działu dziesiątego ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, a także przepisów wykonawczych wydanych na jego podstawie, uważa się funkcjonariusza pełniącego służbę lub wykonującego obowiązki na stanowisku kierowniczym.

4. Komendant PSO, jako bezpośredni przełożony, jest obowiązany zapewnić funkcjonariuszowi bezpieczne i higieniczne warunki służby wykonując działania, o których mowa w art. 212 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks Pracy.

5. Funkcjonariusz jest obowiązany do przestrzegania przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny służby.

6. W zakresie określonym w ust. 1-4 stosuje się odpowiednio przepisy działu dziesiątego ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks Pracy, z wyłączeniem przepisów art. 209² § 2, art. 210, art. 226, art. 229 § 1-8, art. 230-232, art. 234 § 2-3¹, art. 235-235², art. 237, art. 237¹, art. 237⁷ § 1 pkt 1 i § 2-4, art. 237⁸ § 1, art. 237⁹ § 3 oraz art. 237^{11a} § 1 pkt 2.

7. W sytuacji, gdy warunki pełnienia służby nie odpowiadają przepisom bezpieczeństwa i higieny służby oraz stwarzają bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia lub życia funkcjonariusza albo, gdy wykonywane przez niego obowiązki grożą takim niebezpieczeństwem innym osobom, funkcjonariusz ma prawo powstrzymać się od wykonywania czynności służbowych, zawiadamiając o tym niezwłocznie bezpośredniego przełożonego.

8. Przepisu ust. 7 nie stosuje się, gdy funkcjonariusz wykonuje bezpośrednio zadania PSO, o których mowa w art. 3.

Art. 136. 1. W celu ustalenia zdolności do wykonywania zadań na zajmowanym stanowisku służbowym funkcjonariusz jest obowiązany poddać się badaniom okresowym lub kontrolnym w terminie wskazanym w skierowaniu na takie badanie.

2. Skierowanie na badanie okresowe lub kontrolne zawiera w szczególności imię i nazwisko, numer PESEL, adres zamieszkania, stanowisko służbowe funkcjonariusza kierowanego na badanie oraz opis warunków pełnienia służby występujących na zajmowanym stanowisku służbowym, w tym czynników szkodliwych lub uciążliwych, o których mowa w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 229 § 8 ustawy z

dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, i innych wynikających z warunków pełnienia służby.

3. Na pierwsze badanie okresowe funkcjonariusz jest kierowany w terminie 3 lat od dnia przyjęcia do służby.

4. Rodzaj, zakres i częstotliwość badań okresowych są uzależnione od rodzaju pełnionej służby i wieku funkcjonariusza.

5. Lekarz przeprowadzający badanie okresowe lub kontrolne, w celu uwzględnienia wszystkich czynników szkodliwych lub uciążliwych i innych wynikających z warunków pełnienia służby wskazanych w skierowaniu na badanie, może poszerzyć jego zakres o dodatkowe badania lekarskie, konsultacje u lekarzy specjalistów lub badania diagnostyczne, a także wyznaczyć termin następnego badania okresowego krótszy niż określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie ust. 18, jeżeli stwierdzi, że jest to niezbędne dla ustalenia zdolności do wykonywania zadań na zajmowanym stanowisku służbowym. Badania i konsultacje stanowią część badania okresowego lub kontrolnego.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, lekarz wykorzystuje wskazówki metodyczne w sprawie przeprowadzania badań profilaktycznych pracowników określone w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 229 § 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

7. Funkcjonariusza kieruje się na badanie okresowe w przypadku przeniesienia go na stanowisko służbowe, na którym występują czynniki szkodliwe lub uciążliwe i inne wynikające z warunków pełnienia służby, inne niż występujące na dotychczas zajmowanym stanowisku służbowym, z uwzględnieniem terminu określonego w ust. 3.

8. Badania okresowe i kontrolne są wykonywane na podstawie skierowania na badanie wystawionego przez:

- 1) Komendanta PSO lub upoważnione przez niego osoby;
- 2) ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub upoważnioną przez niego osobę w stosunku do Komendanta PSO oraz jego zastępców.

9. Skierowanie na badanie:

- 1) kontrolne - wystawia się najpóźniej w dniu zgłoszenia się policjanta do służby,
- 2) okresowe - wystawia się nie później niż w terminie 30 dni przed upływem ważności orzeczenia lekarskiego

- w 3 egzemplarzach, z których jeden przeznaczony jest dla policjanta kierowanego na badanie.

10. Badania okresowe i kontrolne kończą się orzeczeniem lekarskim stwierdzającym:

- 1) brak przeciwwskazań zdrowotnych do służby na określonym stanowisku służbowym,
- 2) istnienie przeciwwskazań zdrowotnych do służby na określonym stanowisku służbowym

- w warunkach służby opisanych w skierowaniu na badanie.

11. Od orzeczenia lekarskiego funkcjonariuszowi i Komendantowi PSO, przysługuje odwołanie w terminie 7 dni od dnia otrzymania orzeczenia.

12. Odwołanie od orzeczenia lekarskiego wraz z uzasadnieniem wnosi się na piśmie za pośrednictwem lekarza, który wydał to orzeczenie, do:

- 1) wojewódzkiego ośrodka medycyny pracy właściwego ze względu na miejsce pełnienia służby funkcjonariusza;
- 2) instytutu badawczego w dziedzinie medycyny pracy lub Uniwersyteckiego Centrum Medycyny Morskiej i Tropikalnej w Gdyni, jeżeli odwołanie dotyczy orzeczenia lekarskiego wydanego przez lekarza zatrudnionego w wojewódzkim ośrodku medycyny pracy.

13. Lekarz, za którego pośrednictwem jest składane odwołanie, w terminie 7 dni od dnia otrzymania odwołania wraz z uzasadnieniem przekazuje je wraz z dokumentacją stanowiącą podstawę wydanego orzeczenia lekarskiego do właściwego podmiotu, o którym mowa w ust. 12.

14. Badanie w trybie odwołania przeprowadza w terminie 14 dni od dnia otrzymania odwołania właściwy podmiot, o którym mowa w ust. 12.

15. Orzeczenie lekarskie wydane w trybie odwołania jest ostateczne.

16. Badania okresowe i kontrolne podlegają dokumentowaniu i kontroli w sposób określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 229 § 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

17. Kontrolę badań okresowych i kontrolnych wykonują podmioty, o których mowa w ust. 12.

18. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaj, zakres i częstotliwość badań okresowych, uwzględniając rodzaj pełnionej służby i wiek funkcjonariusza;
- 2) wzór skierowania na badanie okresowe lub kontrolne, uwzględniając konieczność zamieszczenia w tym wzorze informacji niezbędnych do jednoznacznego ustalenia zakresu badań;

- 3) wzór orzeczenia lekarskiego, uwzględniając jednolitość informacji znajdujących się w orzeczeniu.

Art. 137. 1. Funkcjonariusz w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny służby podlega następującym szkoleniom:

- 1) wstępnemu ogólnemu;
- 2) wstępnemu na stanowisku służby;
- 3) okresowemu.

2. Szkoleniu wstępnemu ogólnemu podlega wyłącznie funkcjonariusz nowo przyjęty do służby w PSO.

3. Szkoleniu wstępnemu na stanowisku służby podlega funkcjonariusz w przypadku zmiany:

- 1) komórki organizacyjnej PSO;
- 2) stanowiska służbowego, w związku z którym zmieniają się czynniki szkodliwe lub uciążliwe, lub inne czynniki wynikające z warunków pełnienia służby.

4. Szkoleniu okresowemu podlega funkcjonariusz oraz funkcjonariusz pełniący służbę na stanowisku kierowniczym - nie rzadziej niż raz na 5 lat, a w przypadku służby na stanowisku służbowym, na którym występują warunki szczególnie uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia - nie rzadziej niż raz na 3 lata.

5. Szkolenie okresowe Komendanta PSO oraz funkcjonariusza pełniącego służbę na stanowisku kierowniczym zawiera tematykę z zakresu bezpieczeństwa i higieny służby oraz bezpieczeństwa i higieny pracy.

Art. 138. 1. Funkcjonariusz jest obowiązany złożyć oświadczenie o swoim stanie majątkowym, w tym o majątku objętym małżeńską wspólnością majątkową, przy nawiązywaniu lub rozwiązywaniu stosunku służbowego lub stosunku pracy, corocznie oraz na żądanie przełożonego właściwego w sprawach osobowych. Oświadczenie to powinno zawierać informacje o źródłach i wysokości uzyskanych przychodów, posiadanych zasobach pieniężnych, nieruchomościach, udziałach i akcjach w spółkach prawa handlowego, a ponadto o nabytym przez tę osobę albo jej małżonka od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, gminy, związku międzygminnego, powiatu, związku powiatów, związku powiatowo-gminnego lub związku metropolitalnego mieniu, które podlegało zbyciu w drodze przetargu. Oświadczenie to powinno również zawierać dane dotyczące prowadzenia

działalności gospodarczej oraz pełnienia funkcji w spółkach prawa handlowego lub spółdzielniach, z wyjątkiem funkcji w radzie nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej.

2. Oświadczenie o stanie majątkowym corocznie składa się do dnia 31 marca według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego.

3. Przełożeni właściwi w sprawach osobowych lub osoby przez nich upoważnione, w celu przeprowadzenia analizy zgodności ze stanem faktycznym złożonych oświadczeń o stanie majątkowym, mają prawo wglądu do ich treści i przetwarzania danych w nich zawartych.

4. Informacje zawarte w oświadczeniu o stanie majątkowym stanowią tajemnicę prawnie chronioną i podlegają ochronie przewidzianej dla informacji niejawnych o klauzuli tajności "zastrzeżone" określonej w przepisach o ochronie informacji niejawnych, chyba że funkcjonariusz, który złożył oświadczenie, wyraził pisemną zgodę na ich ujawnienie, z zastrzeżeniem ust. 6.

5. Oświadczenie o stanie majątkowym przechowuje się przez 10 lat.

6. Informacje zawarte w oświadczeniach o stanie majątkowym osób pełniących funkcje organów PSO są publikowane, bez ich zgody, na właściwych stronach Biuletynu Informacji Publicznej, z wyłączeniem danych dotyczących daty i miejsca urodzenia, numeru PESEL, miejsca zamieszkania i położenia nieruchomości.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania w sprawach oświadczeń o stanie majątkowym, sposób analizy ich zgodności ze stanem faktycznym, a także wzór oświadczenia o stanie majątkowym oraz tryb publikowania oświadczeń, o których mowa w ust. 6, uwzględniając zakres danych objętych oświadczeniem o stanie majątkowym.

Art. 139. 1. Funkcjonariusz nie może bez zezwolenia przełożonego podejmować dodatkowych zajęć zarobkowych poza służbą.

2. Przełożony może zezwolić funkcjonariuszowi na podejmowanie zajęć zarobkowych poza służbą, jeżeli nie koliduje to z wykonywaniem zadań służbowych przez funkcjonariusza oraz wpływa dodatnio na podwyższenie jego kwalifikacji, a także nie narusza prestiżu służby.

3. Funkcjonariusz, o którym mowa w ust. 2, jest obowiązany do złożenia, na polecenie przełożonego, oświadczenia o stanie majątkowym.

Art. 140. Dyrektor Biura Nadzoru Wewnętrznego w celu przeprowadzenia analizy złożonych oświadczeń o stanie majątkowym, ma prawo wglądu do ich treści i przetwarzania danych w nich zawartych.

Art. 141. 1. Funkcjonariusz nie może być członkiem partii politycznych ani też uczestniczyć w działaniu tych partii lub na ich rzecz.

2. Z chwilą przyjęcia funkcjonariusza do służby ustaje jego dotychczasowe członkostwo w partii politycznej.

3. Funkcjonariusz jest obowiązany poinformować przełożonego o przynależności do stowarzyszeń krajowych działających poza służbą.

4. Przynależność do organizacji lub stowarzyszeń zagranicznych albo międzynarodowych wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub upoważnionego przez niego przełożonego.

Art. 142. Funkcjonariusze nie mogą zrzeszać się w związkach zawodowych.

Art. 143. Funkcjonariusz jest obowiązany powiadomić Komendanta PSO o planowanym wyjeździe zagranicznym poza obszar Unii Europejskiej na więcej niż 3 dni. Powiadomienie następuje w formie pisemnej.

Art. 144. Funkcjonariusz w związku z pełnieniem obowiązków służbowych korzysta z ochrony prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

Art. 145. 1. Komendant PSO zawiera umowę ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków, wskutek których może nastąpić uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć funkcjonariusza wykonującego zadania, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. a i d, poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, w państwach, których terytorium w całości lub części zostało uznane za strefę działań wojennych na podstawie odrębnych przepisów.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może określić, w drodze rozporządzenia, inne niż wskazane w ust. 1 terytoria państw lub ich części, poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, na których obszarze wykonywanie obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy PSO wymaga zawarcia umowy ubezpieczenia, o której mowa w ust. 1, uwzględniając występujące na tych terytoriach zagrożenia związane z atakami terrorystycznymi, niepokojami społecznymi, przestępczością kryminalną lub katastrofami naturalnymi.

Art. 146. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sumy ubezpieczenia, o którym mowa w art. 145 ust. 1, uwzględniając, że nie mogą być niższe niż świadczenia odszkodowawcze przysługujące w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą.

Art. 147. 1. Funkcjonariusz wykonujący zadania poza granicami państwa może otrzymać świadczenia opieki zdrowotnej, o których mowa w art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793, z późn. zm.³⁾).

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, warunki otrzymywania świadczeń, o których mowa w ust. 1 przez funkcjonariuszy, w związku z urazami nabytymi podczas wykonywania przez nich zadań poza granicami państwa oraz sposób i tryb finansowania kosztów, uwzględniając zasady i sposób wydatkowania środków publicznych.

Art. 148. 1. Funkcjonariuszowi, który doznał urazu lub choroby związanej ze służbą, przysługuje skierowanie na turnus leczniczo -profilaktyczny.

2. Funkcjonariuszowi, który doznał urazu psychicznego lub posiada obniżone zdolności psychofizyczne, przysługuje skierowanie na turnus antystresowy.

Art. 149. 1. Jeżeli funkcjonariusz zwolniony ze służby nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej lub policyjnej renty inwalidzkiej, od uposażenia wypłaconego funkcjonariuszowi po dniu 31 grudnia 1998 r. do dnia zwolnienia ze służby, od którego nie odprowadzono składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przekazuje się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składki za ten okres przewidziane w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, z późn. zm.⁴⁾).

2. Przez uposażenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, o którym mowa w ust. 1, rozumie się:

- 1) kwotę najniższego wynagrodzenia ustalaną na podstawie odrębnych przepisów - za okres służby kandydackiej przed dniem 1 stycznia 2003 r.;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1807, 1860, 1948, 2138, 2173 i 2250 oraz z 2017 r. poz. 60.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1247, 1579, 1807, 1810, 1921, 1948, 2138, 2255 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 38 i 60.

2) kwotę minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w grudniu roku poprzedniego, ustalonego na podstawie odrębnych przepisów - za okres służby kandydackiej po dniu 31 grudnia 2002 r.;

3) uposażenie zasadnicze, dodatek specjalny, nagrody roczne i uznaniowe oraz dodatkowe wynagrodzenie wypłacone na podstawie art. 122 ust. 2, odpowiednio przeliczone zgodnie z art. 110 ustawy, o której mowa w ust. 1 - za pozostałe okresy służby.

3. Składki przekazuje się również w przypadku, gdy funkcjonariusz spełnia jedynie warunki do nabycia prawa do policyjnej renty inwalidzkiej. Przekazanie składek następuje na wniosek funkcjonariusza.

4. Składki podlegają waloryzacji wskaźnikiem waloryzacji składek określonym na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887, 1948, 2036 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 2 i 38).

5. Przy obliczaniu kwoty należnych składek, waloryzowanych na podstawie ust. 4, stosuje się odpowiednio art. 19 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, o której mowa w ust. 1.

6. Przepisy ust. 1-5 stosuje się również do funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., jeżeli po zwolnieniu ze służby, pomimo spełnienia warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej, zgłosił wniosek o przyznanie emerytury z tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, kwotę należnych, zwaloryzowanych składek przekazuje się niezwłocznie na podstawie zawiadomienia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych o nabyciu przez funkcjonariusza prawa do emerytury przewidzianej w przepisach, o których mowa w ust. 4.

8. Kwota należnych, zwaloryzowanych składek stanowi przychody Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, określi, w drodze rozporządzenia, tryb i terminy przekazywania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek, o których mowa w ust. 1, 3, 4 i 7, oraz jednostki do tego właściwe, mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowego i niezwłocznego wykonywania czynności związanych z przekazywaniem tych składek.

Art. 150. 1. Funkcjonariusz otrzymuje uzbrojenie i wyposażenie specjalne niezbędne do właściwego wykonywania obowiązków służbowych.

2. Komendant PSO lub upoważniony przez niego szef komórki organizacyjnej przydziela funkcjonariuszom wyposażenie specjalne niezbędne do wykonywania obowiązków służbowych.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze zarządzenia, normy oraz sposób przyznawania, korzystania i przechowywania uzbrojenia z uwzględnieniem zasad bezpieczeństwa i skuteczności wykonywanych obowiązków służbowych.

Art. 151. 1. Funkcjonariuszowi w czasie wykonywania obowiązków służbowych przysługuje wyżywienie lub równoważnik pieniężny w zamian za wyżywienie.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) przypadki, w których funkcjonariusz otrzymuje wyżywienie;
- 2) normy wyżywienia, z uwzględnieniem rodzajów tych norm oraz ich podziału;
- 3) ilość produktów żywnościowych przypadających na te normy odpowiadające wykonywanym zadaniom i warunkom ich wykonywania;
- 4) wartości pieniężne norm wyżywienia oraz sposób ich corocznej waloryzacji.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) przypadki otrzymywania równoważnika pieniężnego w zamian za wyżywienie przez funkcjonariuszy;
- 2) wysokość równoważnika pieniężnego w zamian za wyżywienie i sposób jego corocznej waloryzacji;
- 3) sposób wypłacania równoważnika pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz przypadki jego zwiększania i niewypłacania.

Art. 152. 1. Funkcjonariuszowi, który po zwolnieniu ze służby podjął pracę, okres służby wlicza się do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z prawa pracy.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do funkcjonariusza zwolnionego ze służby w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem sądu lub ukarania karą dyscyplinarną wydalenia ze służby.

Art. 153. 1. Funkcjonariuszowi przysługuje prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni roboczych. Przez dni robocze rozumie się dni od poniedziałku do piątku, z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy.

2. Funkcjonariuszowi przysługuje urlop wypoczynkowy w wymiarze:

- 1) 30 dni roboczych - po osiągnięciu 15 lat służby;
- 2) 33 dni roboczych - po osiągnięciu 20 lat służby;
- 3) 36 dni roboczych - po osiągnięciu 25 lat służby.

3. Funkcjonariusz w roku kalendarzowym, w którym rozpoczął służbę w PSO, uzyskuje prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze proporcjonalnym do okresu służby pozostałego do końca tego roku kalendarzowego. Łączny wymiar urlopu wypoczynkowego tego funkcjonariusza w roku kalendarzowym, w którym rozpoczął służbę w PSO, nie może być wyższy niż 26 dni roboczych.

4. Wymiar urlopu wypoczynkowego funkcjonariusza powracającego do pełnienia służby w trakcie roku kalendarzowego po trwającym co najmniej jeden miesiąc okresie:

- 1) urlopu bezpłatnego,
- 2) urlopu wychowawczego,
- 3) tymczasowego aresztowania,
- 4) nieusprawiedliwionej nieobecności w służbie

- ulega proporcjonalnemu obniżeniu o ten okres, chyba że przed rozpoczęciem tego okresu funkcjonariusz wykorzystał urlop wypoczynkowy w przysługującym lub wyższym wymiarze.

Art. 154. 1. Z ważnych względów służbowych funkcjonariusza można odwołać z urlopu wypoczynkowego, a także wstrzymać mu udzielenie urlopu w całości lub w części. Termin urlopu może być także przesunięty na wniosek funkcjonariusza umotywowany ważnymi względami.

2. Funkcjonariuszowi, który został odwołany z urlopu wypoczynkowego, przysługuje:

- 1) prawo do powtórnego przejazdu na koszt PSO dla wykorzystania pozostałej części przerwanej urlopu;
- 2) na jego wniosek, zwrot innych udokumentowanych kosztów poniesionych przez funkcjonariusza, spowodowanych bezpośrednio odwołaniem go z urlopu.

3. Komendant PSO, z ważnych względów służbowych, podejmuje decyzję o odwołaniu funkcjonariusza z urlopu wypoczynkowego i zwrocie kosztów.

4. Odwołanie funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 3, następuje na podstawie przekazanego telegraficznie lub telefonicznie polecenia szefa komórki organizacyjnej

będącego jego przełożonym. W przypadku braku pewności, że polecenie do funkcjonariusza dotarło, stosuje się inne środki zawiadamiania.

5. Funkcjonariuszowi, który nie wykorzystał urlopu w danym roku kalendarzowym, urlopu tego należy udzielić w ciągu pierwszych 3 miesięcy następnego roku.

Art. 155. 1. Komendant PSO udziela funkcjonariuszowi płatnego urlopu okolicznościowego w celu zawarcia związku małżeńskiego, w przypadku urodzenia się dziecka, ślubu dziecka własnego, przysposobionego, pasierba, dziecka obcego przyjętego na wychowanie i utrzymanie, w tym także w ramach rodziny zastępczej, a także z powodu pogrzebu małżonka, dziecka, rodziców, rodzeństwa, teściów, dziadków i opiekunów oraz innej osoby pozostającej na utrzymaniu funkcjonariusza lub pod jego bezpośrednią opieką. Urlopu okolicznościowego można także udzielić funkcjonariuszowi do załatwienia ważnych spraw osobistych albo w innych przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie.

2. Czas trwania urlopu okolicznościowego może wynosić od jednego do pięciu dni.

Art. 156. 1. Komendant PSO udziela płatnego urlopu szkoleniowego funkcjonariuszowi, który uzyskał zezwolenie na pobieranie nauki lub odbywanie studiów i naukę tę pobiera lub odbywa studia, jak również uzyskał zezwolenie na przeprowadzenie przewodu doktorskiego lub habilitacyjnego, a także na odbycie specjalizacji medycznej, aplikacji radcowskiej lub legislacyjnej.

2. Urlop szkoleniowy jest przeznaczony na udział w zajęciach obowiązkowych, przygotowanie się i złożenie egzaminów, przygotowanie pracy dyplomowej, doktorskiej, habilitacyjnej, przygotowanie i złożenie egzaminu dyplomowego, specjalizacyjnego, obrony pracy doktorskiej lub habilitacyjnej.

Art. 157. Wymiar urlopu szkoleniowego wynosi:

- 1) na przygotowanie się do egzaminu wstępnego i jego złożenie - 7 dni;
- 2) w szkołach wyższych, w każdym roku studiów - 21 dni;
- 3) dla funkcjonariuszy pobierających naukę w szkołach pomaturalnych i na studiach podyplomowych - 14 dni w celu przygotowania się i złożenia egzaminu końcowego;
- 4) w celu przygotowania się do złożenia egzaminów doktorskich i obrony rozprawy doktorskiej lub dla przygotowania się do kolokwium oraz wykładu habilitacyjnego - 28 dni;
- 5) w celu przygotowania się i złożenia egzaminu radcowskiego - 30 dni;

- 6) w celu przygotowania się i złożenia egzaminu po zakończeniu aplikacji legislacyjnej - 14 dni;
- 7) w celu przygotowania się i złożenia egzaminu kończącego specjalizację medyczną - 30 dni.

Art. 158. Urlop szkoleniowy może być udzielony funkcjonariuszowi jednorazowo albo w częściach w okresie danego roku szkolnego.

Art. 159. 1. Komendant PSO może udzielić, na pisemny wniosek funkcjonariusza w służbie stałej, uzasadniony ważnymi względami osobistymi, urlopu bezpłatnego w wymiarze do sześciu miesięcy.

2. Komendant PSO, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem służby lub na wniosek funkcjonariusza, może w każdym czasie odwołać funkcjonariusza z urlopu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 160. 1. Funkcjonariuszowi, który wzorowo wykonuje obowiązki, przejawia inicjatywę w służbie lub doskonali kwalifikacje zawodowe, mogą być udzielane następujące wyróżnienia:

- 1) pochwała;
- 2) pochwała w rozkazie;
- 3) nagroda pieniężna lub rzeczowa;
- 4) krótkoterminowy urlop w wymiarze do 7 dni, jednakże nie więcej niż 10 dni w roku kalendarzowym;
- 5) przyznanie odznaki honorowej;
- 6) przedstawienie do odznaczenia państwowego;
- 7) przedterminowe mianowanie na wyższy stopień;
- 8) mianowanie na wyższe stanowisko służbowe.

2. Wyróżnień, o których mowa w ust. 1 pkt 1-5 oraz 8, udziela Komendant PSO na wniosek szefa komórki organizacyjnej oraz osoby ochranianej.

3. Wyróżnień, o których mowa w ust. 1 pkt 6 i 7, udziela minister właściwy do spraw wewnętrznych na wniosek Komendanta PSO.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb udzielania wyróżnień, o których mowa w ust. 1, wzoru odznaki honorowej, warunków jej przyznawania, sposobu wręczania, noszenia i ewidencjonowania, mając na

względnie ujednoczenie sposobu przyznawania i noszenia tej odznaki oraz zapewnienie prawidłowego ewidencjonowania przyznanych odznak.

Rozdział 7

Uposażenie i inne świadczenia pieniężne funkcjonariuszy

Art. 161. 1. Prawo do uposażenia powstaje z dniem mianowania funkcjonariusza.

2. Z tytułu pełnienia służby funkcjonariusz otrzymuje tylko jedno uposażenie określone w ustawie.

3. Zmiana wysokości uposażenia następuje z dniem powstania okoliczności uzasadniających tę zmianę.

4. Jeżeli prawo do uposażenia powstało lub zmiana wysokości uposażenia nastąpiła w określonym dniu miesiąca kalendarzowego, uposażenie za każdy następny dzień do końca tego miesiąca oblicza się w wysokości 1/30 części miesięcznego uposażenia.

Art. 162. 1. Prawo do uposażenia ustaje z ostatnim dniem miesiąca, w którym funkcjonariusz:

- 1) został zwolniony ze służby;
- 2) zmarł lub zaginął;
- 3) otrzymał urlop bez prawa do uposażenia.

2. Prawo do uposażenia funkcjonariuszy zwolnionych ze służby stałej wygasa po upływie roku od zwolnienia ze służby.

Art. 163. 1. Uposażenie funkcjonariusza składa się z uposażenia zasadniczego i dodatku specjalnego.

2. Funkcjonariusz otrzymuje dodatek specjalny, którego wysokość kształtuje się do 40% uposażenie zasadniczego, jednak nie mniej niż 1%.

3. Komendant PSO ustala wysokość dodatku specjalnego funkcjonariusza na wniosek kierownika komórki organizacyjnej PSO, w której funkcjonariusz pełni służbę, a zastępcom Komendanta PSO oraz kierownikom komórek organizacyjnych PSO i ich zastępcom, bezpośrednio.

4. Komendant PSO ustala wysokość dodatku specjalnego, na okres 6 miesięcy, w terminach:

- 1) od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca danego roku;
- 2) od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia danego roku.

5. Komendant PSO ustala wysokość dodatku specjalnego w drodze decyzji. Wydanie decyzji nie jest wymagane w sytuacji, gdy wysokość dodatku specjalnego nie ulega zmianie.

6. Wysokość dodatku specjalnego jest uzależniona od:

- 1) stopnia trudności, złożoności i sposobu realizacji zadań wykonywanych przez funkcjonariusza;
- 2) kwalifikacji zawodowych funkcjonariusza;
- 3) efektów pracy funkcjonariusza;
- 4) opinii służbowej poprzedzającej ustalenie wysokości dodatku specjalnego.

7. Komendant PSO w uzasadnionych przypadkach, a w szczególności w przypadku:

- 1) popełnienia przez funkcjonariusza przestępstwa, przestępstwa skarbowego lub przewinienia dyscyplinarnego,
- 2) niewywiązywania się przez funkcjonariusza z realizacji zadań służbowych,
- 3) znacznego obniżenia efektywności pracy funkcjonariusza

- może obniżyć wysokość dodatku specjalnego przed upływem sześciomiesięcznego okresu, na który został ustalony.

8. Komendant PSO może ustalić wyższą wysokość dodatku specjalnego, przed upływem sześciomiesięcznego okresu, na który została ustalona, jeżeli jest to uzasadnione charakterem i efektami bieżąco realizowanych zadań lub wykonywaniem przez funkcjonariusza czynności wykraczających poza zakres jego obowiązków służbowych.

9. Przeciętne uposażenie funkcjonariuszy stanowi wielokrotność kwoty bazowej, której wysokość ustaloną według odrębnych zasad określa ustawa budżetowa.

10. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wielokrotność kwoty bazowej, o której mowa w ust. 9, uwzględniając specyfikę i warunki pełnionej służby.

Art. 164. 1. Uposażenie zasadnicze funkcjonariusza obejmuje:

- 1) uposażenie według stopnia;
- 2) uposażenie według stanowiska służbowego.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, stawki uposażenia zasadniczego:

- 1) według stopnia - z uwzględnieniem wysługi lat;
- 2) według stanowiska służbowego – z zaszeregowaniem stanowisk służbowych do poszczególnych grup uposażenia zasadniczego oraz stopni etatowych

– mając na względzie zróżnicowanie uposażenia zasadniczego w poszczególnych grupach tego uposażenia, a także charakter i rodzaje stanowisk służbowych.

Art. 165. Uposażenie jest płatne miesięcznie z góry.

Art. 166. 1. Do wysługi lat, od której jest uzależniona wysokość uposażenia według stopnia, zalicza się czynną służbę w PSO, czynną służbę wojskową oraz służbę w Biurze Ochrony Rządu, Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Więziennej i Urzędzie Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego oraz Żandarmerii Wojskowej.

2. Do wysługi lat, o której mowa w ust. 1, zalicza się również inne okresy służby lub pracy wykonywanej przed powołaniem funkcjonariusza do służby, zaliczane na podstawie przepisów prawa pracy.

3. Funkcjonariuszowi, który ukończył studia w szkole wyższej, zalicza się do wysługi lat, o której mowa w ust. 1, również okres tych studiów, nie dłuższy jednak od programowego czasu trwania studiów.

Art. 167. 1. Funkcjonariusz wyznaczony na stanowisko służbowe zaszeregowane do niższej grupy uposażenia zachowuje stawkę dotychczasową do czasu uzyskania wyższej stawki uposażenia według stanowiska służbowego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do funkcjonariuszy, którzy zostali wyznaczeni na stanowiska służbowe zaszeregowane do niższej grupy uposażenia:

- 1) w okresie przygotowawczym;
- 2) w razie otrzymania miernej albo niedostatecznej ogólnej oceny w opinii służbowej;
- 3) na podstawie prawomocnego orzeczenia o ukaraniu karą dyscyplinarną wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, wydanego w postępowaniu dyscyplinarnym;
- 4) wskutek obniżenia stopnia.

Art. 168. Funkcjonariuszowi przeniesionemu na inne stanowisko służbowe może być zachowane uposażenie według grupy przysługującej na poprzednio zajmowanym stanowisku służbowym, w przypadku:

- 1) orzeczenia komisji lekarskiej o niezdolności do pełnienia służby na dotychczas zajmowanym stanowisku;
- 2) likwidacji zajmowanego przez niego stanowiska służbowego;
- 3) powrotu z oddelegowania.

Art. 169. 1. Funkcjonariusze odbywający studia lub naukę w szkołach albo na kursach otrzymują uposażenie według stanowiska służbowego zajmowanego przed skierowaniem do szkoły lub na kurs.

2. Funkcjonariusze powołani do służby otrzymują do czasu wyznaczenia na stanowisko uposażenie według stanowiska służbowego w stawce typowej dla posiadanego stopnia.

Art. 170. Komendant PSO przyznaje uposażenie i inne świadczenia pieniężne funkcjonariuszowi, chyba że przepisy niniejszej ustawy stanowią inaczej.

Art. 171. 1. Roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych należności pieniężnych ulegają przedawnieniu po upływie trzech lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

2. Bieg przedawnienia przerywa:

- 1) każda czynność przed organem właściwym do rozpatrywania roszczeń, przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia;
- 2) uznanie roszczenia.

3. Funkcjonariusz może dochodzić roszczeń, o których mowa w ust. 1, przed sądem okręgowym - sądem pracy i ubezpieczeń społecznych.

4. Egzekucja roszczeń podlega wykonaniu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 172. Uposażenie i inne należności pieniężne pobrane przez funkcjonariusza, przysługujące mu według zasad obowiązujących w dniu wypłaty, nie podlegają zwrotowi, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

Art. 173. 1. Funkcjonariuszowi przysługują następujące świadczenia pieniężne:

- 1) należności za podróże służbowe i świadczenia przysługujące z tytułu delegowania do czasowego pełnienia służby w innej miejscowości;
- 2) świadczenia związane ze zwolnieniem ze służby.

2. W przypadku śmierci funkcjonariusza lub członka jego rodziny przysługują:

- 1) zasiłek pogrzebowy;
- 2) odprawa pośmiertna.

3. Świadczeniami, o których mowa w ust. 1 są:

- 1) dieta stanowiąca ekwiwalent pieniężny na pokrycie kosztów wyżywienia w czasie podróży służbowej;

- 2) zwrot kosztów przejazdów na trasie od stałego miejsca pełnienia służby do miejscowości stanowiącej cel podróży służbowej i z powrotem oraz noclegów bądź ryczałt za nocleg;
- 3) diety za czas przejazdu do nowej miejscowości pełnienia służby;
- 4) zwrot kosztów przejazdu do miejscowości delegowania.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i tryb przyznawania świadczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, a także sposób ich wypłaty, uwzględniając charakter zadań funkcjonariusza odbywającego podróż służbową lub delegowanego do pełnienia służby w innej miejscowości oraz zróżnicowanie kosztów utrzymania.

Art. 174. 1. Funkcjonariuszowi mogą być przyznawane nagrody roczne, uznaniowe, zapomogi oraz dodatek mieszkaniowy

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość nagród uznaniowych i zapomóg przyznawanych funkcjonariuszom PSO, mając na względzie zapewnienie adekwatności nagród i zapomóg do zasług oraz sytuacji funkcjonariuszy PSO.

3. Komendant PSO określi, w drodze zarządzenia, wysokość funduszu na nagrody, zapomogi i dodatki mieszkaniowe, ustalając jednocześnie wysokość środków finansowych przeznaczonych na nagrody roczne, uznaniowe, zapomogi i dodatki mieszkaniowe oraz warunki zwiększania wysokości funduszu na nagrody uznaniowe, zapomogi i dodatki mieszkaniowe.

Art. 175. 1. Funkcjonariuszowi za służbę pełnioną w danym roku kalendarzowym przysługuje nagroda roczna w wysokości 1/12 uposażenia otrzymanego w poprzednim roku kalendarzowym.

2. Nagrodę roczną przyznaje się za okres roku, w którym jest wypłacana.

3. Nagrodę roczną wypłaca się w czerwcu przed dniem święta PSO, z wyjątkiem funkcjonariusza zwalnianego ze służby, któremu należną nagrodę roczną wypłaca się w ostatnim dniu służby.

4. Nagroda roczna przysługuje funkcjonariuszowi:

- 1) mianowanemu do służby w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, jeśli pełnił służbę w roku mianowania przez okres co najmniej 3 miesięcy kalendarzowych;

2) zwolnionemu ze służby w terminie do końca maja danego roku kalendarzowego – w wysokości proporcjonalnej do liczby rozpoczętych miesięcy służby w danym roku.

5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się przy ustalaniu uprawnień do nagrody rocznej za rok kalendarzowy, w którym funkcjonariusz korzystał:

- 1) z urlopu wychowawczego, z urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego, urlopu rodzicielskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego;
- 2) ze zwolnienia od wykonywania zajęć służbowych, z przyczyn, o których mowa w art. 185 § 2 lub art. 188 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy;
- 3) ze zwolnienia od wykonywania zajęć służbowych w razie urodzenia się dziecka funkcjonariusza, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 298² ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy;
- 4) ze zwolnienia od wykonywania zajęć służbowych z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem, o którym mowa w art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 372, 960, 1265, 1579 i 2020 oraz z 2017 r. poz. 396).

6. Nagrody rocznej nie przyznaje się funkcjonariuszowi, który:

- 1) został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego;
- 2) został w ostatnim roku kalendarzowym zwolniony ze służby z powodu skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo nieumyślne ścigane z oskarżenia publicznego albo wskutek otrzymania niedostatecznej ogólnej oceny w opinii służbowej;
- 3) został ukarany prawomocnym orzeczeniem kary dyscyplinarnej ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku, wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, obniżenia stopnia, ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby albo wydalenia ze służby.

7. Nagrodę roczną przysługującą zmarłemu lub zaginionemu funkcjonariuszowi wypłaca się małżonkowi lub członkom rodziny, o których mowa w art. 178 ust. 2.

8. Nagrody roczne przyznaje funkcjonariuszowi Komendant PSO.

9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych przyznaje nagrody roczne Komendantowi PSO i jego zastępcom.

Art. 176. 1. Funkcjonariuszowi przysługuje nagroda jubileuszowa w wysokości:

- 1) po 20 latach służby - 75%,
- 2) po 25 latach służby - 100%,
- 3) po 30 latach służby - 150%,
- 4) po 35 latach służby - 200%

- miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem specjalnym w wysokości średniego dodatku specjalnego z ostatnich dwunastu miesięcy.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, okresy wliczane do okresu służby, od którego zależy nabycie prawa do nagrody jubileuszowej, oraz sposób jej obliczania i wypłacania, z uwzględnieniem podstawy obliczania nagrody, daty nabycia do niej praw, a także terminu wypłacania nagrody.

Art. 177. 1. Funkcjonariuszowi można przyznać nagrodę uznaniową za uzyskiwanie znaczących wyników w służbie, wykonywanie zadań służbowych w szczególnie trudnych warunkach lub wymagających znacznego nakładu pracy, zaangażowania i odpowiedzialności, a także w razie dokonania czynu świadczącego o odwadze funkcjonariusza.

2. Wysokość nagrody uznaniowej powinna być adekwatna do warunków, uzasadniających jej przyznanie.

3. Nagrodę uznaniową przyznaje minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant PSO. Nagrodę Komendantowi PSO oraz jego zastępcom przyznaje minister właściwy do spraw wewnętrznych.

4. Nagroda uznaniowa może być przyznana na wniosek osób, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. a-d.

Art. 178. 1. Funkcjonariuszowi, w przypadku zdarzenia losowego, powodującego pogorszenie sytuacji materialnej jego i jego rodziny, można przyznać zapomogę. Przy określaniu wysokości zapomogi uwzględnia się wszystkie okoliczności mające wpływ na sytuację materialną.

2. W związku ze śmiercią funkcjonariusza zapomogę można przyznać również członkom jego rodziny uprawnionym do policyjnej renty rodzinnej.

3. Zapomogę przyznaje Komendant PSO.

Art. 179. 1. Funkcjonariuszowi przyznaje się, w drodze decyzji, dodatek mieszkaniowy, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami PSO oraz jeżeli on sam, małżonek lub osoba

pozostająca z nim we wspólnym gospodarstwie domowym nie posiadają lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej.

2. Miejscowością pobliską jest miejscowość, do której czas dojazdu publicznymi środkami transportu zbiorowego przewidziany w rozkładzie jazdy, łącznie z przesiadkami, nie przekracza w obie strony dwóch godzin, licząc od stacji (przystanku) najbliższego miejsca pełnienia służby do stacji (przystanku) najbliższego miejsca zamieszkania, bez uwzględnienia czasu dojazdu do i od stacji (przystanku) w obrębie miejscowości, z której funkcjonariusz dojeżdża, oraz miejscowości, w której pełni służbę.

3. Funkcjonariuszowi nie przyznaje się dodatku mieszkaniowego, jeżeli:

- 1) jego małżonek lub osoba pozostająca z nim we wspólnym gospodarstwie domowym, pełniący służbę w PSO, uzyskują dodatek mieszkaniowy na lokal lub dom jednorodzinny w tej samej miejscowości;
- 2) on sam lub osoby, o których mowa w pkt 1, posiadają, w tym również w miejscowości innej niż określona w ust. 1 pkt 1, lokal mieszkalny lub dom jednorodzinny z którego wynajmowania uzyskują dochód;
- 3) otrzymując dodatek mieszkaniowy w okresie poprzedzającym złożenie wniosku, w przypadku zmiany stanu faktycznego mającego wpływ na uprawnienie do otrzymywania przysługującego świadczenia lub na jego wysokość, nie dopełnił obowiązku powiadomienia o tym Komendanta PSO.

4. Dodatek mieszkaniowy przyznaje się na podstawie wniosku funkcjonariusza, zawierającego:

- 1) uzasadnienie;
- 2) dokumenty, potwierdzające tytuł prawny do lokalu lub domu jednorodzinnego;
- 3) oświadczenie, że nie zachodzą warunki, o których mowa w ust. 3;
- 4) zobowiązanie do niezwłocznego pisemnego zawiadomienia Komendanta PSO o każdej zmianie, mającej wpływ na uprawnienie do otrzymywania dodatku mieszkaniowego lub na jego wysokość.

5. Komendant PSO przyznaje dodatek mieszkaniowy na okres najmu, nie dłuższy jednak niż na okres trzech lat i pod warunkiem spełniania przez cały ten okres przesłanek uzasadniających jego przyznanie.

6. Dodatek mieszkaniowy można przyznać do wysokości wynikającej z przedstawionych dokumentów, przy uwzględnieniu sytuacji rodzinnej i majątkowej

funkcjonariusza oraz średnich cen rynkowych najmu w miejscu pełnienia służby w dniu przyznania dodatku mieszkaniowego.

7. Wypłatę dodatku mieszkaniowego wstrzymuje się w przypadku niespełniania przesłanek, uzasadniających jego przyznanie.

Art. 180 1. Funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby stałej przysługuje odprawa w wysokości trzymiesięcznego uposażenia zasadniczego, należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym wraz z dodatkiem specjalnym w wysokości średniego dodatku specjalnego z ostatnich dwunastu miesięcy.

2. Wysokość odprawy ulega zwiększeniu o 20% miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem specjalnym w wysokości średniego dodatku specjalnego z ostatnich dwunastu miesięcy. za każdy pełny rok wysługi ponad dziesięć lat nieprzerwanej służby - aż do wysokości sześciomiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz dodatkiem specjalnym w wysokości średniego dodatku specjalnego z ostatnich dwunastu miesięcy. Okres służby przekraczający sześć miesięcy liczy się jako pełny rok.

3. Funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby przygotowawczej przysługuje odprawa w wysokości jednomiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem specjalnym w wysokości średniego dodatku specjalnego z ostatnich dwunastu miesięcy, należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

4. Odprawa nie przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby wskutek utraty stopnia albo skazania na karę pozbawienia wolności. Komendant PSO może ze względu na szczególne okoliczności przyznać temu funkcjonariuszowi albo jego rodzinie do 50% odprawy.

Art. 181. 1. Funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, niezależnie od odprawy, przysługują następujące należności pieniężne:

- 1) uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem specjalnym w wysokości średniego dodatku specjalnego z ostatnich dwunastu miesięcy, należne na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, co miesiąc przez okres roku po zwolnieniu ze służby;
- 2) ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy niewykorzystany w roku zwolnienia ze służby oraz za urlopy zaległe.

2. Należności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz przypadający za rok, w którym następuje zwolnienie ze służby, zryczałtowany ekwiwalent pieniężny, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie przysługują funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby z przyczyn, o których

mowa w art. 108 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz w ust. 2 pkt 2, albo ukarania przez organ właściwego samorządu zawodowego, do którego przynależność jest obowiązkowa ze względu na wykonywany przez funkcjonariusza zawód, karą zawieszenia lub pozbawienia prawa wykonywania zawodu (specjalności zawodowej), utraty stopnia albo skazania na karę pozbawienia wolności.

3. Uposażenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nie przysługuje także funkcjonariuszowi, który został zwolniony ze służby w okresie przygotowawczym.

4. W przypadku zbiegu uprawnień do uposażenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, i zaopatrzenia emerytalnego, funkcjonariuszowi przysługuje - według jego wyboru - tylko jedno z tych świadczeń.

5. Funkcjonariusz, który nie posiada uprawnień do zaopatrzenia emerytalnego lub zamiast tego zaopatrzenia wybrał uposażenie określone w ust. 1 pkt 1, może pobrać uposażenie za cały należny okres jednorazowo z góry.

6. Wysokość ekwiwalentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, oblicza się, mnożąc 1/21 uposażenia zasadniczego, wraz z dodatkiem specjalnym w wysokości średniego dodatku specjalnego z ostatnich dwunastu miesięcy, przysługującego na ostatnio zajmowanym stanowisku, przez liczbę dni niewykorzystanego urlopu.

Art. 182. 1. Osobie, która pokryła koszty pogrzebu funkcjonariusza, przysługuje zasiłek pogrzebowy:

- 1) małżonkowi, dzieciom, wnukom, rodzeństwu lub rodzicom - w wysokości 4000 zł;
- 2) innej osobie - w wysokości kosztów rzeczywiście poniesionych, nie większej jednak niż określona w pkt 1.

2. Osobie, która pokryła koszty pogrzebu małżonka, zstępnych, wstępnych i rodzeństwa funkcjonariusza, przysługuje zasiłek pogrzebowy:

- 1) funkcjonariuszowi - w wysokości 4000 zł;
- 2) innej osobie - w wysokości kosztów rzeczywiście poniesionych, nie większej jednak niż określona w pkt 1.

3. Jeżeli śmierć funkcjonariusza nastąpiła w związku ze służbą lub na skutek wypadku pozostającego w związku ze służbą, koszty pogrzebu, bez nagrobka, pokrywa się ze środków PSO. Komendant PSO może wyrazić zgodę na pokrycie kosztów pogrzebu, bez nagrobka, funkcjonariusza zmarłego wskutek choroby pozostającej w związku ze służbą.

4. W razie pokrycia kosztów pogrzebu funkcjonariusza ze środków PSO osobom wymienionym w ust. 1 pkt 1 przysługuje połowa zasiłku pogrzebowego.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób dokumentowania prawa do zasiłków pogrzebowych oraz warunki pokrywania kosztów pogrzebu funkcjonariuszy i członków rodziny funkcjonariusza, z uwzględnieniem dokumentów wymaganych przy wypłacie zasiłku pogrzebowego, mając na względzie zapewnienie właściwego dokumentowania wypłaty tych zasiłków.

Art. 183. 1. W razie śmierci funkcjonariusza pozostałej po nim rodzinie przysługują, niezależnie od zasiłku pogrzebowego, odprawa pośmiertna w wysokości określonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 180 ust. 1-3, liczonej na dzień zgonu, oraz należności, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2.

2. Odprawa oraz należności, o których mowa w ust. 1, przysługują małżonkowi, który w dniu śmierci funkcjonariusza pozostawał z nim we wspólności małżeńskiej, a w razie braku małżonka - dzieciom, wnukom, rodzeństwu i rodzicom, jeżeli w dniu śmierci funkcjonariusza spełniali warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej określone przepisami ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Służby Ochrony, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708, i 2270 oraz z 2017 r. poz. 38).

3. Komendant PSO przyznaje należności, o których mowa w ust. 1, w przypadku zaginięcia funkcjonariusza. Zaginięcie funkcjonariusza oraz związek tego zaginięcia ze służbą stwierdza minister właściwy do spraw wewnętrznych w drodze decyzji.

Art. 184. 1. W przypadku funkcjonariusza, którego śmierć nastąpiła w związku ze służbą, każdemu z dzieci będących na jego utrzymaniu, które w dniu jego śmierci spełniały warunki do uzyskania renty rodzinnej, Komendant PSO przyznaje pomoc finansową na kształcenie, ze środków przeznaczonych na ten cel w budżecie PSO.

2. Pomoc finansowa, o której mowa w ust. 1, przysługuje uczniom ponadgimnazjalnych szkół publicznych i niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych dla młodzieży i dla dorosłych oraz słuchaczom zakładów kształcenia nauczycieli i kolegów pracowników służb społecznych, oraz studentom szkół wyższych do czasu ukończenia kształcenia, nie dłużej jednak niż do ukończenia 25. roku życia.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb przyznawania pomocy, o której mowa w ust. 1, uwzględniając tryb przyznawania i wysokość pomocy w zależności od poziomu kształcenia i rodzaju szkoły.

Art. 185. W okresie urlopu, zwolnienia od zajęć służbowych lub pozostawania w dyspozycji funkcjonariusz zachowuje prawo do pobieranego ostatnio uposażenia i innych należności pieniężnych, z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian, mających wpływ na wysokość uposażenia zasadniczego i innych należności pieniężnych.

Art. 186. 1. Miesięczne uposażenie funkcjonariusza za okres ustalony przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy jako okres urlopu macierzyńskiego, okres urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego oraz okres urlopu ojcowskiego wynosi 100% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 163 ust. 9.

2. Miesięczne uposażenie funkcjonariusza za okres ustalony przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy jako okres urlopu rodzicielskiego wynosi:

- 1) 100% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 163 ust. 9 za okres do:
 - a) 6 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadku, o którym mowa w art. 182^{1a} § 1 pkt 1 i art. 183 § 4 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy,
 - b) 8 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadkach, o których mowa w art. 182^{1a} § 1 pkt 2 i art. 183 § 4 pkt 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy,
 - c) 3 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadku, o którym mowa w art. 183 § 4 pkt 3 Kodeksu pracy;
- 2) 60% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 163 ust. 9, za okres urlopu rodzicielskiego przypadający po okresach, o których mowa w pkt 1.

3. Miesięczne uposażenie funkcjonariusza-kobiety, która we wniosku, złożonym nie później niż 21 dni po porodzie, wystąpi o udzielenie jej, bezpośrednio po urlopie macierzyńskim, urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze, wynosi 80% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 106, za cały okres odpowiadający okresowi tych urlopów.

4. W przypadku gdy wysokość uposażenia funkcjonariusza pomniejszonego o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych, obliczonego zgodnie z ust. 1-3, jest niższa niż kwota świadczenia rodzicielskiego, określonego w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1518 i 1579 oraz z 2017 r. poz. 60), kwotę uposażenia funkcjonariusza pomniejszonego o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych podwyższa się do wysokości świadczenia rodzicielskiego.

5. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do funkcjonariusza, który we wniosku, złożonym nie później niż 21 dni po przyjęciu dziecka na wychowanie i wystąpieniu do sądu opiekuńczego z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie przysposobienia dziecka lub po przyjęciu dziecka na wychowanie jako rodzina zastępcza, z wyjątkiem rodziny zastępczej zawodowej, wystąpi o udzielenie mu, bezpośrednio po urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze.

6. Funkcjonariuszowi, który z uwagi na wniosek złożony w trybie ust. 3 albo 5 otrzymał 80% uposażenia, o którym mowa w ust. 3, w przypadku rezygnacji z urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze albo rezygnacji z urlopu rodzicielskiego w wymiarze, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, przysługuje jednorazowe wyrównanie otrzymywanego uposażenia, o którym mowa w ust. 3, do wysokości 100%, pod warunkiem niepobrania uposażenia za okres odpowiadający okresom tych urlopów.

Art. 187. 1. W okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim funkcjonariusz otrzymuje 80% uposażenia.

2. Zwolnienie lekarskie obejmuje okres, w którym funkcjonariusz jest zwolniony od zajęć służbowych z powodu:

- 1) choroby funkcjonariusza, w tym niemożności wykonywania zajęć służbowych z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa;
- 2) oddawania krwi lub jej składników w jednostkach organizacyjnych publicznej służby krwi lub z powodu okresowego badania lekarskiego dawców krwi;
- 3) konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym dzieckiem własnym lub małżonka funkcjonariusza, dzieckiem przysposobionym, dzieckiem przyjętym na wychowanie i utrzymanie, do ukończenia przez nie 14. roku życia;
- 4) konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym członkiem rodziny; za członków rodziny uważa się małżonka, rodziców, rodzica dziecka funkcjonariusza, ojczyma, macochę, teściów, dziadków, wnuki, rodzeństwo oraz dzieci w wieku powyżej 14 lat, jeżeli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym z funkcjonariuszem w okresie sprawowania nad nimi opieki;
- 5) konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem własnym lub małżonka funkcjonariusza, dzieckiem przysposobionym, dzieckiem przyjętym na wychowanie i utrzymanie, do ukończenia przez nie 8. roku życia, w przypadku:

- a) nieprzewidzianego zamknięcia żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola lub szkoły, do których dziecko uczęszcza, a także w przypadku choroby niani, z którą rodzice mają zawartą umowę uaktywniającą, o której mowa w art. 50 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2016 r. poz. 157), lub dziennego opiekuna, sprawujących opiekę nad dzieckiem,
- b) porodu lub choroby małżonka funkcjonariusza lub rodzica dziecka funkcjonariusza, stale opiekujących się dzieckiem, jeżeli poród lub choroba uniemożliwia temu małżonkowi lub rodzicowi sprawowanie opieki nad dzieckiem,
- c) pobytu małżonka funkcjonariusza lub rodzica dziecka funkcjonariusza, stale opiekujących się dzieckiem, w szpitalu lub innym zakładzie leczniczym podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne.

3. Zwolnienie od zajęć służbowych z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki, o której mowa w ust. 2 pkt 3 i 5, przysługuje przez okres nie dłuższy niż 60 dni w roku kalendarzowym, a w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 4 - przez okres nie dłuższy niż 14 dni w roku kalendarzowym, przy czym okresy te łącznie nie mogą przekroczyć 60 dni w roku kalendarzowym.

4. Przepis ust. 3 stosuje się bez względu na liczbę dzieci i innych członków rodziny wymagających opieki.

5. Jeżeli zwolnienie lekarskie obejmuje okres, w którym funkcjonariusz jest zwolniony od zajęć służbowych z powodu:

- 1) wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby,
- 2) choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby,
- 3) wypadku w drodze do miejsca pełnienia służby lub w drodze powrotnej ze służby,
- 4) choroby przypadającej w czasie ciąży,
- 5) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów,
- 6) oddania krwi lub jej składników w jednostkach organizacyjnych publicznej służby krwi lub z powodu badania lekarskiego dawców krwi,
- 7) przebywania na obserwacji w podmiocie leczniczym w wyniku skierowania przez komisję lekarską

- zachowuje on prawo do 100% uposażenia.

6. Prawo do 100% uposażenia przysługuje również wtedy, gdy funkcjonariusz został zwolniony od zajęć służbowych:

- 1) w wyniku popełnienia przez inną osobę umyślnego czynu zabronionego w związku z wykonywaniem przez funkcjonariusza czynności służbowych, stwierdzonego orzeczeniem wydanym przez uprawniony organ;
- 2) na skutek czynów o charakterze bohaterskim dokonanych w szczególnie niebezpiecznych warunkach, z wykazaniem wyjątkowej odwagi, z narażeniem życia lub zdrowia, w obronie prawa, nienaruszalności granic państwowych, życia, mienia lub bezpieczeństwa obywateli.

7. Związek zwolnienia od zajęć służbowych z czynami, o których mowa w ust. 6 pkt 2, stwierdza, w drodze decyzji, przełożony funkcjonariusza.

8. Od decyzji, o której mowa w ust. 7, funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego.

Art. 188. 1. Za wypadek w drodze do miejsca pełnienia służby lub w drodze powrotnej ze służby, zwanego dalej "wypadkiem", uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w drodze do miejsca pełnienia służby lub w drodze powrotnej ze służby, jeżeli droga ta była najkrótsza i nie została przerwana. Jednakże uważa się, że wypadek nastąpił w drodze do miejsca pełnienia służby lub w drodze powrotnej ze służby, mimo, że droga została przerwana, jeśli przerwa była życiowo uzasadniona i jej czas nie przekraczał granic potrzeby, a także wówczas, gdy droga, nie będąc drogą najkrótszą, była dla funkcjonariusza, ze względów organizacyjnych, najdogodniejsza.

2. Przez uraz należy rozumieć uraz, o którym mowa w art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz. U. poz. 616 i 1199).

3. Uznania albo odmowy uznania zdarzenia za wypadek, po ustaleniu okoliczności i przyczyn zdarzenia, dokonuje Komendant PSO w stosunku do podległych funkcjonariuszy, a w przypadku Komendanta PSO minister właściwy do spraw wewnętrznych.

4. Ustalenie okoliczności i przyczyn zdarzenia oraz uznanie albo odmowę uznania zdarzenia za wypadek dokumentuje się w karcie wypadku.

5. Odmowa uznania zdarzenia za wypadek wymaga szczegółowego uzasadnienia.

6. W przypadku odmowy uznania zdarzenia za wypadek przysługuje odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych na zasadach i w terminach określonych

w przepisach ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, z późn. zm⁵⁾).

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb i sposób ustalenia przyczyn i okoliczności zdarzenia, informowania o zaistnieniu zdarzenia, wzory dokumentów oraz terminy ich sporządzania, mając na względzie potrzebę zapewnienia jednolitości postępowania.

Art. 189. Okres przebywania na zwolnieniu lekarskim stwierdza zaświadczenie lekarskie wystawione zgodnie z art. 55 ust. 1 i art. 55a ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa albo wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 tej ustawy, z tym że:

- 1) przyczynę niezdolności do służby wskutek poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz niezdolności do służby wskutek poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów - zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku zgodnie z przepisem art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa;
- 2) w przypadku, o którym mowa w art. 187 ust. 2 pkt 2 - zaświadczenie jednostki organizacyjnej publicznej służby krwi;
- 3) przyczynę niezdolności, o której mowa w art. 187 ust. 2 pkt 5 lit. a - oświadczenie funkcjonariusza;
- 4) w przypadkach, o których mowa w art. 187 ust. 2 pkt 5 lit. b i c - zaświadczenie lekarskie wystawione przez lekarza na zwykłym druku;
- 5) w przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - decyzja wydana przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

Art. 190. 1. Doręczenie zaświadczenia lekarskiego odbywa się przy wykorzystaniu profilu informacyjnego, o którym mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, na

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2016 r. poz. 1823, 1860, 1948, 2138, 2199, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 67, 85 i 187.

zasadach określonych w tej ustawie. Komendant PSO wykorzystuje lub tworzy profil informacyjny płatnika składek, o którym mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

2. Wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zaświadczenie lekarskie, o którym mowa w art. 55a ust. 7 tej ustawy, albo zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku w przypadkach, o których mowa w art. 187 ust. 2 pkt 5 lit. b i c oraz w art. 189 pkt 1, funkcjonariusz jest obowiązany dostarczyć przełożonemu w terminie 7 dni od dnia jego otrzymania.

3. Zaświadczenie jednostki organizacyjnej publicznej służby krwi albo decyzję, o której mowa w art. 189 pkt 5, funkcjonariusz jest obowiązany dostarczyć właściwemu przełożonemu w terminie 7 dni od dnia ich otrzymania.

4. Oświadczenie o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w art. 187 ust. 2 pkt 5 lit. a, funkcjonariusz jest obowiązany złożyć przełożonemu w terminie 7 dni od dnia ich zaistnienia.

5. W przypadku niedopełnienia obowiązków, o których mowa w ust. 2-4, nieobecność w służbie w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim uznaje się za nieobecność nieusprawiedliwioną, chyba że niedostarczenie zaświadczenia, oświadczenia albo decyzji nastąpiło z przyczyn niezależnych od funkcjonariusza.

Art. 191. 1. Prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby, prawidłowość wykorzystania zwolnienia lekarskiego, spełnienie wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich oraz oświadczenie funkcjonariusza, o którym mowa w art. 189 pkt 3, może podlegać kontroli.

2. Kontrolę przeprowadzają:

- 1) komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych - w zakresie prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby oraz prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego;
- 2) przełożony funkcjonariusza - w zakresie prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego i spełnienia wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich oraz w zakresie oświadczenia funkcjonariusza, o którym mowa w art. 189 pkt 3.

3. Jeżeli w wyniku kontroli zostanie ustalone nieprawidłowe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego, funkcjonariusz traci prawo do uposażenia za cały okres zwolnienia.

4. Jeżeli w wyniku kontroli zostanie ustalone, że oświadczenie funkcjonariusza, o którym mowa w art. 189 pkt 3, zostało złożone niezgodnie z prawdą, funkcjonariusz traci prawo do uposażenia za cały okres zwolnienia.

5. Jeżeli w wyniku kontroli komisja lekarska ustali datę ustania niezdolności do służby wcześniejszą niż data orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, funkcjonariusz traci prawo do uposażenia za okres od tej daty do końca zwolnienia.

6. Jeżeli w wyniku kontroli zostanie ustalone, że zwolnienie lekarskie zostało sfalszowane, funkcjonariusz traci prawo do uposażenia za cały okres zwolnienia.

7. Kontrola prawidłowości wykorzystania zwolnień lekarskich polega na ustaleniu, czy funkcjonariusz w okresie orzeczonej niezdolności do służby, w tym sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem lub innym członkiem rodziny, nie wykorzystuje zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego celem, a w szczególności czy nie wykonuje pracy zarobkowej.

8. Kontrola oświadczenia funkcjonariusza, o którym mowa w art. 189 pkt 3, polega na ustaleniu, czy nastąpiło nieprzewidziane zamknięcie żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola lub szkoły, do których uczęszcza dziecko funkcjonariusza, lub na ustaleniu, czy niania lub dzienny opiekun dziecka przebywali na zwolnieniu lekarskim.

9. Kontrolę prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego oraz oświadczenia funkcjonariusza, o którym mowa w art. 189 pkt 3, przeprowadza osoba upoważniona przez przełożonego funkcjonariusza.

10. W razie stwierdzenia w trakcie kontroli, że funkcjonariusz wykonuje pracę zarobkową albo wykorzystuje zwolnienie lekarskie w inny sposób niezgodny z jego celem, osoba kontrolująca sporządza protokół, w którym podaje, na czym polegało nieprawidłowe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego.

11. W razie stwierdzenia w trakcie kontroli, że oświadczenie funkcjonariusza, o którym mowa w art. 189 pkt 3, nie jest zgodne z prawdą, osoba kontrolująca sporządza protokół.

12. Protokół przedstawia się funkcjonariuszowi w celu wniesienia do niego ewentualnych uwag. Wniesienie uwag funkcjonariusz potwierdza własnoręcznym podpisem.

13. Na podstawie ustaleń zawartych w protokole przełożony stwierdza utratę prawa do uposażenia za okres, o którym mowa w ust. 3 lub 4. Przepis stosuje się odpowiednio w przypadku zawiadomienia przez komisję lekarską podległą ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych w wyniku przeprowadzenia przez tę komisję kontroli o nieprawidłowościach w wykorzystaniu zwolnienia lekarskiego.

14. Od decyzji, o której mowa w ust. 13, funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego.

15. Kontrola wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich polega na sprawdzeniu, czy zaświadczenie:

- 1) nie zostało sfałszowane;
- 2) zostało wydane zgodnie z przepisami w sprawie zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich.

16. Jeżeli w wyniku kontroli, o której mowa w ust. 15 pkt 1, zachodzi podejrzenie, że zaświadczenie lekarskie zostało sfałszowane, przełożony występuje do lekarza, który wystawił zaświadczenie lekarskie, o wyjaśnienie sprawy.

17. W razie podejrzenia, że zaświadczenie lekarskie zostało wydane niezgodnie z przepisami w sprawie zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich, przełożony występuje o wyjaśnienie sprawy do terenowej jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 192. 1. Podstawę uposażenia, o którym mowa w art. 187, stanowi uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, przysługujące funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian, mających wpływ na prawo do uposażenia i innych należności lub ich wysokość.

2. Przy obliczaniu uposażenia za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim przyjmuje się, że uposażenie za jeden dzień przebywania na zwolnieniu lekarskim stanowi 1/30 uposażenia, o którym mowa w art. 187.

3. W przypadku gdy funkcjonariusz pobrał już uposażenie za okres, w którym przebywał na zwolnieniu lekarskim, potrąca mu się odpowiednią część uposażenia przy najbliższej wypłacie.

4. Funkcjonariuszowi, który przebywał na zwolnieniu lekarskim w ostatnim miesiącu pełnienia służby, potrąca się odpowiednią część uposażenia z należności przysługujących mu z tytułu zwolnienia ze służby albo funkcjonariusz ten zwraca odpowiednią część uposażenia w dniu ustania stosunku służbowego.

Art. 193. Zmniejszenia wysokości uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem specjalnym za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim nie uwzględnia się przy ustalaniu podstawy wymiaru należności, o których mowa w art. 174 oraz art. 183 ust. 1.

Art. 194. 1. Komendant PSO sporządza roczne zestawienie zbiorcze przyczyn przebywania funkcjonariuszy na zwolnieniach lekarskich, które przekazuje ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych w terminie do końca marca następnego roku.

2. W zestawieniu, o którym mowa w ust. 1, wskazuje się łączny okres przebywania funkcjonariuszy na zwolnieniach lekarskich, z uwzględnieniem podziału na przyczyny wskazane w art. 187 ust. 2, 5 i 6, oraz średni okres przebywania funkcjonariusza na zwolnieniu lekarskim, w tym średnią roczną liczbę godzin niewykonywania obowiązków przez funkcjonariusza.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zestawienia, o którym mowa w ust. 1, mając na uwadze potrzebę zapewnienia przejrzystości informacji zawartych w zestawieniu.

Art. 195. 1. Funkcjonariuszowi, który został zawieszony w czynnościach służbowych w związku z wszczętym postępowaniem dyscyplinarnym, postępowaniem przed organem właściwego samorządu zawodowego albo postępowaniem karnym, zawiesza się od najbliższego terminu płatności wypłatę połowy uposażenia według stanowiska służbowego oraz wypłatę dodatku specjalnego.

2. Funkcjonariuszowi, który został tymczasowo aresztowany w związku z wszczętym postępowaniem karnym, zawiesza się od najbliższego terminu płatności wypłatę połowy uposażenia zasadniczego oraz wypłatę dodatku specjalnego.

3. W przypadku uchylenia zawieszenia w czynnościach służbowych lub tymczasowego aresztowania funkcjonariuszowi wypłaca się zawieszoną część uposażenia, chociażby nawet został już zwolniony ze służby, jeżeli:

- 1) postępowanie dyscyplinarne zostało zakończone, a funkcjonariuszowi nie została wymierzona kara dyscyplinarna wydalenia ze służby lub nie został obniżony stopień;
- 2) postępowanie przed organem właściwego samorządu zawodowego zostało zakończone, a funkcjonariuszowi nie została wymierzona kara zawieszenia lub pozbawienia prawa wykonywania zawodu lub specjalności zawodowej;
- 3) postępowanie karne zostało umorzone albo funkcjonariusz został uniewinniony prawomocnym wyrokiem sądu.

Art. 196. 1. Funkcjonariuszowi, który samowolnie opuścił swoje miejsce służbowe lub poza nim pozostaje, zawiesza się wypłatę uposażenia. W razie uznania nieobecności za usprawiedliwioną wypłaca się funkcjonariuszowi zawieszony uposażenie.

2. Za każdy dzień nieusprawiedliwionej nieobecności funkcjonariusz traci prawo do 1/30 części uposażenia miesięcznego. Odpowiednią kwotę potrąca się przy najbliższej wypłacie uposażenia.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w razie stwierdzenia zawinionej przez funkcjonariusza niemożności pełnienia obowiązków służbowych.

Art. 197. 1. Z uposażenia funkcjonariusza dokonuje się potrąceń na podstawie:

- 1) tytułów egzekucyjnych sądowych i administracyjnych;
- 2) prawomocnych orzeczeń o wymierzeniu kary pieniężnej oraz o ustaleniu kosztów postępowania, wydanych w postępowaniu dyscyplinarnym;
- 3) dobrowolnych obciążeń uposażenia z tytułu:
 - a) zobowiązań do zapłaty odszkodowania,
 - b) zobowiązań wobec koleżeńskich kas oszczędnościowo-pożyczkowych,
 - c) świadczeń socjalnych;
 - d) odrębnych przepisów.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do potrąceń z uposażenia i innych należności pieniężnych przysługujących funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby.

Art. 198. 1. Egzekucja z uposażenia funkcjonariusza na podstawie tytułów egzekucyjnych sądowych i administracyjnych następuje odpowiednio według przepisów o egzekucji sądowej lub egzekucji administracyjnej.

2. Potrąceń na podstawie dobrowolnych obciążeń uposażenia, o których mowa w art. 197 ust. 1 pkt 3, i szczególnych przepisów ustawowych dokonuje się w wysokości ustalonej przez funkcjonariusza w jego zobowiązaniu lub w przepisach szczególnych, niezależnie od potrąceń dokonywanych na podstawie tytułów egzekucyjnych sądowych i administracyjnych.

3. Kwota uposażenia równa kwocie najniższego wynagrodzenia pracowników za pełny miesięczny wymiar czasu pracy ustalonego przez ministra właściwego do spraw pracy na podstawie ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, jest wolna od potrąceń, z wyjątkiem potrąceń z tytułu świadczeń alimentacyjnych.

Art. 199. 1. Z odprawy przysługującej funkcjonariuszowi mogą być dokonywane potrącenia na zaspokojenie:

- 1) zaległych świadczeń alimentacyjnych - na podstawie tytułów egzekucyjnych sądowych;
- 2) roszczeń z tytułu szkody - na podstawie tytułów egzekucyjnych sądowych lub administracyjnych albo dobrowolnych zobowiązań do zapłaty odszkodowania;

3) zobowiązań funkcjonariuszy wobec koleżeńskich kas oszczędnościowo-pożyczkowych - na podstawie dobrowolnego obciążenia uposażenia przez funkcjonariusza.

2. Przy zbiegu należności potrąceń dokonuje się w kolejności określonej w ust. 1. Potrącenia nie mogą przekraczać łącznie połowy należnej odprawy.

Art. 200. 1. Przepisów art. 197-199 nie stosuje się przy potrącaniu z przysługujących funkcjonariuszowi uposażenia lub odprawy:

- 1) zaliczek pobranych do rozliczenia;
- 2) należności z tytułu opłat za świadczenia w naturze.

2. Należności, o których mowa w ust. 1 pkt 2, potrąca się z uposażenia i odprawy w pełnej wysokości, niezależnie od potrąceń z innych tytułów.

Art. 201. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wysokość, warunki i tryb otrzymywania uposażenia i innych należności pieniężnych przez funkcjonariuszy i inne osoby uprawnione w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

Rozdział 8

Odpowiedzialność dyscyplinarna funkcjonariuszy

Art. 202. Funkcjonariusz, niezależnie od odpowiedzialności karnej, ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną za popełnione przestępstwa i wykroczenia.

Art. 203. 1. Funkcjonariusz podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenia dyscypliny służbowej oraz w innych przypadkach określonych w ustawie.

2. Naruszeniem dyscypliny służbowej jest:

- 1) odmowa wykonania albo niewykonanie polecenia przełożonego, względnie organu uprawnionego na podstawie ustawy do wydawania poleceń funkcjonariuszom PSO, z wyłączeniem poleceń, o których mowa w art. 131 ust. 2;
- 2) zaniechanie czynności służbowej albo wykonanie jej w sposób nieprawidłowy;
- 3) niedopełnienie obowiązków służbowych albo przekroczenie uprawnień określonych w przepisach prawa;
- 4) wprowadzenie w błąd przełożonego lub innego funkcjonariusza, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie, funkcjonariuszowi lub innej osobie;
- 5) postępowanie przełożonego w sposób przyczyniający się do rozluźnienia dyscypliny służbowej w podległej komórce organizacyjnej PSO;

- 6) stawienie się do służby w stanie po spożyciu alkoholu lub po użyciu podobnie działającego środka oraz spożywanie alkoholu lub używanie podobnie działającego środka w czasie służby albo w obiektach lub na terenach zajmowanych przez PSO;
- 7) utrata służbowej broni palnej, amunicji lub legitymacji służbowej;
- 8) utrata przedmiotu stanowiącego wyposażenie służbowe, którego wykorzystanie przez osoby nieuprawnione wyrządziło szkodę obywatelowi lub stworzyło zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa powszechnego;
- 9) utrata materiału zawierającego informacje niejawne;
- 10) ujawnianie informacji pozostającej w związku z wykonywaniem czynności służbowych.

Art. 204. Przewinienie dyscyplinarne jest zawinione wtedy, gdy funkcjonariusz:

- 1) ma zamiar jego popełnienia, to jest chce je popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi;
- 2) nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość taką przewidywał albo mógł i powinien przewidzieć.

Art. 205. 1. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie, jeżeli popełnia przewinienie dyscyplinarne sam albo wspólnie lub w porozumieniu z inną osobą, a także w przypadku, gdy kieruje popełnieniem przez innego funkcjonariusza przewinienia dyscyplinarnego.

2. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie także w przypadku, gdy nakłania innego funkcjonariusza do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego albo ułatwia jego popełnienie.

3. Każdy z funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1 i 2, odpowiada w granicach swojej winy, niezależnie od odpowiedzialności pozostałych osób.

Art. 206. 1. Komendant PSO posiada władzę dyscyplinarną wobec wszystkich funkcjonariuszy.

2. Kierownik komórki organizacyjnej PSO, zwany dalej "przełożonym dyscyplinarnym", posiada władzę dyscyplinarną wobec funkcjonariuszy pełniących służbę w podległej komórce organizacyjnej.

Art. 207. 1. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego po upływie 90 dni od dnia otrzymania przez przełożonego, o którym mowa w art. 206 ust. 2, wiadomości o popełnieniu przewinienia lub naruszeniu dyscypliny służbowej.

2. Nie można wymierzyć funkcjonariuszowi kary dyscyplinarnej po upływie 1 roku od dnia popełnienia czynu, o którym mowa w ust. 1.

3. W przypadku, gdy czyn, o którym mowa w ust. 1, stanowi jednocześnie przestępstwo, przedawnienie karalności dyscyplinarnej następuje dopiero z upływem okresu przedawnienia karalności przestępstwa.

Art. 208. O popełnieniu przez funkcjonariusza wykroczenia, w tym także o odmowie przyjęcia mandatu karnego lub nieuiszczeniu w terminie grzywny nałożonej w drodze mandatu zaocznego, właściwy organ zawiadamia Komendanta PSO.

Art. 209. 1. Funkcjonariuszowi mogą być wymierzone kary dyscyplinarne:

- 1) nagana;
- 2) ostrzeżenie o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 3) wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe;
- 4) wydalenie ze służby.

2. Funkcjonariuszowi może być również wymierzona kara dodatkowa w postaci okresowego pozbawienia premii.

Art. 210. Kara nagany polega na wytknięciu ukaranemu niewłaściwego postępowania.

Art. 211. Kara ostrzeżenia o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku polega na wytknięciu ukaranemu niewłaściwego postępowania i uprzedzeniu go, że jeżeli ponownie popełni przewinienie dyscyplinarne, może zostać wyznaczony na niższe stanowisko służbowe w trybie dyscyplinarnym lub ukarany surowszą karą dyscyplinarną.

Art. 212. 1. Kara wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe polega na odwołaniu z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego i mianowaniu na stanowisko służbowe niższe od dotychczas zajmowanego.

2. Przed zatarciem kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe funkcjonariusza nie można mianować na wyższe stanowisko służbowe.

Art. 213. Kara wydalenia ze służby polega na zwolnieniu ze służby w PSO.

Art. 214. 1. Za popełnione przewinienie dyscyplinarne można wymierzyć tylko jedną karę dyscyplinarną.

2. Za popełnienie kilku przewinień dyscyplinarnych można wymierzyć jedną karę dyscyplinarną, odpowiednio surowszą.

Art. 215. 1. Wymierzona kara powinna być współmierna do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego i stopnia zawinienia, w szczególności powinna uwzględniać okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jego skutki, w tym następstwa dla służby, rodzaj i

stopień naruszenia ciężących na obwinionym obowiązków, pobudki działania, zachowanie obwinionego przed popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego i po jego popełnieniu oraz dotychczasowy przebieg służby.

2. Na zaostrzenie wymiaru kary mają wpływ następujące okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego:

- 1) działanie z motywacji zasługującej na szczególne potępienie albo w stanie po spożyciu alkoholu lub użyciu innego podobnie działającego środka;
- 2) popełnienie przewinienia dyscyplinarnego przez funkcjonariusza przed zatarciem wymierzonej mu kary dyscyplinarnej;
- 3) poważne skutki przewinienia dyscyplinarnego, zwłaszcza istotne zakłócenie realizacji zadań PSO lub naruszenie dobrego imienia PSO;
- 4) działanie w obecności podwładnego, wspólnie z nim lub na jego szkodę.

3. Na złagodzenie wymiaru kary mają wpływ następujące okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego:

- 1) nieumyślność jego popełnienia;
- 2) podjęcie przez funkcjonariusza starań o zmniejszenie jego skutków;
- 3) brak należytego doświadczenia zawodowego lub dostatecznych umiejętności zawodowych;
- 4) dobrowolne poinformowanie przełożonego dyscyplinarnego o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego.

4. Przy wymierzeniu kary dyscyplinarnej uwzględnia się okoliczności, o których mowa w ust. 1-3, wyłącznie w stosunku do funkcjonariusza, którego one dotyczą.

Art. 216. 1. Przełożony dyscyplinarny, jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie popełnienia przez funkcjonariusza przewinienia dyscyplinarnego:

- 1) wszczyna postępowanie dyscyplinarne:
 - a) z własnej inicjatywy,
 - b) na wniosek bezpośredniego przełożonego funkcjonariusza,
 - c) na żądanie sądu lub prokuratora;
- 2) może wszcząć postępowanie dyscyplinarne na wniosek pokrzywdzonego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. c i pkt 2, zawiadamia się odpowiednio sąd lub prokuratora albo pokrzywdzonego o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i wyniku tego postępowania, przesyłając odpis wydanego orzeczenia lub

postanowienia. Materiały przekazane przez sąd, prokuratora albo pokrzywdzonego włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

3. Jeżeli zachodzą wątpliwości co do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jego kwalifikacji prawnej albo tożsamości sprawcy, przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego przełożony dyscyplinarny zleca przeprowadzenie czynności wyjaśniających. Czynności te należy ukończyć w terminie 30 dni.

4. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się z dniem wydania postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego. Funkcjonariusza, co do którego wydano postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, uważa się za obwinionego.

5. Postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego zawiera:

- 1) oznaczenie przełożonego dyscyplinarnego;
- 2) datę wydania postanowienia;
- 3) imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) opis przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego obwinionemu wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 5) uzasadnienie faktyczne zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego;
- 6) oznaczenie rzecznika dyscyplinarnego prowadzącego postępowanie;
- 7) podpis z podaniem imienia i nazwiska przełożonego dyscyplinarnego;
- 8) pouczenie o uprawnieniach przysługujących obwinionemu w toku postępowania dyscyplinarnego.

Art. 217. 1. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, a wszczęte umarza:

- 1) jeżeli czynności wyjaśniające nie potwierdziły zaistnienia przewinienia dyscyplinarnego;
- 2) po upływie terminów określonych w art. 207 ust. 2 i 3;
- 3) w przypadku śmierci funkcjonariusza;
- 4) jeżeli w tej samej sprawie zapadło prawomocne orzeczenie dyscyplinarne lub toczy się postępowanie dyscyplinarne.

2. Postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz orzeczenie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego doręcza się pokrzywdzonemu, jeżeli złożył on wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz na orzeczenie o umorzeniu tego postępowania pokrzywdzony może wnieść odpowiednio zażalenie lub odwołanie do Komendanta PSO, w terminie 7 dni od dnia ich doręczenia.

Art. 218. 1. Postępowanie dyscyplinarne oraz czynności wyjaśniające, o których mowa w art. 210 ust. 3, prowadzi rzecznik dyscyplinarny.

2. Komendant PSO wyznacza rzecznika dyscyplinarnego na okres 4 lat spośród funkcjonariuszy.

3. Rzecznika dyscyplinarnego odwołuje się w przypadkach:

- 1) zaistnienia okoliczności, które stanowią podstawę zwolnienia go ze służby w PSO;
- 2) prawomocnego ukarania go karą dyscyplinarną.

4. Rzecznik dyscyplinarny, za zgodą Komendanta PSO, może skorzystać z pomocy innego rzecznika dyscyplinarnego przy przeprowadzaniu czynności dowodowych.

5. Rzecznik dyscyplinarny lub przełożony dyscyplinarny podlega wyłączeniu od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, jeżeli:

- 1) sprawa dotyczy go bezpośrednio;
- 2) jest małżonkiem, krewnym lub powinowatym obwinionego lub osoby przez niego pokrzywdzonej w rozumieniu przepisów **ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego**;
- 3) był świadkiem czynu;
- 4) między nim a obwinionym lub osobą pokrzywdzoną przez obwinionego zachodzi stosunek osobisty mogący wywołać wątpliwości co do jego bezstronności.

6. Rzecznika dyscyplinarnego lub przełożonego dyscyplinarnego można wyłączyć od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym także z innych uzasadnionych przyczyn.

7. O okolicznościach uzasadniających wyłączenie od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym rzecznik dyscyplinarny lub przełożony dyscyplinarny zawiadamiają niezwłocznie Komendanta PSO.

8. Wyłączenie rzecznika dyscyplinarnego lub przełożonego dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym może nastąpić również na wniosek obwinionego lub jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony.

9. Komendant PSO wydaje postanowienie o wyłączeniu lub odmowie wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego lub przełożonego dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym.

Art. 219. 1. W przypadku wyłączenia przełożonego dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, na podstawie art. 218 ust. 5 i 6, postępowanie dyscyplinarne przejmuje Komendant PSO.

2. W przypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 218 ust. 5 i 6 wobec Komendanta PSO, postępowanie dyscyplinarne przejmuje jeden z jego zastępców.

3. W przypadku wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym na podstawie art. 218 ust. 5 i 6, postępowanie dyscyplinarne przejmuje do prowadzenia inny wyznaczony rzecznik dyscyplinarny.

4. Do czasu wydania przez Komendanta PSO postanowienia o wyłączeniu rzecznika dyscyplinarny podejmuje wyłącznie czynności niecierpiące zwłoki.

Art. 220. 1. Rzecznik dyscyplinarny zbiera materiał dowodowy i podejmuje czynności niezbędne do wyjaśnienia sprawy. W szczególności przesłuchuje świadków, obwinionego, przyjmuje od niego wyjaśnienia, dokonuje oględzin. Z czynności tych sporządza protokoły. Rzecznik dyscyplinarny może także zlecić przeprowadzenie odpowiednich badań.

2. Z czynności innych niż wymienione w ust. 1 sporządza się protokół, jeżeli przepis szczególny tego wymaga albo przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny uzna to za potrzebne. W pozostałych przypadkach można ograniczyć się do sporządzenia notatki urzędowej.

3. Protokół zawiera:

- 1) oznaczenie czynności, jej czasu i miejsca, osób w niej uczestniczących lub obecnych oraz charakteru ich uczestnictwa wszczęta;
- 2) opis przebiegu czynności;
- 3) w miarę potrzeby:
 - a) stwierdzenie innych okoliczności dotyczących przebiegu czynności,
 - b) oświadczenia i wnioski uczestników czynności,
 - c) pouczenie o uprawnieniach i obowiązkach.

4. Wyjaśnienia, zeznania, oświadczenia i wnioski oraz stwierdzenia określonych okoliczności przez rzecznika dyscyplinarnego lub przełożonego dyscyplinarnego, zapisuje się w protokole z możliwą dokładnością, a osoby biorące udział w czynności mają prawo żądać zapisania w protokole z pełną dokładnością wszystkiego, co dotyczy ich praw i interesów.

5. Osoby biorące udział w czynności, z której jest sporządzany protokół, a także osoby obecne, po zapoznaniu się z treścią protokołu, podpisują każdą jego stronę. Odmowę zapoznania się z treścią protokołu, a także odmowę lub brak podpisu którejkolwiek osoby należy omówić w protokole.

6. Rzecznik dyscyplinarny w toku postępowania wydaje postanowienia, jeżeli ich wydanie nie jest zastrzeżone do właściwości przełożonego dyscyplinarnego.

7. Postanowienie wydane w toku postępowania, z wyjątkiem postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, powinno zawierać:

- 1) oznaczenie wydającego postanowienie rzecznika dyscyplinarnego lub przełożonego dyscyplinarnego;
- 2) datę wydania postanowienia;
- 3) podstawę prawną wydania postanowienia;
- 4) imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego;
- 5) rozstrzygnięcie;
- 6) uzasadnienie faktyczne i prawne;
- 7) pouczenie, czy i w jakim trybie przysługuje prawo złożenia zażalenia;
- 8) podpis z podaniem imienia i nazwiska wydającego postanowienie.

8. Jeżeli czyn będący przedmiotem postępowania dyscyplinarnego jest lub był przedmiotem innego postępowania, w tym postępowania przygotowawczego, przełożony dyscyplinarny może zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie akt tego postępowania w całości lub w części. Za zgodą tego organu, potrzebne odpisy lub wyciągi z udostępnionych akt włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

9. Jeżeli zebrany materiał dowodowy to uzasadnia, przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o zmianie lub uzupełnieniu zarzutów.

Art. 221. 1. W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony ma prawo do:

- 1) składania wyjaśnień;
- 2) odmowy składania wyjaśnień;
- 3) zgłaszania wniosków dowodowych;
- 4) przeglądania akt postępowania dyscyplinarnego oraz sporządzania z nich notatek;
- 5) ustanowienia obrońcy, także spośród funkcjonariuszy;
- 6) wnoszenia do przełożonego dyscyplinarnego zażaleń na postanowienia wydane w toku postępowania przez rzecznika dyscyplinarnego, w terminie 3 dni od dnia doręczenia i w przypadkach wskazanych w ustawie; od postanowień wydanych przez przełożonego dyscyplinarnego zażalenie przysługuje do Komendanta PSO.

2. Rzecznik dyscyplinarny może, w drodze postanowienia, odmówić udostępnienia akt, jeżeli sprzeciwia się temu dobro postępowania dyscyplinarnego. Na postanowienie przysługuje zażalenie.

3. Ustanowienie obrońcy, jeżeli nie zawiera ograniczeń, uprawnia go do działania w całym postępowaniu dyscyplinarnym, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się

orzeczenia. O zmianie zakresu pełnomocnictwa uprawniającego do działania w postępowaniu dyscyplinarnym lub o jego cofnięciu obwiniony niezwłocznie zawiadamia obrońcę oraz rzecznika dyscyplinarnego.

4. Obrońca nie może podejmować czynności na niekorzyść obwinionego. Może on zrezygnować z reprezentowania obwinionego w toku postępowania dyscyplinarnego, zawiadamiając o tym obwinionego oraz rzecznika dyscyplinarnego. Do czasu ustanowienia nowego obrońcy, jednak nie dłużej niż 14 dni od dnia zawiadomienia obwinionego, obrońca jest obowiązany podejmować niezbędne czynności.

5. Udział obrońcy w postępowaniu dyscyplinarnym nie wyłącza osobistego działania w nim obwinionego.

6. Orzeczenia, postanowienia, zawiadomienia i inne pisma, wydane w toku postępowania dyscyplinarnego, doręcza się obwinionemu oraz obrońcy, jeżeli został ustanowiony. W przypadku doręczenia obwinionemu i obrońcy w różnych terminach pisma, od którego przysługuje odwołanie lub zażalenie, termin do złożenia odwołania lub zażalenia liczy się od dnia doręczenia, które nastąpiło wcześniej.

7. Wniosek dowodowy obwiniony zgłasza na piśmie rzecznikowi dyscyplinarnemu, który rozstrzyga o uwzględnieniu wniosku albo odmawia, w drodze postanowienia, uwzględnienia wniosku, jeżeli:

- 1) okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy albo jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy;
- 2) dowód jest nieprzydatny do stwierdzenia danej okoliczności lub nie da się przeprowadzić;
- 3) przeprowadzenie dowodu jest sprzeczne z prawem.

8. Na postanowienie w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku dowodowego przysługuje zażalenie.

9. Nieusprawiedliwiona nieobecność obwinionego w służbie, zwolnienie obwinionego od zajęć służbowych z powodu choroby oraz nieusprawiedliwione niestawiennictwo na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego nie wstrzymują biegu postępowania dyscyplinarnego, a czynności, w których jest przewidziany udział obwinionego, nie przeprowadza się albo przeprowadza się w miejscu jego pobytu.

10. Udział w czynnościach dowodowych oraz zapoznanie z aktami postępowania dyscyplinarnego obwinionego zwolnionego od zajęć służbowych z powodu choroby wymaga zgody lekarza, który orzekł czasową niezdolność obwinionego do służby. W przypadku braku

możliwości nawiązania kontaktu z lekarzem lub zmiany lekarza zgody takiej może udzielić lekarz, który obecnie leczy obwinionego, a w dalszej kolejności lekarz o takiej samej specjalności.

Art. 222. 1. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny są obowiązani badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego.

2. Obwinionego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym orzeczeniem. Niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego.

Art. 223. 1. Czynności dowodowe w postępowaniu dyscyplinarnym powinny być zakończone w terminie miesiąca od dnia wszczęcia tego postępowania. Przełożony dyscyplinarny, w drodze postanowienia, może przedłużyć termin prowadzenia czynności dowodowych do 2 miesięcy.

2. Komendant PSO, w drodze postanowienia, może przedłużyć termin prowadzenia czynności dowodowych na czas oznaczony powyżej 2 miesięcy.

3. Przełożony dyscyplinarny może zawiesić postępowanie dyscyplinarne z powodu zaistnienia długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego przysługuje zażalenie w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte z inicjatywy pokrzywdzonego, zażalenie to może również złożyć pokrzywdzony.

4. Przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania dyscyplinarnego po ustaniu przeszkody, o której mowa w ust. 3.

Art. 224. 1. Rzecznik dyscyplinarny, po przeprowadzeniu czynności dowodowych i uznaniu, że zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, zapoznaje obwinionego z aktami postępowania dyscyplinarnego.

2. Obrońca może zapoznać się z aktami postępowania dyscyplinarnego, o których mowa w ust. 1, nie później niż do dnia zapoznania obwinionego z tymi aktami.

3. Z czynności zapoznania z aktami postępowania dyscyplinarnego sporządza się protokół.

4. Odmowa zapoznania się z aktami postępowania lub złożenia podpisu stwierdzającego tę okoliczność nie wstrzymuje postępowania. Rzecznik dyscyplinarny dokonuje wzmianki o odmowie w aktach postępowania.

5. Obwiniony ma prawo w terminie 3 dni od dnia zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego zgłosić wniosek o ich uzupełnienie. Na wydane przez rzecznika dyscyplinarnego postanowienie o odmowie uzupełnienia akt postępowania dyscyplinarnego obwinionemu służy prawo złożenia zażalenia.

6. Obwiniony ma prawo w terminie 3 dni od dnia zapoznania się z uzupełnionymi aktami postępowania dyscyplinarnego zgłosić wniosek o ich uzupełnienie w zakresie wynikającym z przeprowadzonych czynności dowodowych uzupełniających akta tego postępowania.

7. Rzecznik dyscyplinarny, po zapoznaniu obwinionego z aktami postępowania dyscyplinarnego, wydaje postanowienie o zakończeniu czynności dowodowych oraz sporządza sprawozdanie, które:

- 1) wskazuje prowadzącego postępowanie i przełożonego dyscyplinarnego, który wydał postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego;
- 2) wskazuje obwinionego oraz określa zarzucane mu przewinienie dyscyplinarne, z opisem stanu faktycznego ustalonym na podstawie zebranych dowodów;
- 3) przedstawia wnioski dotyczące uniewinnienia, odstąpienia od ukarania lub wymierzenia kary albo umorzenia postępowania.

Art. 225. 1. Na podstawie oceny zebranego w postępowaniu dyscyplinarnym materiału dowodowego przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie o:

- 1) uniewinnieniu albo
- 2) odstąpieniu od ukarania, albo
- 3) ukaraniu, albo
- 4) umorzeniu postępowania.

2. Orzeczenie powinno zawierać:

- 1) oznaczenie przełożonego dyscyplinarnego;
- 2) datę wydania orzeczenia;
- 3) imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) opis przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego obwinionemu wraz z kwalifikacją prawną;
- 5) rozstrzygnięcie o uniewinnieniu, stwierdzeniu winy i odstąpieniu od ukarania lub wymierzeniu kary dyscyplinarnej albo umorzeniu postępowania dyscyplinarnego;
- 6) uzasadnienie faktyczne i prawne orzeczenia;
- 7) pouczenie o prawie, terminie i trybie wniesienia odwołania;

8) podpis, z podaniem imienia i nazwiska przełożonego dyscyplinarnego, oraz pieczęć komórki organizacyjnej PSO.

3. Przełożony dyscyplinarny uchyla postanowienie, o którym mowa w art. 223 ust. 7, oraz przekazuje akta sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu do uzupełnienia, w przypadku stwierdzenia, że nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy.

4. Przełożony dyscyplinarny umarza postępowanie dyscyplinarne w przypadkach, o których mowa w art. 216 ust. 1, albo gdy stało się ono bezprzedmiotowe z innej przyczyny.

5. Przełożony dyscyplinarny może odstąpić od ukarania, jeżeli stopień winy lub stopień szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego dla służby nie jest znaczny, a właściwości i warunki osobiste funkcjonariusza oraz dotychczasowy przebieg służby uzasadniają przypuszczenie, że pomimo odstąpienia od ukarania będzie on przestrzegał dyscypliny służbowej oraz zasad etyki zawodowej.

6. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, wraz z uzasadnieniem sporządza się na piśmie nie później niż w terminie 14 dni od dnia wydania postanowienia o zakończeniu czynności dowodowych.

7. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, doręcza się niezwłocznie obwinionemu.

8. Jeżeli przełożony dyscyplinarny uzna, że należy wymierzyć karę dyscyplinarną, do której wymierzenia nie jest uprawniony, wniosek w tej sprawie wraz z aktami postępowania dyscyplinarnego przesyła Komendantowi PSO.

9. W przypadku zamiaru wymierzenia kary wydalenia ze służby w PSO, Komendant PSO, przed wydaniem orzeczenia dyscyplinarnego, wzywa obwinionego w celu wysłuchania go. W wysłuchaniu uczestniczy rzecznik dyscyplinarny. Obwinionemu doręcza się sprawozdanie w terminie umożliwiającym zapoznanie się z nim przed wysłuchaniem.

10. Przepisu ust. 9 nie stosuje się w przypadku:

- 1) tymczasowego aresztowania obwinionego;
- 2) odmowy obwinionego stawienia się lub nieusprawiedliwionej nieobecności;
- 3) zaistnienia innej przeszkody uniemożliwiającej obwinionemu stawienie się w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia o zakończeniu czynności dowodowych.

Art. 226. 1. Postępowanie dyscyplinarne jest dwuinstancyjne. Od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji obwinionemu przysługuje odwołanie w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

2. Odwołanie składa się do Komendanta PSO za pośrednictwem przełożonego dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji.

3. Komendant PSO odmawia przyjęcia odwołania, w drodze postanowienia, jeżeli zostało wniesione po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalne. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne.

4. Jeżeli orzeczenie lub postanowienie w pierwszej instancji wydał Komendant PSO, odwołanie lub zażalenie nie przysługuje. Obwiniony może jednak w terminie, o którym mowa w ust. 1, zwrócić się do Komendanta PSO z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od orzeczeń.

Art. 227. 1. W postępowaniu odwoławczym rozpoznanie sprawy następuje na podstawie stanu faktycznego ustalonego w postępowaniu dyscyplinarnym. Jeżeli jest to potrzebne do prawidłowego wydania orzeczenia, Komendant PSO może uzupełnić materiał dowodowy, zlecając rzecznikowi dyscyplinarnemu prowadzącemu postępowanie dyscyplinarne wykonanie czynności dowodowych, określając ich zakres.

2. Z materiałami uzyskanymi w wyniku czynności dowodowych, o których mowa w ust. 1, rzecznik dyscyplinarny zapoznaje obwinionego. W terminie 3 dni od dnia zapoznania obwiniony ma prawo zgłoszenia Komendantowi PSO uwag dotyczących przeprowadzonych czynności dowodowych.

Art. 228. 1. Komendant PSO, w terminie 7 dni od dnia wniesienia odwołania może powołać komisję do zbadania zaskarżonego orzeczenia, zwaną dalej "komisją".

2. Komisja składa się z trzech funkcjonariuszy w służbie stałej.

3. Przepisy art. 217 ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio do członków komisji.

4. Komisja może wysłuchać rzecznika dyscyplinarnego, obwinionego lub jego obrońcę.

5. Niestawiennictwo prawidłowo zawiadomionych: rzecznika dyscyplinarnego, obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznawania sprawy.

6. Komisja może wystąpić do wyższego przełożonego dyscyplinarnego o uzupełnienie materiału dowodowego w trybie art. 226 ust. 1.

Art. 229. 1. Z przeprowadzonych czynności komisja sporządza sprawozdanie wraz z wnioskiem dotyczącym sposobu załatwienia odwołania.

2. Komisja przedstawia Komendantowi PSO sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, w terminie 21 dni od dnia jej powołania.

3. Rozpatrzenie odwołania przez Komendanta PSO powinno nastąpić w terminie 14 dni od dnia wpływu odwołania, a w przypadku powołania komisji – w terminie 7 dni od dnia otrzymania sprawozdania, o którym mowa w ust. 1.

4. Komendant PSO może zaskarżone orzeczenie:

- 1) utrzymać w mocy albo
- 2) uchylić w całości albo w części i w tym zakresie uniewinnić obwinionego, odstąpić od ukarania, względnie wymierzyć inną karę, bądź uchylając to orzeczenie - umorzyć postępowanie dyscyplinarne w pierwszej instancji, albo
- 3) uchylić w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez przełożonego dyscyplinarnego, gdy rozstrzygnięcie sprawy wymaga przeprowadzenia czynności dowodowych w całości lub w znacznej części.

5. Postępowanie odwoławcze umarza się w przypadku cofnięcia odwołania.

6. W postępowaniu odwoławczym Komendant PSO nie może wymierzyć surowszej kary dyscyplinarnej, chyba że zaskarżone orzeczenie rażąco narusza prawo lub interes służby.

Art. 230. 1. Orzeczenie lub postanowienie staje się prawomocne:

- 1) z upływem terminu do wniesienia odwołania lub zażalenia, jeżeli go nie wniesiono;
- 2) w dniu wydania przez organ odwoławczy orzeczenia lub postanowienia kończącego postępowanie.

2. Przełożony dyscyplinarny, po uprawomocnieniu się orzeczenia lub postanowienia, niezwłocznie wykonuje orzeczoną karę.

3. Przełożony właściwy w sprawach osobowych po uprawomocnieniu się orzeczenia niezwłocznie wykonuje karę ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku.

4. Przełożony, o którym mowa w ust. 3, po uprawomocnieniu się orzeczenia niezwłocznie wykonuje karę: wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, wydalenia ze służby przez wydanie decyzji odpowiednio o: zwolnieniu lub odwołaniu ukaranego z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego i mianowaniu go na niższe stanowisko służbowe albo zwolnieniu ukaranego funkcjonariusza ze służby.

5. Prawomocne orzeczenie o odstąpieniu od ukarania albo o ukaraniu oraz prawomocne postanowienie o odstąpieniu od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego włącza się do akt osobowych funkcjonariusza.

Art. 231. 1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, dotyczące wezwań, terminów, doręczeń i świadków, z wyłączeniem możliwości nakładania kar porządkowych oraz zatrzymania i doprowadzenia świadków. W postępowaniu dyscyplinarnym do świadków nie stosuje się art. 184 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego.

2. O zwolnieniu od złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytania osoby pozostającej z obwinionym w szczególnie bliskim stosunku osobistym rozstrzyga rzecznik dyscyplinarny. Na odmowę zwolnienia od złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytania służy zażalenie w terminie 3 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Art. 232. 1. Zatarcie kary dyscyplinarnej oznacza uznanie kary za niebyłą.

2. Kary dyscyplinarne podlegają zatarciu po upływie:

- 1) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary nagany;
- 2) 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 3) 18 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe.

3. W przypadku nienagannej służby, stwierdzonej w opinii służbowej, przełożony dyscyplinarny może zatrzyć karę dyscyplinarną przed upływem terminu określonego w ust. 2, jednak nie wcześniej niż przed upływem:

- 1) 3 miesięcy od dnia orzeczenia kary nagany;
- 2) 6 miesięcy od dnia orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 3) 12 miesięcy od dnia orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe.

4. Za wykazanie męstwa lub odwagi oraz znaczące wyniki w służbie przełożony dyscyplinarny może w każdym czasie zatrzyć karę dyscyplinarną.

5. Jeżeli funkcjonariusz zostanie ponownie ukarany przed zatarciem kary dyscyplinarnej, okres wymagany do zatarcia nieodbytej kary biegnie na nowo od dnia orzeczenia nowej kary.

6. W przypadku jednoczesnego wykonywania więcej niż jednej kary dyscyplinarnej zatarcie kar następuje z upływem terminu przewidzianego dla kary surowszej.

7. Zatarcie kary dyscyplinarnej powoduje usunięcie z akt osobowych funkcjonariusza orzeczenia o ukaraniu. Orzeczenie o odstąpieniu od ukarania usuwa się z akt osobowych po

upływie 6 miesięcy od dnia jego uprawomocnienia się, przepisy ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 233. 1. Postępowanie dyscyplinarne zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli:

- 1) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności, okazały się fałszywe;
- 2) zostały ujawnione istotne dla sprawy okoliczności, które nie były znane w toku postępowania dyscyplinarnego;
- 3) orzeczenie wydano z naruszeniem obowiązujących przepisów, jeżeli mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
- 4) orzeczenie zostało wydane w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostały następnie uchylone lub zmienione.

2. Postępowanie dyscyplinarne wznawia się na wniosek ukaranego lub obwinionego, albo w przypadku jego śmierci na wniosek członka rodziny uprawnionego do renty rodzinnej, jeżeli w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stracił moc lub uległ zmianie przepis prawny będący podstawą wydania orzeczenia dyscyplinarnego.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, wniosek o wznowienie składa się w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

4. Postępowania dyscyplinarnego, w przypadku śmierci obwinionego lub ukaranego, nie wznawia się na niekorzyść ukaranego po ustaniu karalności przewinienia dyscyplinarnego.

5. Postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się po upływie 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

6. Przełożony dyscyplinarzy, który wydał prawomocne orzeczenie dyscyplinarne, wznawia postępowanie dyscyplinarne z urzędu lub na wniosek ukaranego lub obwinionego albo, w przypadku jego śmierci, na wniosek członka rodziny uprawnionego do renty rodzinnej. O wznowieniu postępowania dyscyplinarnego z urzędu zawiadamia się ukaranego lub obwinionego albo, w przypadku jego śmierci, członka rodziny uprawnionego do renty rodzinnej.

7. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego wnosi się do przełożonego dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, w terminie 30 dni od dnia, w którym obwiniony lub ukarany dowiedział się o okoliczności stanowiącej podstawę do wznowienia postępowania.

8. Jeżeli przyczyną wznowienia postępowania jest działalność przełożonego dyscyplinarnego, o którym mowa w ust. 6, o wznowieniu rozstrzyga wyższy przełożony dyscyplinarny.

9. Na postanowienie o odmowie wznowienia postępowania dyscyplinarnego ukaranemu oraz członkowi rodziny uprawnionemu do renty rodzinnej, o którym mowa w ust. 6, służy zażalenie do Komendanta PSO w terminie 7 dni od dnia doręczenia, z tym że na postanowienie wydane przez Komendanta PSO przysługuje jedynie w takim samym terminie wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 234. 1. Po wznowieniu postępowania dyscyplinarnego przeprowadza się czynności dowodowe ograniczone do przyczyn wznowienia, a po ich zakończeniu, stosownie do poczynionych ustaleń, wydaje się orzeczenie:

- 1) uchylające dotychczasowe orzeczenie i stwierdzające niewinność ukaranego lub umorzenie postępowania dyscyplinarnego albo
- 2) zmieniające dotychczasowe orzeczenie i wymierzające inną karę dyscyplinarną, albo
- 3) odmawiające uchylecia dotychczasowego orzeczenia.

2. Zmiana dotychczasowego orzeczenia i wymierzenie innej kary dyscyplinarnej nie może nastąpić po ustaniu karalności przewinienia dyscyplinarnego.

3. Orzeczenie kary surowszej od dotychczasowej jest możliwe tylko wtedy, gdy wznowienie następuje z urzędu i orzeczona kara jest rażąco niewspółmierna do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego.

4. Jeżeli w następstwie wznowienia postępowania wymierzono karę łagodniejszą, ulegają uchyleniu skutki kary dotychczasowej, a w przypadku wymierzenia kary surowszej, jej wykonanie rozpoczyna się od dnia wymierzenia.

5. Na orzeczenie i postanowienie wydane w trybie wznowienia postępowania dyscyplinarnego służy ukaranemu lub obwinionemu, a w przypadku jego śmierci, członkowi rodziny uprawnionemu do renty rodzinnej, odwołanie lub zażalenie do Komendanta PSO w terminie 7 dni od dnia doręczenia, z tym że na orzeczenia i postanowienia wydane przez Komendanta PSO przysługuje jedynie, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

6. Termin zatarcia kary zmienionej w następstwie wznowienia postępowania liczy się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o wymierzeniu nowej kary. Na poczet okresu zatarcia nowej kary zalicza się okres zatarcia, który upłynął od uprawomocnienia się orzeczenia kary dotychczasowej.

Art. 235. Od orzeczenia oraz postanowienia kończącego postępowanie dyscyplinarne funkcjonariuszowi przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Art. 236. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb wykonywania czynności związanych z postępowaniem dyscyplinarnym w stosunku do funkcjonariuszy, w tym obieg dokumentów związanych z postępowaniem dyscyplinarnym, prostowanie błędów pisarskich i rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek, oraz określi wzory postanowień i innych dokumentów sporządzanych w postępowaniu dyscyplinarnym, mając na względzie sprawność prowadzonego postępowania.

Rozdział 9

Ochrona Sejmu i Senatu

Art. 237. 1. Ochrona Sejmu i Senatu polega na:

- 1) ochronie obiektów i urządzeń pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu;
- 2) zapewnianiu - w zakresie niezastrzeżonym dla PSO - bezpieczeństwa osób przebywających w obiektach, o których mowa w pkt 1, oraz w miejscach odbywania posiedzeń;
- 3) kontroli uprawnień do przebywania w obiektach, o których mowa w pkt 1, oraz wydawaniu przepustek uprawniających do przebywania w tych obiektach, a także zapewnianiu w nich porządku;
- 4) wykonywaniu zarządzeń porządkowych Marszałka Sejmu wydanych na podstawie regulaminu Sejmu;
- 5) prowadzenie rozpoznania pirotechniczno-radiologicznego w obiektach, o których mowa w pkt 1, oraz podejmowaniu działań zmierzających do neutralizacji zagrożeń w tych obiektach;
- 6) wykonywaniu, zgodnie z odrębnymi przepisami, zadań w dziedzinie obrony cywilnej, a także ochrony przeciwpożarowej;
- 7) konwojowaniu wartości pieniężnych, mienia i dokumentów.

2. Zadania w zakresie ochrony Sejmu i Senatu wykonują strażnicy Straży Marszałkowskiej, umundurowanej formacji podległej Marszałkowi Sejmu.

3. Strażnicy Straży Marszałkowskiej wykonują również zadania reprezentacyjne, w szczególności w ceremoniale powitań i pożegnań podczas wizyt parlamentarnych oraz asystach honorowych.

4. Marszałek Sejmu może, w drodze zarządzenia, nadać Straży Marszałkowskiej sztandar oraz określić jego wzór.

5. Ochrona Senatu wykonywana jest przez Straż Marszałkowską w zakresie ustalonym przez Marszałka Sejmu z Marszałkiem Senatu.

Art. 238. 1. Strażnikiem Straży Marszałkowskiej może być osoba posiadająca obywatelstwo polskie, korzystająca z pełni praw publicznych, posiadająca co najmniej średnie wykształcenie, niekarana za popełnienie przestępstwa, ciesząca się nieposzlakowaną opinią, posiadająca zdolność fizyczną oraz psychiczną do wykonywania zadań strażnika Straży Marszałkowskiej, dopuszczona do posiadania broni palnej i mająca uregulowany stosunek do służby wojskowej.

2. Osoba posiadająca kwalifikacje pożarnicze uzyskane na podstawie ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 603 i 960 oraz z 2017 r. poz. 60) nie musi spełniać wymogu dopuszczenia do posiadania broni palnej.

3. Przyjęcie kandydata do pracy w Straży Marszałkowskiej poprzedza się postępowaniem kwalifikacyjnym, na które składa się:

- 1) przyjęcie kwestionariusza osobowego, a także dokumentów stwierdzających wykształcenie i kwalifikacje zawodowe oraz zawierających dane o uprzednim zatrudnieniu;
- 2) przeprowadzenie rozmowy kwalifikacyjnej;
- 3) ustalenie zdolności fizycznej i psychicznej do pracy w Straży Marszałkowskiej;
- 4) przeprowadzenie testu sprawności fizycznej;
- 5) sprawdzenie w ewidencjach, rejestrach i kartotekach prawdziwości danych zawartych w kwestionariuszu osobowym kandydata do pracy.

4. Szef Kancelarii Sejmu może wyrazić zgodę na zatrudnienie na stanowisku strażnika Straży Marszałkowskiej, przez okres nie dłuższy niż 15 miesięcy, osoby, która nie spełnia wymogu dopuszczenia do posiadania broni palnej lub posiadania kwalifikacji pożarniczych, o których mowa w ust. 2.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po porozumieniu z Szefem Kancelarii Sejmu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego dla kandydatów na strażników Straży Marszałkowskiej, zakres i sposób przeprowadzania testu sprawności fizycznej oraz sposób sprawdzania wymogów posiadania obywatelstwa polskiego, korzystania z pełni praw publicznych i niekaralności za popełnienie przestępstwa,

2) zakres i sposób przeprowadzania testu sprawności fizycznej strażników Straży Marszałkowskiej

- mając na względzie specyfikę zadań związanych z ochroną Sejmu i Senatu oraz kategorie wiekowe strażników Straży Marszałkowskiej.

6. Strażnicy Straży Marszałkowskiej oraz kandydaci na strażników Straży Marszałkowskiej podlegają obowiązkowym badaniom psychologicznym.

7. Minister właściwy do spraw zdrowia, po porozumieniu z Szefem Kancelarii Sejmu określi, w drodze rozporządzenia, zakres i tryb przeprowadzania badań psychologicznych osób, o których mowa w ust. 6, oraz podmioty uprawnione do przeprowadzania badań psychologicznych, uwzględniając potrzebę prawidłowego stwierdzenia przez psychologa istnienia lub braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania czynności strażnika Straży Marszałkowskiej.

Art. 239. Koszty przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego, o którym mowa w art. 156, ponosi Kancelaria Sejmu.

Art. 240. 1. Przy wykonywaniu zadań w zakresie ochrony, o której mowa w art. 237, strażnikom Straży Marszałkowskiej:

- 1) przysługują odpowiednio uprawnienia funkcjonariuszy PSO określone w art. 21 pkt 1, 2, 3 lit. a, 4 lit. a oraz 5, stosowane w okolicznościach i na warunkach określonych w tych przepisach oraz przepisach wydanych na ich podstawie;
- 2) przysługuje prawo użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3-5, 7, pkt 12 lit. a i pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6 i 8-14 tej ustawy.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2, pkt 3 lit. a i pkt 4 lit. a oraz w art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3 i 5-7 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, strażnicy Straży Marszałkowskiej mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3.. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

4. W zakresie zasad dopuszczenia strażników Straży Marszałkowskiej do posiadania broni stosuje się art. 30 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576 oraz z 2013 r. poz. 829, z 2014 r. poz. 295 oraz z 2015 r. poz. 1505).

5. Strażnik Straży Marszałkowskiej podczas wykonywania czynności służbowych korzysta z ochrony prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

6. Strażnik Straży Marszałkowskiej podczas wykonywania czynności służbowych jest obowiązany nosić umundurowanie oraz odznakę strażnika.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po porozumieniu z Szefem Kancelarii Sejmu, określi, w drodze rozporządzenia, wzór umundurowania oraz odznaki strażnika Straży Marszałkowskiej, przy wykorzystaniu tradycyjnych elementów ubioru oraz odznak i oznak stosowanych przez Straż Marszałkowską.

Art. 241. 1. Straż Marszałkowska jako komórka organizacyjna Kancelarii Sejmu jest bezpośrednio nadzorowana przez Szefa Kancelarii Sejmu.

2. Straż Marszałkowską kieruje Komendant Straży Marszałkowskiej przy pomocy swojego zastępcy, którzy są powoływani i odwoływani przez Szefa Kancelarii Sejmu.

3. Organizację wewnętrzną i szczegółowy tryb działania Straży Marszałkowskiej określi, w drodze zarządzenia, Marszałek Sejmu.

4. Do Straży Marszałkowskiej w zakresie zasad posiadania broni stosuje się odpowiednio przepisy art. 29 oraz art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki posiadania, ewidencjonowania i przechowywania przez Straż Marszałkowską broni palnej oraz środków przymusu bezpośredniego, z uwzględnieniem specyfiki działania Straży Marszałkowskiej oraz sposobów uniemożliwienia dostępu do broni oraz tych środków osobom trzecim.

Rozdział 10

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 242. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, 1860, 1948, 2138, 2199, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 67, 85 i 187.

- 1) użyte w art. 163 w § 3 i 4, w art. 814 w § 4, w art. 1057 w § 2 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w art. 476 w § 2 w pkt 5 i w § 5 w pkt 2 w lit. d, w art. 477⁸ w § 2 w pkt 3 po wyrazach „Biurowie Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służbie Ochrony,”;
- 3) w art. 811:
 - a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W obrębie budynków wojskowych i zajmowanych przez Policję, Straż Graniczną, Państwową Służbę Ochrony, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego lub Centralne Biuro Antykorupcyjne oraz na okrętach wojennych można dokonywać czynności egzekucyjnych tylko po uprzednim zawiadomieniu odpowiednio właściwego komendanta lub kierownika jednostki i w asyście wyznaczonego organu wojskowego, organu Policji lub przedstawiciela Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Państwowej Służby Ochrony lub Centralnego Biura Antykorupcyjnego.”,

b) w § 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości – w przypadku wykonywania asysty przez Policję, Straż Graniczną lub Państwową Służbę Ochrony;”

Art. 243. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 48 w § 5 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w art. 50:
 - a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W obrębie budynków wojskowych i zajmowanych przez Policję, Państwową Służbę Ochrony, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego, Centralne Biuro Antykorupcyjne lub Straż Graniczną oraz na okrętach wojennych można dokonywać czynności egzekucyjnych tylko po uprzednim zawiadomieniu odpowiednio właściwego komendanta lub kierownika jednostki i w asyście wyznaczonego organu wojskowego

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 868, 1228, 1244, 1579, 1860 i 1948.

lub organu Policji, Państwowej Służby Ochrony Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub Straży Granicznej.”,

b) w § 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) minister właściwy do spraw wewnętrznych – w przypadku wykonywania asysty przez Policję, Państwową Służbę Ochrony lub Straż Graniczną;”

3) art. 153 otrzymuje brzmienie:

„Art. 153. § 1. Przymus bezpośredni w stosunku do żołnierza w czynnej służbie wojskowej albo funkcjonariusza Policji, Państwowej Służby Ochrony, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub Straży Granicznej może być zastosowany tylko przez odpowiednio Żandarmerię Wojskową lub wojskowy organ porządkowy albo organ Policji, Państwowej Służby Ochrony, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub Straży Granicznej.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, gdy ze względów sanitarnych lub innych społecznych zachodzi potrzeba natychmiastowego wykonania egzekwowanego obowiązku, a Żandarmerii Wojskowej lub wojskowego organu porządkowego albo właściwego organu Policji, Państwowej Służby Ochrony, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub Straży Granicznej nie ma na miejscu.”.

Art. 244. W ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1534 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 60) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) użyte w art. 44 w ust. 1 w pkt 2, art. 49 w ust. 1d w pkt 4, art. 59a w ust. 3 w pkt 6, w art. 169 w ust. 1 w pkt 8, w art. 175 w ust. 4 w pkt 5, w art. 206a w ust. 1 w pkt 5 oraz w art. 208 w ust. 2a w różnym przypadku wyrazy "Biuro Ochrony Rządu" zastępuje się użytymi w różnym przypadku wyrazami "Państwowa Służba Ochrony";
- 2) w art. 44 w ust. 1 w pkt 3 po wyrazach "Biurowie Ochrony Rządu," dodaje się wyrazy "Państwowej Służby Ochrony";

- 3) w art. 76a w ust. 1 i 3 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 245. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, 2138 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60) art. 302 otrzymuje brzmienie:

"Art. 302. Do okresu zatrudnienia wlicza się okres służby w Policji, Urzędzie Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Służbie Ochrony, Służbie Więziennej, Straży Granicznej i Państwowej Straży Pożarnej w zakresie i na zasadach przewidzianych odrębnymi przepisami."

Art. 246. W ustawie z dnia 31 stycznia 1980 r. o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz pieczęciach państwowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 625 i 1948) w art. 2a po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) Państwowa Służba Ochrony;”.

Art. 247. W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233, 1579 i 2261) art. 75 otrzymuje brzmienie:

"Art. 75. Stosunek służbowy oraz wynikające z niego prawa i obowiązki radców prawnych i aplikantów radcowskich będących żołnierzami w czynnej służbie wojskowej, funkcjonariuszami Policji, Państwowej Służby Ochrony, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej lub Służby Więziennej w zakresie nieokreślonym niniejszą ustawą określają przepisy odrębnych ustaw."

Art. 248. W ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2015 poz. 1412 oraz z 2016 r. poz. 1165 i 2003) w art. 20:

- 1) w ust. 1 wyrazy „Biurze Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w ust. 2 w pkt 3 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 249. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 poz. 1440, 1920, 1948 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 191) w art. 13 w ust. 3 w pkt 1 w lit. a, w ust. 3a

w pkt 2 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 250. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 201 r. poz. 1782, 1948 i 1955 oraz z 2017 r. poz. 60 i 244) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 2 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
„4a) ochrona obiektów, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. e ustawy z dnia o Państwowej Służbie Ochrony, nieochronianych przez Państwową Służbę Ochrony, wskazanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;”;
- 2) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:
„Art. 14a. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, podejmuje decyzję o objęciu przez Policję ochroną obiektów, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. e ustawy z dnia o Państwowej Służbie Ochrony oraz o zakresie realizowanych wobec nich działań.;
- 3) w art. 25a w ust. 1 -3, w art. 56 w ust. 4 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 4) w art. 47 w ust. 2, w art. 98 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 251. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1643, 1948, 1955 oraz z 2017 r. poz. 60 i 244) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 2 w pkt 4a, w art. 31a w ust. 1 – 3, w art. 61 w ust. 1 i 2, wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w art. 98 w ust. 3, w art. 102 w ust. 1 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”
- 3) w art. 106 po wyrazach „Biurowe Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służbie Ochrony,”.

Art. 252. W ustawie z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 295 i 1240) w art. 19 w ust. 2 po wyrazach „Centralnym Biurze Antykorupcyjnym,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służbie Ochrony,”.

Art. 253. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2032 i 2048 oraz z 2017 r. poz. 60)) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) użyte w art. 21 w ust. 1 w pkt 49a, 77 i 80 w różnym przypadku wyrazy „Biuro Ochrony Rządu” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „Państwowa Służba Ochrony”,
 - d) w w pkt 82a wyrazy „ w art. 108a ust. 3a ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2016 r. poz. 552, 904, 960 i 1250)” zastępuje się wyrazami „w art. ustawy z dnia o Państwowej Służbie Ochrony (Dz. U. poz.)”;
- 3) w art. 30 w ust. 1 w pkt 5 po wyrazach „Straży Granicznej,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służbie Ochrony,”.

Art. 254. W ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 603 i 960 oraz z 2017 r. poz. 60) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 23 w ust. 11 w pkt 1 po wyrazach „Agencja Wywiadu,” dodaje się wyrazy „Państwowa Służba Ochrony,”;
- 2) w art. 61 w ust. 8, w art. 66 w ust. 2, w art. 83 w ust. 1 w pkt 7, w art. 84, w art. 100 w ust. 2 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”;
- 3) w art. 88 w ust. 4:
 - a) w pkt 1 po wyrazach „Biurze Ochrony Rządu” dodaje się wyrazy „Państwowej Służbie Ochrony”,
 - b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) okresy traktowane jako równorzędne ze służbą w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Służbie Ochrony, Państwowej Straży Pożarnej lub w Służbie Więziennej, wymienione w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Służby Ochrony, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin;”.

Art. 255. W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 720, 1165 i 2261) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) użyte w art. 5 w ust. 1 i w art. 34a w ust. 1 w pkt 7 w różnym przypadku wyrazy „Biuro Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowa Służba Ochrony”;
- 2) ”;
- 2) w art. 34b w ust. 3 w pkt 4 po wyrazach „Straży Granicznej,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służbie Ochrony,”;
- 3) w art. 42i w ust. 2 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 256. W ustawie z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. z 2015 r. poz. 475, 1266 i 1948) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 14a w ust. 2 oraz w art. 17 w ust. 1 po wyrazach „Centralnego Biura Antykorupcyjnego,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”;
- 2) w art. 19a w ust. 2a wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 257. W ustawie z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 1037 i 2138) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 15 ust. 3a po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”;
- 2) w art. 32a oraz art. 32c po wyrazach „Biurowie Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”;
- 3) w art. 39a wyrazy „Biurowie Ochrony Rządu,” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służbie Ochrony,”.

Art. 258. W ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708, i 2270 oraz z 2017 r. 38) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”;
- 2) w art. 1, w art. 3 w ust. 1 w pkt 7, w art. 3 w ust. 2 i 3, w art. 12, w art. 13 w ust. 1, w art. 18a w ust. 1, w art. 18b w ust. 1, w art. 33a, w art. 33b w ust. 1, w art. 39 w ust. 1 w

pkt 2, w art. 40a po wyrazach „Biurze Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służbie Ochrony,”;

- 3) w art. 18d w ust. 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:
„art. ustawy z dnia o Państwowej Służbie Ochrony ;”;
- 4) w art. 24 w pkt 1a po lit. e dodaje się przecinek i pkt f w brzmieniu:
„f) w czasie pełnienia służby poza granicami państwa, jeżeli funkcjonariusz wykonywał zadania w warunkach, o których mowa w art. ustawy z dnia o Państwowej Służbie Ochrony”;
- 5) w art. 21 w ust. 1, art. 32 w ust. 1 w pkt 1, w art. 42 w ust. 3 w zdaniu pierwszym po wyrazach „Biura Ochrony Rządu” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 259. W ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2016 r. poz. 546, 960 i 1245) w art. 50 w ust. 2 w pkt 4 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 260. W ustawie z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 207, 2003 i 2138) w art. 78c w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) rozdziału 7 ustawy z dnia....o Państwowej Służbie Ochrony (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 261. W ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 641, z późn. zm.⁸⁾) w art. 37g w pkt 1 wyrazy "Biura Ochrony Rządu" zastępuje się wyrazami "Państwowej Służby Ochrony".

Art. 262. W ustawie z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. poz. 491, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1a w pkt 1, w art. 1c wyrazy „Biurem Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwową Służbą Ochrony”;
- 2) w art. 1a w pkt 1 w literze c, w art. 9 w ust. 1, w art. 11a w ust. 1 i w ust. 3 w pkt 1, w pkt 2 w literach b i d, w pkt 3, w pkt 7-8, w art. 11g w ust. 3, w ust. 5-6, w art. 11j w ust. 1 w pkt 8, w art. 11 zg wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 901 oraz z 2016 r. poz. 615, 770, 1020, 1250, 1920, 1948 i 2260.

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. poz. 443 i 943, z 1998 r. poz. 860, z 2006 r. poz. 1592, z 2007 r. poz. 162, z 2010 r. poz. 1228 oraz z 2012 r. poz. 908.

Art. 263. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220) w art. 21a w pkt 1, w art. 28b w pkt 4 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 264. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, 1948, 2138 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 244) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 134 w § 1 po wyrazach „Centralnego Biura Antykorupcyjnego,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”;
- 2) w art. 309 w pkt 2 po wyrazach „Służby Wywiadu Wojskowego,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 265. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 128, 60 i 379) w art. 53 w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w pkt 37 wyrazy „Biuro Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowa Służba Ochrony”;
- 2) w art. 6 w ust. 1 w pkt 11, w art. 39 w ust. 2 pkt 6, w art. 53 w ust. 1 w pkt 10, w art. 64e w ust. 1 w pkt 5, w art. 66 w ust. 1b w pkt 1, w ust. 3a w pkt 4 i w ust. 7, w art. 70d w ust. 3, w art. 70zn w ust. 4, w art. 76 w ust. 3 i w ust. 5 w pkt 4, w art. 80d w pkt 5a, w art. 86 w ust. 1 i w ust. 4, w art. 100ah w ust. 1 w pkt 9, w 100c w ust. 1 w pkt 5a wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 266. W ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1432 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5:
 - a) w ust. 2 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
„6) – obiekty stanowiące siedziby członków Rady Ministrów, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. e ustawy z dnia o Państwowej Służbie Ochrony, wskazane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Szczegółowe wykazy obszarów, obiektów i urządzeń, o których mowa w ust. 2 pkt 1-5, sporządzają: Prezes Narodowego Banku Polskiego, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, ministrowie, kierownicy urzędów centralnych i wojewodowie w stosunku do podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych jednostek organizacyjnych.

Umieszczenie w wykazie określonego obszaru, obiektu lub urządzenia następuje w drodze decyzji administracyjnej.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wojewodowie prowadzą ewidencję obszarów, obiektów i urządzeń podlegających obowiązkowej ochronie, o których mowa w ust. 2 pkt 1-5, znajdujących się na terenie województwa. Ewidencja ma charakter poufny.”;

2) w art. 26 w ust. 7 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zaświadczenia o ukończeniu kursów organizowanych przez ośrodki szkolenia Policji, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Służby Ochrony, o ile kursy te spełniają wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 9;”;

3) w art. 43 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komendant Główny Policji sprawuje nadzór nad działalnością specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych, z zastrzeżeniem art. 44, 44a i 44b, w zakresie:

- 1) zasad i sposobów realizacji zadań ochrony osób i mienia;
- 2) sposobów użycia przez pracowników tych formacji środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej;
- 3) posiadania przez pracowników ochrony niezbędnych kwalifikacji.”;

4) po art. 44a dodaje się art. 44b w brzmieniu:

„Art. 44b. 1. Szef Państwowej Służby Ochrony, na zasadach określonych w art. 43, sprawuje nadzór nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi w zakresie wykonywania ochrony w obiektach, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. e ustawy z dnia o Państwowej Służbie Ochrony, wskazanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Przepis art. 46 stosuje się odpowiednio.

5) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Art. 45. Przepisy art. 43, 44, 44a i 44b nie naruszają uprawnień właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych w zakresie sprawowania przez nich nadzoru nad działalnością wewnętrznych służb ochrony oraz pracowników przedsiębiorców świadczących usługi ochrony osób i mienia w podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych jednostkach organizacyjnych”.

6) art. 46 ust. 1 nadaje się brzmienie:

„1. Funkcjonariuszowi Policji i Państwowej Służby Ochrony przysługuje prawo do wykonywania czynności, o których mowa w art. 43 ust. 2, po okazaniu legitymacji służbowej i pisemnego upoważnienia.”;

7) art. 47 nadaje się brzmienie:

„Art. 47. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady współpracy specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych z Policją, Państwową Służbą Ochrony, jednostkami ochrony przeciwpożarowej, obrony cywilnej i strażami gminnymi (miejskimi).”.

Art. 267. W ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2046 i 1948) w art. 6b² w ust. 1 w pkt 1 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 268. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201) w art. 297 w § 1 w pkt 7, w art. 298 w pkt 5a wyrazy „Biuru Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służbie Ochrony”.

Art. 269. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988, 1948, 1997, 2260 oraz z 2017 r. poz. 85) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 w lit. k, w art. 110 w pkt 6 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 270. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922) w art. 43 w ust. 2 po wyrazach „Służbę Wywiadu Wojskowego” dodaje się przecinek oraz wyrazy „Państwową Służbę Ochrony”.

Art. 271. W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 543, z późn. zm.¹⁰⁾) w art. 29 w ust. 4 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 272. W ustawie z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 2217) w art. 1 w ust. 3 w pkt 2 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 749, 1020, 1250, 1579, 1923, 1948, 1954, 1961, 2003 i 2260)

Art. 273. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 8 w ust. 15 pkt 7 otrzymuje brzmienie:
„7) Państwowej Służby Ochrony.”;
- 2) w art. 22 w ust. 3a w pkt 2, w art. 40 w ust. 8a po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 274. W ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887, 1948, 2036 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 2 i 38) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 2, w art. 32 w ust. 3 w pkt 6, w art. 85 w ust. 6, w art. 95 w ust. 2, w art. 173 w ust. 1a po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”;
- 2) w art. 6 w ust. 1 w pkt 6 w lit. g średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. h w brzmieniu:
„h) w Państwowej Służbie Ochrony,”;
- 3) w art. 45 w ust. 2 dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
„7) Państwowej Służbie Ochrony”.

Art. 275. W ustawie z dnia 7 maja 1999 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Służby Celnej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 620 oraz z 2016 r. poz. 1948) w tytule, w art. 1 w ust. 1 i w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 276. W ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z 2013 r. poz. 829, z 2014 r. poz. 295, z 2015 r. poz. 1505 oraz z 2016 r. poz. 1948 i 1954):

- 1) w art. 3 w pkt 1, w art. 15 w ust. 6, w art. 16 w ust. 2, w art. 49 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w art. 39 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1247, 1579, 1807, 1810, 1921, 1948, 2138, 2255 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 38 i 60)

„2a. Cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1 pkt 1, pozwolenie wymienione w ust. 2 wydaje się po uprzednim uzyskaniu zgody Komendanta Państwowej Służby Ochrony.”;

3) art. 40 otrzymuje brzmienie:

„Art. 40. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 39 ust. 1 mogą posiadać broń i amunicję, jeżeli są one niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności, z uwzględnieniem przepisu art. 39 ust. 2 i 2a oraz przepisów wydanych na podstawie art. 39 ust. 3.”;

4) w art. 41 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 i 3, wydaje się po uprzednio uzyskanej zgodzie Komendanta Państwowej Służby Ochrony.”.

Art. 277. W ustawie z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 966 i 1948) w art. 2 pkt 2 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „ Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 278. W ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1036 i 1629 oraz z 2016 r. poz. 862, 1579 i 1948) w art. 6 w ust. 1 w pkt 7 po wyrazach „Służbie Kontrwywiadu Wojskowego,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służbie Ochrony,”.

Art. 279. W ustawie z dnia 6 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 719, 831, 904 i 1948) w art. 16 w ust. 2 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służbie Ochrony”.

Art. 280. W ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz.U. z 2017 r. poz. 290) w art. 30 w ust. 2 w pkt 1 w lit. b, w pkt 2 w lit. b, w pkt 3 w lit. e, w pkt 7 w lit. b, w pkt 9 w lit. b wyrazy „Biuru Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służbie Ochrony”.

Art. 281. W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1930 oraz z 2016 r. poz. 1948) w art. 19 w pkt 8 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 282. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2062, 1948, 2103 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 38 i 60) w art. 16 w § 4a w pkt 3 po wyrazie Centralne Biuro Antykorupcyjne" dodaje się wyrazy "Państwową Służbę Ochrony".

Art. 283. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1483 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 244) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

"2a) ochranianie obiektów i urzędzeń o szczególnym znaczeniu oraz zapewnienie ich funkcjonowania;"

b) w ust. 1 po pkt 3a dodaje się pkt 3b w brzmieniu:

„3b) ochranianie polskich przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz przedstawicielstw przy organizacjach międzynarodowych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej;"

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, zakres, warunki i tryb wykonywania zadań, o których mowa w ust. 1 pkt 3b, przez funkcjonariuszy Żandarmerii Wojskowej, uwzględniając w szczególności:

1) tryb kierowania funkcjonariuszy Żandarmerii Wojskowej do wykonywania zadań, o których mowa w ust. 1 pkt 3b, oraz odwoływania ich z tych zadań;

2) wymogi, jakie powinni spełniać funkcjonariusze Żandarmerii Wojskowej wykonujący zadania, o których mowa w ust. 1 pkt 3b;

3) należności i świadczenia związane z wykonywaniem przez funkcjonariuszy Żandarmerii Wojskowej zadań, o których mowa w ust. 1 pkt 3b.”;

2) w art. 5 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zadanie, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3b, Żandarmeria Wojskowa wykonuje poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.”;

- 3) w art. 14 w ust. 1 w pkt 2 i w ust. 2, w art. 21 w ust. 1 wyrazy „Biurem Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 284. W ustawie z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1897, 1948 i 1955 oraz z 2017 r. poz. 60) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 11, w art. 13 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w art. 12 w ust. 1 w pkt 7 wyrazy „Biurem Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwową Służbą Ochrony”;
- 3) w art. 59a w ust. 5, w art. 77 w ust. 1, w art. 113, w art. 131 w ust. 2 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”;
- 4) w art. 77 ust. 2 po wyrazach „stopień podporucznika Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „stopień podporucznika Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 285. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 283) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 3 wyrazy „Biuro Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowa Służba Ochrony”;
- 2) w art. 2a w pkt 1 lit. f otrzymuje brzmienie:
„f) Biura Ochrony Rządu, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia o Państwowej Służbie Ochrony (Dz. U. poz.).

Art. 286. W ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2016 r. poz. 605, 904, 1361 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 60) w art. 66 w ust. 1c, w art. 66a w ust. 1 w pkt 3, w art. 76 w ust. 1 w pkt 3 w lit. a, w art. 116 w ust. 3 w pkt 1, w art. 126a w ust. 2 w pkt 1 i 2, w art. 149a w ust. 1, w art. 207 w ust. 8 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 287. W ustawie z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1726 i 2138 oraz 2017 r. poz. 60)) w art. 17a w ust. 1 i 5 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 288. W ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. 2016 r. poz. 1518 i 1579 oraz z 2017 r. poz. 60) w art. 3 w pkt 5 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 289. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, z późn. zm.¹²⁾) w art. 71 w ust. 2 w pkt 1 oraz w art. 104 w ust. 1 w pkt 1 w lit. g po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 290. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 1896, 1948 i 2260) w art. 281 w ust. 1 w pkt 8 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 291. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793, z późn. zm.¹³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 42 w ust. 2 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”;
- 2) w art. 47 w ust. 2c po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się przecinek oraz wyrazy „Państwowej Służby Ochrony”;
- 3) w art. 66 w ust. 1:
 - a) w pkt 4 wyrazy „Biurowe Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
 - b) w pkt 9 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 4) w art. 87 w ust. 10f po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 292. W ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. z 2016 r. poz. 803) w art. 23 w ust. 7 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1265, 1860, 1940, 1984, 2138 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 38 i 60.

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1807, 1860, 1948, 2138, 2173 i 2250 oraz z 2017 r. poz. 60.

Art. 293. W ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, 1933, 1010, 1311, 2169 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60) w art. 137 w ust. 3 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 294. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1636, 1948 i 1997) w art. 149 w pkt 7 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 295. W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2016 r. poz. 740, 904, 960 i 1955 oraz z 2017 r. poz. 60)

- 1) w art. 4 w ust. 3b po wyrazach „Biuro Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „ Państwowa Służba Ochrony,”;
- 2) w art. 36 w ust. 1 i 3, w art. 73 oraz w art. 91 w ust. 2 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 296. W ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. z 2016 poz. 758) w art. 52 w ust. 2 w pkt 13 wyrazy „Biuru Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służbie Ochrony”.

Art. 297. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1203, z 2015 r. poz. 1607 oraz z 2016 r. poz. 1948 i 2261):

- 1) w art. 4 w ust. 1 w pkt 9 wyrazy „Biuru Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w art. 7 w ust. 1 :
 - a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „Biuru Ochrony Rządu” zastąpić wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”,
 - b) w pkt 8 nadać brzmienie :
„8) Państwowej Służby Ochrony- Komendant Państwowej Służby Ochrony;”.

Art. 298. W ustawie z dnia 4 września 2008 r. o ochronie żeglugi i portów morskich (Dz. U. z 2016 r. poz. 49 i 1948) w art. 41 w ust. 3 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 299. W ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 965 i 1240, z 2016 r. poz. 615 oraz z 2017 r. poz. 60) w art. 13 w ust. 1 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 300. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz.U. z 2016 r. poz. 1910, 1948 i 1997 oraz z 2017 r. poz. 60, 85 i 245) w art. 9f w ust. 1 w pkt 21 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 301. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2016 r. poz. 713, 904, 960, 1250, 2149 oraz z 2017 r. poz. 60) w art. 97 w ust. 3 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 302. W ustawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1167 i 1948) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 23:
 - a) w ust. 3:
 - w pkt 1 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”,
 - w pkt 2 wyrazy „Biurowe Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
 - b) w ust. 5 wyrazy „Biuro Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowa Służba Ochrony”;
- 2) w art. 47 ust. 3 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 303. W ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2016 r. poz. 722 i 1948) w art. 46 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „Biuro Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 304. W ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2016 r. poz. 627, z późn. zm.¹⁴⁾) w art. 8 w ust. 3 w pkt 2 i 3, w art. 106 w ust. 3, w art. 109 w ust. 5 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 904, 1241, 1579, 1948, 2001 i 2197 oraz z 2017 r. poz. 60.

Art. 305. W ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. - Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2017 r. poz. 15)) w art. 30 w § 3 i 4 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 306. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948 i 2260) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 37 w ust. 5, w art. 40 w ust. 2 i 3, w art. 48 w ust. 3 w pkt 4 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w art. 47 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do kierownika podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą, który jest żołnierzem zawodowym, stosuje się przepisy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, a do kierownika podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą, który jest funkcjonariuszem Służby Więziennej, Straży Granicznej, Państwowej Służby Ochrony albo Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, stosuje się odpowiednio przepisy o Służbie Więziennej, Straży Granicznej, Państwowej Służbie Ochrony albo Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.”.

Art. 307. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa (Dz. U. poz. 1203 oraz z 2017 r. poz. 60) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) misji pokojowej lub stabilizacyjnej, kontyngentu policyjnego, kontyngentu Straży Granicznej, zadań ochronnych Biura Ochrony Rządu, Państwowej Służby Ochrony lub zapewniania bezpieczeństwa państwa, nieprzerwanie przez okres, na jaki została skierowana, jednak nie krócej niż przez okres 60 dni;”;
- 2) w art. 4:
 - a) w pkt 1 po lit. j średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. k w brzmieniu:

„j) Komendanta Państwowej Służby Ochrony;”;
 - b) w pkt 2, 10 i 11 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”
 - c) po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) zadania ochronne Państwowej Służby Ochrony — zadania służbowe wykonywane na terytorium państw w całości lub w części uznanych za strefę działań wojennych oraz państw, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. ustawy z dnia o Państwowej Służbie Ochrony (Dz. U.);”;

c) w pkt 15 tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„- określonych w akcie utworzenia kontyngentu policyjnego, kontyngentu Straży Granicznej, grupy ratowniczej Państwowej Straży Pożarnej, w skierowaniu do wykonywania zadań ochronnych Biura Ochrony Rządu, Państwowej Służby lub w skierowaniu do wykonywania zadań mających na celu zapewnianie bezpieczeństwa państwa;”

d) pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) funkcjonariusz — funkcjonariusza i zwolnionego ze służby funkcjonariusza Policji, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Służby Ochrony oraz strażaka i zwolnionego ze służby strażaka Państwowej Straży Pożarnej;”

3) w art. 7 w pkt 2 po lit. h średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. i w brzmieniu:

„i) Komendanta Państwowej Służby Ochrony;”

4) w art. 12 pkt 2, w art. 20 w ust. 1 w pkt 10, w art. 21 w ust. 4 w pkt 2 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 308. W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 1371, z 2013 r. poz. 1650, z 2014 r. poz. 1199 oraz z 2016 r. poz. 1948) w art. 1 w ust. 2 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) Państwowa Służba Ochrony.”

Art. 309. W ustawie z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1113, 1250, 1823 i 1948) w art. 82 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Operator pocztowy, poczynawszy od dnia rozpoczęcia działalności pocztowej, jest obowiązany do nieodpłatnego zapewnienia, w ramach wykonywanej przez siebie działalności pocztowej, technicznych i organizacyjnych możliwości wykonywania przez Policję, Straż Graniczną, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Żandarmerię Wojskową, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Krajową Administrację Skarbową i Państwową Służbę Ochrony, zwane dalej "uprawnionymi podmiotami", oraz prokuraturę i sądy, ich zadań określonych odrębnymi przepisami, wymagających:

1) uzyskania danych o operatorze pocztowym, świadczonych usługach pocztowych oraz informacji umożliwiających identyfikację korzystających z tych usług,

- 2) udostępniania przesyłek pocztowych w celu kontroli treści korespondencji lub zawartości przesyłek,
 - 3) udostępniania zatrzymanej przez operatora przesyłki pocztowej w przypadku podejrzenia, że stanowi przedmiot przestępstwa do oględzin przez uprawnione podmioty,
 - 4) dopuszczenia do dalszego przewozu przesyłki pocztowej zawierającej przedmioty przestępstwa w stanie nienaruszonym lub po ich usunięciu albo zastąpieniu w całości lub w części
- zgodnie z zasadami i trybem określonym w przepisach odrębnych.”.

Art. 310. W ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz.U. poz. 628, z późn. zm.¹⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 1 w pkt 3, w art. 35 w ust. 4 w pkt 3 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w art. 4 w pkt 8 tiret trzecie otrzymuje brzmienie:

„- podlegające ochronie na podstawie przepisów ustawy zo Państwowej Służbie Ochrony (Dz. U.) lub ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia,”

Art. 311. W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, 1948 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60) w art. 21 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Państwowej Służby Ochrony na podstawie art. 47 ust. 2-4 ustawy z dnia ... o Państwowej Służbie Ochrony (Dz. U. poz. ...);”

Art. 312. W ustawie z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2014 r. poz. 295) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 1, w art. 2 w pkt 1 w lit. a i b, w art. 4 w ust. 1 w pkt 2 we wprowadzeniu do wyliczenia i lit. e, w art. 6 w ust. 1, w art. 7 w ust. 1, w art. 12, w art. 13 w ust. 1 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w art. 5 w ust. 3 wyrazy „Biuru Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służbie Ochrony”

¹⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1165, z 2014 r. poz. 24 i 1199 oraz z 2016 r. poz. 904, 1948 i 2149.

3) w art. 9 w ust. 1 w pkt 5 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) art. 21 ustawy z dnia o Państwowej Służbie Ochrony (Dz. U.) – w przypadku gdy koordynującym wspólną operację jest osoba wskazana przez Komendanta Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 313. W ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz. U. z 2014 r. poz. 616 i 1199) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w pkt 1, w art. 17 w ust. 2 i w ust. 7 w pkt 2, w art. 19 w ust. 4 i 5, w art. 29 w pkt 2, w art. 32 w ust. 2 w pkt 2 i 3, w art. 34 w ust. 2 w pkt 1, w pkt 2 w lit. a, w pkt 21 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w art. 28 w ust. 2, w art. 32 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „Biurze Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;

Art. 314. W ustawie z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. poz. 1200, z 2015 r. poz. 151 oraz z 2016 r. poz. 1250 i 1948) w art. 38 w ust. 2 wyrazy „Biuro Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowa Służba Ochrony”.

Art. 315. W ustawie z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz. U. poz. 1822 oraz z 2016 r. poz. 1948) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 1 w pkt 1, w art. 2 w ust. 1 w pkt 1, w art. 5 w ust. 1, w art. 6 w ust. 1, w art. 8 w ust. 2, w art. 13 w ust. 1, w art. 25 w ust. 2 w pkt 1 i w ust. 3 w pkt 1, w art. 26 w ust. 1 w pkt 1, w art. 30 w ust. 2 w art. 33 w ust. 3 w pkt 2 wyrazy „Biurze Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;
- 2) w art. 2 w ust. 1 w pkt 2 i 3, w art. 10 w ust. 1, w art. 11 w ust. 2, w art. 25 w ust. 3 w pkt 4, w art. 32 w ust. 1, w art. 35 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”;
- 3) w art. 14 w ust. 1, w art. 25 w ust. 2 w pkt 2 i w ust. 3 w pkt 3, w art. 26 w ust. 1 w pkt 3 i w ust. 2 w pkt 2, w art. 27 w ust. 1 i 2, w art. 28 w ust. 1, w art. 33 w ust. 3 w pkt 2 i w pkt 4, w art. 34, w art. 36, w art. 39 w ust. 3 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”;

Art. 316. W ustawie z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2016 r. poz. 614, 1202, 1789, 2003 i 2260) w art. 87 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Lokale mieszkalne będące w trwałym zarządzie Zarządu Zasobów Mieszkaniowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, po uprawomocnieniu się decyzji właściwego organu o wygaśnięciu trwałego zarządu, w imieniu Skarbu Państwa mogą być zbywane na rzecz osób, o których mowa w ust. 1, oraz funkcjonariuszy Straży Granicznej raz funkcjonariuszy Straży Granicznej, o których mowa w art. 154 ust. 5 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej Dz. U. z 2016 r. poz. 1643, 1948, 1955 oraz z 2017 r. poz. 60 i 244) i funkcjonariuszy Państwowej Służby Ochrony, o których mowa w art. 231 ustawy z dnia ... o Państwowej Służbie Ochrony (Dz. U. poz. ...) zajmujących lokal mieszkalny na czas nieoznaczony.”.

Art. 317. W ustawie z dnia 13 kwietnia 2016 r. o bezpieczeństwie obrotu prekursorami materiałów wybuchowych (Dz. U. poz. 669 i 1948) w art. 8 w ust. 1 na końcu pkt 8 dodaje się przecinek i dodaje się po pkt. 8 pkt. 9 w brzmieniu:

„9) Państwowej Służbie Ochrony”.

Art. 318. W ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. - Prawo o zgromadzeniach (Dz.U. z 2015 r. poz. 1485) w art. 8 w ust. 3 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 319. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o produktach biobójczych (Dz. U. poz. 1926 oraz z 2016 r. poz. 2003) w art. 39 ust. 1 w pkt 2 wyrazy „Biurze Ochrony Rządu,” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służbie Ochrony,”.

Art. 320. W ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. poz. 195 i z 2017 r. poz. 60) w art. 2 w pkt 6 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 321. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 904 i 1948) w art. 5 w ust. 1 wyrazy „Biuro Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowa Służba Ochrony”.

Art. 322. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 88, 244 i 379) w art. 56 w ust. 1 oraz w art. 95 w ust. 5 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Państwowej Służby Ochrony”.

Art. 323. W ustawie z dnia 2 grudnia 2016 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej za rok 2017 (Dz. U. poz. 1984) w art. 8 po wyrazach „Biura Ochrony Rządu,” dodaje się wyrazy: „Państwowej Służby Ochrony,”.

Art. 324. W ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (Dz. U. poz.) w art. 3 w ust. 10 pkt 21 otrzymuje brzmienie:

"1) Państwowa Służba Ochrony."

Art. 325. 1. Likwiduje się Biuro Ochrony Rządu.

2. Tworzy się Państwową Służbę Ochrony.

Art. 326. Członkowie Rady Ministrów, którym zostało wydane polecenie, o którym mowa w art. 4 ust. 4 ustawy, mają 12 miesięcy na dostosowanie się do wydanego polecenia.

Art. 327. Okres służby i pracy w Biurze Ochrony Rządu wlicza się do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z prawa pracy.

Art. 328. 1. Należności i zobowiązania Biura Ochrony Rządu stają się należnościami i zobowiązaniami PSO.

2. Wyodrębnione Archiwum Biura Ochrony Rządu przechodzi do PSO.

3. Dokumentację Jednostki Wojskowej Nr 1004 – Biuro Ochrony Rządu, Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych oraz wszelką inną dokumentację powstałą przed wejściem w życie ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2016 r. poz. 552, 904, 960 i 1250 oraz z 2017 r. poz. 60), przekazuje się do Archiwum Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Art. 329. 1. Stroną porozumień oraz umów zawartych przez Biuro Ochrony Rządu z innymi podmiotami, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, staje się PSO.

2. W zakresie, w jakim porozumienia oraz umowy, o których mowa w ust. 1, odnoszą się do funkcjonariuszy lub pracowników Biura Ochrony Rządu, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prawa i obowiązki wynikające z tych porozumień i umów przejmują odpowiednio funkcjonariusze i pracownicy PSO.

Art. 330. 1. Stroną porozumień zawartych przez Szefa Biura Ochrony Rządu z innymi podmiotami, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, staje się Komendant PSO.

2. W zakresie, w jakim porozumienia, o których mowa w ust. 1, odnoszą się do funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w ich miejsce uprawnionymi stają się funkcjonariusze PSO.

Art. 331. Decyzje, postanowienia, poświadczenia bezpieczeństwa i odmowy wydania poświadczenia bezpieczeństwa wydane przez Pełnomocnika Ochrony Informacji Niejawnych Biura Ochrony Rządu zachowują ważność, chyba że na podstawie odrębnych przepisów zostaną zmienione lub utracą ważność.

Art. 332. Do postępowań dyscyplinarnych wszczętych na podstawie dotychczasowych przepisów i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe

Art. 333. 1. Funkcjonariusze pełniący służbę w Biurze Ochrony Rządu w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stają się funkcjonariuszami PSO, z utrzymaniem dotychczasowych warunków służby, zachowując ciągłość służby.

2. Pracownicy Biura Ochrony Rządu stają się z mocy prawa z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pracownikami PSO w odpowiednich komórkach organizacyjnych przejmujących do realizacji zadania, wykonywane dotychczas przez tych pracowników. Przepis art. 23¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się.

3. Komendant PSO składa funkcjonariuszom oraz, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, o której mowa w ust. 1, pisemną propozycję określającą nowe warunki pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej służby.

Art. 334. Funkcjonariusze Biura Ochrony Rządu, którzy z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stali się funkcjonariuszami PSO, są uprawnieni do wykonywania i realizacji zadań na podstawie art. 3.

Art. 335. 1. Funkcjonariuszom Biura Ochrony Rządu, którzy stają się funkcjonariuszami PSO w trybie określonym w art. 330:

- 1) czas pełnienia służby w Biurze Ochrony Rządu lub w Jednostce Wojskowej Nr 1004 – Biuro Ochrony Rządu wlicza się do okresu służby w Korpusie w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tą służbą, a w szczególności nabytych praw do zaopatrzenia emerytalnego na zasadach obowiązujących w dniu powołania do służby w Biurze Ochrony Rządu lub w Jednostce Wojskowej Nr 1004 - Biuro Ochrony Rządu;
- 2) nie przysługują należności w związku ze zwolnieniem ze służby w Biurze Ochrony Rządu.

Art. 336. 1. Funkcjonariuszowi, który otrzymał propozycję, o której mowa w art. 330 ust. 3, przysługuje stopień służbowy równorzędny do dotychczasowego.

2. Funkcjonariusz posiadający stopień chorążego albo stopień oficerski, który nie uzyskał wykształcenia określonego w niniejszej ustawie, może zostać mianowany na kolejny wyższy stopień służbowy dopiero po uzupełnieniu wykształcenia.

3. Funkcjonariusz, o którym mowa w ust. 1, zachowuje ciągłość służby.

4. Propozycja, o której mowa w art. 331 ust. 3 stanowi decyzję ustalającą warunki pełnienia służby. W terminie 14 dni od dnia przyjęcia propozycji przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

5. Złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 4, nie wstrzymuje wykonania decyzji.

6. Do postępowań w sprawach, o których mowa w ust. 4, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, 868, 996 i 1579).

7. Od decyzji wydanej w postępowaniu z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Art. 337. 1. Stosunki służbowe funkcjonariuszy PSO wygasają:

- 1) po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli ci funkcjonariusze w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, nie otrzymają pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby;
- 2) po upływie 3 miesięcy, licząc od miesiąca następującego po miesiącu, w którym funkcjonariusz złożył oświadczenie o odmowie przyjęcia propozycji pełnienia służby albo zatrudnienia, jednak nie później niż po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Funkcjonariusz, któremu przedstawiono propozycję pełnienia służby albo zatrudnienia, składa w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania oświadczenie o przyjęciu albo odmowie przyjęcia propozycji. Niezłożenie oświadczenia w tym terminie jest równoznaczne z odmową przyjęcia propozycji pełnienia służby.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wygaśnięcie stosunku służbowego funkcjonariusza traktuje się jak zwolnienie ze służby.

4. Funkcjonariusze, którym nie zostanie złożona propozycja określająca nowe warunki pełnienia służby albo zatrudnienia w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, otrzymują pisemną informację o braku propozycji.

Art. 338. 1. W przypadku przyjęcia propozycji pełnienia służby, z dniem określonym w propozycji, dotychczasowy stosunek służby w służbie przygotowawczej albo stałej, przekształca się odpowiednio w stosunek służby w PSO, odpowiednio na podstawie mianowania do służby przygotowawczej albo służby stałej,.

Art. 339. 1. Uprawnienia nabyte na podstawie ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 433, z 1996 r. poz. 496, z 1998 r. poz. 668, z 2001 r. poz. 877 oraz z 2002 r. poz. 253), w brzmieniu obowiązującym w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu, zachowują żołnierze Jednostki Wojskowej Nr 1004 – Biuro Ochrony Rządu, którzy zostali funkcjonariuszami Biura Ochrony Rządu, a następnie stali się funkcjonariuszami PSO.

2. Uprawnienia nabyte na podstawie rozdziału 7 ustawy uchylanej w art. 355 ust. 1, zachowują funkcjonariusze Biura Ochrony Rządu, którzy stali się funkcjonariuszami PSO.

3. Przepisy ust. 1 stosuje się także do osób, które uzyskały policyjne zaopatrzenie emerytalne.

Art. 340. 1. W stosunku do funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu, którzy uzyskali zaopatrzenie emerytalne na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 46, poz. 210, poz. 20 i 38, z 1989 r. poz. 35, z 1990 r. poz. 36 i 92), organem właściwym do podejmowania decyzji w sprawach mieszkaniowych wynikających z odrębnych przepisów jest Komendant PSO.

2. Lokale zajmowane przez osoby, o których mowa w ust. 1, stanowią zasób mieszkaniowy PSO.

Art. 341. W sprawach wypłaty ekwiwalentu w zamian za rezygnację z lokalu, na podstawie złożonych wniosków przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz z dotychczasowej listy osób oczekujących na przyznanie ekwiwalentu, uwzględniając okres oczekiwania na wypłatę ekwiwalentu w Jednostce Wojskowej Nr 1004 – Biuro Ochrony Rządu, Nadwiślańskich Jednostkach Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Biurze Ochrony Rządu, na zasadach określonych w niniejszej ustawie, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, zostanie sporządzona lista osób oczekujących na wypłacenie ekwiwalentu przez PSO.

Art. 342. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy wygasają decyzje wydane na podstawie ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu, z wyjątkiem decyzji określonych w ust. 2 i 3, art. 172 oraz decyzji w sprawach personalnych i finansowych.

2. Decyzje przyznające świadczenia na podstawie art. 79 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu realizuje się według przepisów dotychczasowych przez czas, na jaki decyzje zostały wydane, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2017 r.

3. Zachowują moc decyzje o przydziale lokalu mieszkaniowego wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 343. 1. Do spraw wszczętych do dnia wejścia w życie ustawy, lecz niezakończonych ostatecznymi decyzjami lub umowami, stosuje się przepisy tej ustawy.

2. Do spraw o przydzielenie lokalu mieszkalnego stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu.

Art. 344. Wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy kontrole oświadczeń majątkowych prowadzone na podstawie ustawy uchylanej w art. 353 ust 1 przez Szefa Biura Ochrony Rządu prowadzi Komendant PSO na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 345. Odwołanie od decyzji Szefa Biura Ochrony Rządu wnosi się do ministra właściwego do spraw wewnętrznych za pośrednictwem Komendanta PSO, jeżeli termin do wniesienia odwołania od tych decyzji nie upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 346. Dotychczasowe upoważnienia Szefa Biura Ochrony Rządu wydane odpowiednio funkcjonariuszom albo pracownikom w celu wykonywania przez nich obowiązków służbowych oraz zadań stają się upoważnieniami Komendanta PSO, nie dłużej niż do dnia następującego po upływie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 347. 1. Do postępowań dotyczących skarg i wniosków złożonych na działanie Biura Ochrony Rządu wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 356 ust. 1.

2. Czynności już podjęte w postępowaniach, o których mowa w ust. 1 pozostają w mocy.

Art. 348. 1. Skargi, wnioski i petycje w zakresie związanym z działalnością Biura Ochrony Rządu wniesione i nierozpatrzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, rozpatruje Komendant PSO.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do zażaleń składanych na podstawie art. 37 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 349. Wnioski o udostępnienie informacji publicznej oraz wnioski o przekazanie informacji w trybie ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 352) złożone do Szefa Biura Ochrony Rządu i nierozpatrzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, rozpatruje Komendant PSO.

Art. 350. Wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy postępowania kwalifikacyjne do Biura Ochrony Rządu kończą się z dniem poprzedzającym dzień wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 349. 1. W sprawach ze stosunku służbowego, zaistniałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Sprawy, o których mowa w ust. 1, przejmuje Komendant PSO.

Art. 351. Dotychczasowe legitymacje służbowe wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy funkcjonariuszom Biura Ochrony Rządu, zachowują ważność do czasu wydania nowych, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 352. 1. Dotychczasowe:

- 1) składniki umundurowania oraz znaki identyfikacyjne w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 356 ust. 1,
 - 2) składniki umundurowania, oznaczenia stopni służbowych oraz znaki identyfikacji osobistej funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu
- zachowują ważność przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Funkcjonariusze, który przyjęli propozycję pełnienia służby w PSO, mogą wykonywać obowiązki służbowe w umundurowaniu oraz mogą nosić oznaczenia stopni służbowych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 353. Decyzje w sprawie przydzielenia broni służbowej wydane przez Szefa Biura Ochrony Rządu zachowują ważność nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 354. Dotychczasowe oznakowanie pojazdów służbowych zachowuje ważność przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 355. Mienie Skarbu Państwa będące w dyspozycji Biura Ochrony Rządu oraz nieruchomości znajdujące się w trwałym zarządzie Biura Ochrony Rządu użytkowane przez Biuro Ochrony Rządu stają się mieniem będącym odpowiednio w dyspozycji lub w trwałym zarządzie PSO.

Art. 356. 1. Traci moc ustawa z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 12 ust. 4, 13 ust. 7, 27 ust. 4, 28, 29 ust. 9, 40 ust. 3, 44 ust. 3, 51 ust. 3, 52, 54 ust. 6, , 60b, 61a, 62a, 64 ust. 2 i 3, 75 ust. 4, 90 ust. 6, 91 ust. 2, 102 ust. 2, 103 ust. 106 ust. 4, 107a ust. 3, 108i oraz 129 ust. 4 ustawy uchylanej w ust. 1 zachowują moc do czasu wydania nowych rozporządzeń wydanych odpowiednio na podstawie art. 43 ust. 4, 31 ust. 5, 84 ust. 5, 76 ust. 2, 85 ust. 8, 115 ust. 3, 120 ust. 4, 128 ust. 3, 130, 134 ust. 13, 145 ust. 2, 147 ust. 2, 149 ust. 9, 151 ust. 2 i 3, 160 ust. 4, 115 ust. 2, 164 ust. 2, 176 ust. 2, 173 ust. 4, 182 ust. 5, 184 ust. 3, 194 oraz 241 ust. 5 niniejszej ustawy, ale nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 66a § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego,
- 2) art. 165 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej;
- 4) art. 57, art. 86, art. 101 ust. 2, art. 102 i art. 104 ust. 6 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji,
- 5) art. 31 ust. 3, art. 38, art. 62, art. 90, art. 101 ust. 1, art. 106 oraz art. 131 ust. 4 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej,
- 6) art. 18a ust. 4 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej,
- 7) art. 15 ust. 6, art. 20 ust. 4, art. 27 ust. 2, art. 32 ust. 2a, art. 34 ust. 5, art. 38 oraz art. 41b ust. 5 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy

Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin,

- 8) art. 6a ust. 10 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin,
- 9) art. 53 ust. 4, art. 64i ust. 3, art. 66 ust. 5, art. 76 ust. 3 i ust. 5 pkt 4 oraz 86 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym,
- 10) art. 10 ust. 3 oraz art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 7 maja 1999 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego,
- 11) art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. - Prawo lotnicze,
- 12) art. 29 ust. 7 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową,
- 13) art. 47 ust. 2d ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych,
- 14) art. 63 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym,
- 15) art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym,
- 16) art. 17 ust. 3, art. 24 ust. 8 oraz art. 27 ust. 7 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa,
- 17) art. 28 ust. 2 i art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą,
- 18) art. 3 ust. 2, art. 8 ust. 2 oraz art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych,
- 19) art. 88 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego,
- 20) art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych

– zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych bądź zmiany dotychczas obowiązujących na tych samych podstawach, nie dłużej jednak niż przez okres 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 357. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.